

பெரிய திருவந்தாதி

இது—மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரும், பரபந்தஜகடடஸ் தருமான நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் மூன்றாவதான பிரபந்தம். திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங்களும் நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளாம். இந் நான்கும், முறையே நான்கு வேதங்களின் ஸாரமாம். நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் இது ஏழாவதாகும். அதர்வண வேத ஸாரமும்.

பெரிய திருவந்தாதி என்பதற்குப் பெருமை பொருந்திய திருவந்தாதிப் பிரபந்தமென்று பொருள். அந்தத்தை ஆதியாக வுடையது அந்தாதி. அன்மொழித்தொகை; வடமொழித் தொடர். அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதியாவது—முன் நின்ற செய்யுளின் சுற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சிராயினும் அடியாயினும் அடுத்தவருஞ் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது; இங்ஙனம் பாடும் நூலினது சுற்றுச் செய்யுளின் அந்தமே முதற் செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல் மண்டலித்த லெனப்படும். அந்தாதி யென்பது தொன்மூன்றுறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். பதிற்றந்தாதி என்றும் நூற்றந்தாதி என்றும் வகைகளுண்டு. பத்து வெண்பாவினுலேனும் பத்து கட்டளைக் கலித்துறையினுலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது பதிற்றந்தாதி. நூறு வெண்பாவினுலேனும் நூறு கட்டளைக் கலித்துறையினுலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது நூற்றந்தாதி. இப் பிரபந்தம் நூற்றுக்குக் குறைந்த எண்பத்தேழு வெண்பாவினு லமைந்துள்ளதொரு திவ்யப்ரபந்தம். சொற்றொடர் நிலைச் செய்யுள் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள் என்ற வகையில் இது சொற்றொடர் நிலை; “செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர் நிலையே” என்றார் தண்டியலங்காரத்தாம். இந்நூலின் பாசாங்கள் பொருளில் ஒன்றை ஒன்று தொடர்ந்து நிறைந்தோன்ற அறிவித் திறந்த மஹான்கள் உடன்பலிக்கக் கூடுமாதலால் இது பொருட்டொடர் நிலையுமாம். “பொருளினுஞ் சொல்லினுமிருவகை தொடர்நிலை” என்னும் தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்தின் உரையில் “இரண்டென்னுது வகை யென்ற மிகையான் மூன்றாவது பொருளினுஞ் சொல்லினுந் தொடர்தலுமுண்டெனக் கொள்க” என்றமை காண்க. நெடுக ஒரு கதையாகக் கூறுத லல்லாமல் ஸ்தோத்ரரூபமாக அருளிச் செய்யப்பட்ட பாசாங்களாதலால் சொற்றொடர் நிலையாகவே கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியலிற் கூறப்பட்ட அம்மை, அமுது, தொன்மை, தோல், விருந்தி, இயைபு, புலன், இழைபு என்ற எண்வகை வன்பிணுள் இந்நூல் விருந்தென்னும் வன்பின் பார்ப்பும். * “விருந்தேதானும் புதுவது கிளர்த யாப்பின் மேற்றே” என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரையில் நச்சினுர்க்கினிவர் “விருந்து தானும் பழங்கதை மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றற்பு பல செய்யுளுந் தொடர்ந்து வரத்தொடுத்துச் செய்யப்படும் தொடர்நிலை மேலது” என்றும், “அது—முத்தொள்ளையிரமும் பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச்செய்யுளும் என உணர்க; கலம்பகம் முதலாயினவுஞ் சொல்லுப” என்றும் உரைத்துள்ளமை காண்க.

முதலாழ்வார்களுளிச் செய்த திருவந்தாதிப் பிரபந்தங்கள் நூறு பாசாங்களையுடையனவாதலால் அவற்றினுல் குறைந்த பாசாங்களையுடையதாய்ச் சிறியதான இத்திருவந்தாதிப் பிரபந்தத்தைப் பெரிய திருவந்தாதி என வழங்குதல் எங்ஙனே யெனின்; கேண்மின்:—உருவத்தால் பெருமை பெற்றதைப் பெரிது என வழங்குதல்போலக் குணங்களால் பெருமை

பெரிய திருவந்தாதி - தனியன் உரை.

முந்துற்ற நெஞ்சே! முயற்றி தரித்துரைத்து
வந்தித்து வாயார வாழ்த்திச்—சந்த
முருகருஞ் சோலைகுழ மொய்பூம் பொருநல்
குருகரன் மாறன்பேர் கூறு.

முந்துற்ற { (எல் விஷயங்களின்)
                  { முற்பட்டுச் செல்லுகிற
                  { நுணைமே!
                  { (கான் இப்போது உனக்கு உரைக்
முயற்றி { கும் விஷயத்தில்) உதவாறாக
தரித்து { கொண்டு
                  { (என் நிலைமையை)
உரைத்து { ஆழ்வாருடத்து விஜ்ஞாபித்து
                  { தண்டன் ஸம்பப்பித்து
வந்தித்து { - தண்டன் ஸம்பப்பித்து
வாய் ஆர { வாய்படைத்தது ஸபலமாம்படி
வாழ்த்தி { வாழ்த்தி

முருகு { தேன் பெருகுகின்ற சந்தனச்
                  { சந்தச் சோலை
                  { சோலைகள் சூழ்ந்ததும்
                  { சூழ்
மொய்பூ { நெருங்கிய அழகிய தாமிரபர்ணி
                  { பொருநல் { சதியை யுடையதுமான
குருகரன் { - திருக்கார்க்குத் தலைவரான
                  { மாறன் { - நம்மாழ்வாருடைய
                  { பேர் { - திருநாமங்களை
                  { கூறு { - நீ சொல்லு.

* * * —முயற்றியாவது முயற்சி; ஊக்கம். வந்தித்தல் - வணங்குதல். வாயாரவாழ்த்தி என்ற பாடத்தில் வெண்டினை பிறழ்கின்றமையால் “வாயார வாழ்த்தியே” என்று பாடமிருந்திருக்க வேண்டும்.

முயற்றி தரித்து என்பதற்கு—முயற்றி என்னுள் சொல்லி முதலிலே வைத்து ஆழ்வார் அருளிச் செய்த பிரபந்தத்தைத் தரித்துக் கொண்டு என்று பொருள் கொள்ளத்தலும் சிறக்கும். “முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே” என்றிறே இப்பெரிய திருவந்தாதியின் தொடக்கம்.

பெரிய திருவந்தாதி உரையின் அவதாரிகை.

ஆழ்வார், முதற்பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில்—தமது ஞானக் கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமானை கோக்கி “தேவாரை அதுபவிப்பதற்கு இடைபூரான தேஹஸம்பந்தத்தைத் தொலைத்தருளவேணும்” என்று ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேசவித்தார். ஆழ்வார் அப்படி பிரார்த்தித்த போதிலும், எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரைக் கொண்டு நாட்டுக்கு நன்மையாகச் சில திவ்யப்பிரபந்தங்களை வெளியிடுவதது அவற்றால் ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றினவருகையாலே “பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு மிர்நின்ற நீர்மை இனியாமுறமை” என்று இவர் பிரார்த்தித்தபோதே இவருடைய பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டித் தந்தருளவில்லை. “இவ்வாழ்வார் இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டுவிடிக ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற்சென்று சேரவேணுமென்று பாரிப்பது எம்முடைய குணங்களை யதுபவிப்பதற்காகவேயன்றி வேறென்றுக்காகவுமன்றே; அந்த குண அபவத்தை நாம் இவர்க்கு இவ்விடத்திலேயே வாய்க்கச் செய்வோம்; இங்கேதானே இவர் குணதுபவம் பண்ணிக் களிப்புற்றவராகி அவ்வதுபவம் உள்ளடங்காமல் புற வெள்ளமிட்டுப் பிரபந்தங்களாகப் பெருகி லோகோபகாரமும் செய்தாராகட்டும்.” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றித் தனது ஸ்வரூபருப குணவிபூதிகளைக் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வார் அவற்றைக் கண்டு பரமார்த்தம் பொலிய அதுபவித்தார் திருவாகிரியப் பிரபந்தத்திலே. அப்படி அது

பளித்த பசுவத் விஷயத்திலே அவ்விஷயத்திற்குத் தகுதியாக ஆசை கரை புரண்டு பெருகிக்
செல்லுகிறபடியைப் பேசுகிறார் இப்பெரிய திருவந்தாதியில்.

ஸ்ரீசக்ரவர்த்தி திருமகனார், காட்டுக்கெழுந்தருளின பிறகு மாதலக்ருமகத்தினின்றும்
அயோத்திக்கு மீண்டுவந்த பாதாழ்வானை நோக்கிக் கைகேயியானவள் ராஜன் [அரசனே!]
என்று ஸம்போதித்தவளவில் பாதன் அச் சொல்லைக்கேட்டு என்ன ஸங்கடமடைந்தனனோ
அந்த ஸங்கடம் ஆழ்வார்க்குத் திருவிருத்தத்திலேயாயிற்று. பிறகு அப்பாதன் சில பரிஜனங்
களைக் கூட்டிக்கொண்டு சித்திரகூட்டுசென்று இராமபிரானை மீட்டு எழுந்தருள் பண்ணிக்
கொண்டு வருவதாகப் புறப்பட்டுச் செல்லும்போது அப்பாதனது நெஞ்சில் என்ன தரிப்பு,
இருந்ததோ அவ்வுகையான தரிப்பு ஆழ்வார்க்குத் திருவாசிரியத்திலேயாயிற்று. பிறகு
பாதன் ஸ்ரீ நந்திக்ராமத்திலே யிருந்துகொண்டு பதினாறு வருஷம் தனது ஆசையை வளர்த்துக்
கொண்டிருந்த நிலைபோலும் இப்பெரிய திருவந்தாதியில் ஆழ்வாருடைய நிலை.

பெருமாள் மீண்டு திருவயோத்திக்கெழுந்தருளித் திருவபிஷேகங் கண்டருளி அப்பாத
னும் ஸ்வரூபாதுருபமான பேறுபெற்றும்போலேயாம் மேலே திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்
பெறும்பேறு.

அருளிச் செயல் நாலாயிரத்திற்கும் அற்புதமான வியாக்கியானமருளிச்செய்த பெரிய
வாச்சான் பிள்ளை இயற்பாவுக்கு அருளிய வியாக்கியானம் கருங்கமுடைத்தாதலாலும், அவற்றி
னுள்ளும் இப்பிரபந்தத்திற்கு அருளிய வியாக்கியானம் மிக்க கருக்க முடைத்தாதலாலும்,
ஆழ்ந்த பல கருத்துக்களை அமைத்துக்கொண்டுள்ள அந்த வியாக்கியானத்தைத் தழுவி அடி
யேனுடைய சிற்றறிவிற்கு எட்டிய பல விஷயங்களை யுஞ் சேர்த்துப் பாசுரப்பொருள் ஸ்பஷ்ட
மாகத் தெரியும்படி விரிவுரை எழுதப்படுகின்றது. குற்றங்குறைகளைப் பெரியோர் பொறுத்
தருங்க.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய திருவந்தாதி.

[ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய உரையுடன் கூடியது.]

2585 முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே! *
இயற்றுவாய் எம்மொருந் கூடி * - நயப்புடைய
நாவின் தோடைகிளவி யுள்பொதிவோம் * நற்புவைப்
பூவீன்ற வண்ணன் புகழ்.

(க)

பதவுரை.

முயற்றி { எம்பெருமானைப் பற்றிப் பேசுகை
சுமந்து { விலே உத்ஸாஹம் பூண்டு
எழுந்த { இளம்பி
முந்துற்ற { (அவ்விஷயத்தில் என்னைவிட)
நெஞ்சே { முற்பட்டிருக்கிற மனமே!
நீ எம்மொடு { நீ (தனிப்பட்டப் போகாமல்) என்
கூடி { சூடு சேர்ந்து

இயற்றுவாய் - காரியத்தை நடத்த வேண்டும்;
(நாம் இருவருஞ் சேர்ந்து நடத்த வேண்டிய
காரியம் என்ன வென்றால்)
நல் புவைப்பு { அழகிய காயாம் பூவின்கண்டான
சுன்ற { நிறம் போன்ற நிறத்தையு
வண்ணன் { டையான எம்பெருமானு
டைய
புகழ் - திருக்கல்யாண குணங்களை
நயப்பு உடைய - அன்பு பொருந்ரிய

நான்	{ நாவிலுலே கவனஞ் செய்யப்படு கிற	பொதிவோம் - அடக்குவோமாக. (இதுவே நீயும் நானும் சேர்ந்து செய்யவேண்டிய காரியம்.)
நெஞ்சை நினைவியுள்	{ சேர்க்கைப் பொருத்தமுடைய சொற்களிலே	

* * *—[முயற்சிகமந்து] ஆழ்வார் தம்முடைய திருவுள்ளத்தை நோக்கிப் பேசுகிறார். தமது நெஞ்சானது தம்மைவிட்டுத் தனித்துப் போய்விட்டதாம் பகவத் விஷயாபவத்திற்கு; அப்படி முற்பட்டுப் போன நெஞ்சைக் கூவி 'என்னையுங்கூடக் கூட்டிக்கொள்' என்கிறார்.

நெஞ்சு பிரிந்து போய்விட்டதென்பதும் அதனை அழைத்து வார்த்தை சொல்லுகிற தென்பதும் அலம்பாவிதமன்றோ? நெஞ்சு போய்விட்டதென்றால் வார்த்தையே சொல்ல முடியாதன்றோ; நெஞ்சு நினைத்ததையன்றோ வாய் சொல்லும்; "முந்துற்ற நெஞ்சே! இயற்றி வாய் எம்மோடு நீ கூடி" என்று இப்போது சொல்லுகிற ஆழ்வார் நெஞ்சு அற்றவரென்று எப்படி சொன்ன முடியும்? நெஞ்சோடு கூடியிருந்துகாணே இந்த வார்த்தை சொல்லியிருக்க வேண்டும்; அப்படியிருக்க "முந்துற்ற நெஞ்சே!—நீ எம்மோடுகூடி இயற்றுவாய்" என்று அருளிச்செய்தவா என்னனை பொருந்தும்? என்று சங்கிக்க வேண்டா; தம்மிற்காட்டில் நெஞ்சை வேறுபடுத்திச் சொல்லுதல் கவிமாபு. நெஞ்சைத் தூதுவிடுவதாகவுஞ் சொல்லுவார் கவிமே. நல்ல விஷயங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு போது போக்குவதற்கு இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தில் வேறுயாரும் உடன்படாமல் உண்டியே உடையே உகந்தோடுகிறவர்களாயிருப்பதால், உசாத்துணையாவது நெஞ்சு தவிர வேறில்லாமையால் அந்த நெஞ்சை நோக்கித்தானே வார்த்தை சொல்லவேண்டும். "யானும் என்னெஞ்சும் இணைந்தொழிந்தோம்" என்று மேலே அருளிச்செய்யப்போகிறார். ஆகையாலே நெஞ்சை விளித்து வார்த்தை சொல்லுவதென்பது பச்சரங்களுக்கு ஒரு நற்போது போக்காக அமைந்ததாம். நெஞ்சு பிரிந்து போயிற்றதாகச் சொல்வதும் அப்படியே; 'நெஞ்சுவிடுதாதாகச் சொல்வதும் அப்படியே. இது நிற்க.

இப்பாட்டின் கருத்தை ஆழ்வாருக்கும் நெஞ்சுக்கும் ஸம்பாஷணையாக வைத்து எழுதுவோம்—

ஆழ்வார்: ஓ நெஞ்சே! நீ எனக்கும் முன்னாடி வெகு உத்ஸாஹமாகக் கிளம்புகிறாயே; என்ன செய்யப் போவதாக உத்ஸாஹிக்கொண்டிருக்கிறாய்?

நெஞ்சு: ஆழ்வார்! நான் பகவத் விஷயத்திலே அவகாஷிக்கப் போகிறேன்; அதில் எனக்கு வெகு உத்ஸாஹமிருப்பதால் என்னைத் தடை செய்யவேண்டா.

ஆழ்வார்: உன்னை யாரும் தடை செய்வாரில்லை; என்னோடே சேர்ந்து காரியம் நடத்தினாயில் நல்லது என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

நெஞ்சு: நீர் செய்வதாக உத்தேசித்திருக்கும் காரியம் யாது? நான் மேற்கொண்ட காரியத்தோடு அது விரோதப்படாத காரியமாயிருந்தால் பார்ப்போம்.

ஆழ்வார்: நீ கொண்ட காரியமே நானும் கொண்டது; வேறில்லை; காயாம்பூப்போல் அழகிய சுறுத்த திருநிறமுடையனா எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நல்ல சொல்தொடைகளிலே சேர்த்துப் பாடி அதுபவிக்கப் பார்க்கின்றேன்; அதற்கு நீ துணை செய்யவேணும்—என்கிறார்.

முயற்பாவது முயற்சி; அதனைச் சுமப்பதாவது மேற்கொள்ளுதல்; பாயத்தன்ப்படுதல் என்றபடி. இயற்றுதல்—காரியம் நடத்துதல்.

நயப்புடைய = (நயப்பாவது—ஆசை) இந்த விசேஷணம் நாவிலும் அர்வயிக்கலாம்; கிளகியிலும் அர்வயிக்கலாம். எம்பெருமானைத் துதிக்க ஆசைகொண்ட நாக்கினால் கவனம் செய்யப்படுகிற என்றபடி. கிளகியில் அர்வயிக்கும்போது—அன்புமிகுதியினுண்டாகிற சொற்கள் என்றதாம். நாவின் என்றவிடத்து ஈனுதலாவது உண்டாக்குதல்.

தொடைகிளவியுள் = * பதாநாம் ஸௌப்ராத்ராதமிஷ்டிஷேவ்யம் ச்ரவணயோ : *
(ஸ்ரீ குணாத்ரகோசம்) என்றபடி-பதங்களுக்கு ஒன்றோடொன்று அமையும் சேர்த்தியழகுக்
குத் தொடை என்று பெயர். ஆகவே, சேர்த்தியழகு பொருந்திய இனிய சொற்களிலே பகவத்
குணங்களை அமைத்துப் பாடும்படி நெஞ்சே! நீ அதுகூலிக்கவேணுமென்றதாயிற்று. (க)

2586 புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம் *
இகழ்வோம் மதிப்போம் மதியோம்—இகழோம் * மற்ற
எங்கள்மால்! செங்கண்மால் சீறல்! தீவினையோம் *
எங்கள்மால் கண்டாயிவை. (உ)

எம் கண்	- எங்களிடத்தில்	இகழ்வோம்	{ உன்னை அகௌரவப் படுத்தின வர்களாக ஆய்விடுவோம்;
மால்	- வ்யாமோஹத்தையுடைய	மதியோம்	{ அப்படி செஞ்சால் நினைவாதிருந் தோமாகிவ்
செம் கண்	{ புண்டரீகாசுனனை பெருமானே!	இகழோம்	{ அகௌரவப்படுத்தாதவர்களாக ஆவோம்;
மால்	{ (ஒருவராலும் புகழ்ந்து முடிக்க வொண்ணாத உன்னை அற்பு தானிகளான நாங்கள்) புகழ்ந் தோமாகிவ்		
புகழ்வோம்	{ (அயோக்யர் புகழ்வது புகழ்க்கி யன்றதுதலால்) உன்னை நாங்கள் பழித்தவர்களாகவே ஆய் விடு வோம்;		
பழிப்போம்	{ (இவ் வுண்மையைத் தெரிந்து கொண்டு) புகழாதிருந்தோ மாகிவ்	நீ சீறல்	- நீ கோபங்கொள்ளலாகாது;
புகழோம்	{ உன்னைப் பழித்தவர்களாக ஆக மாட்டோம்;	இவை	{ புகழ் நினைப்பதும் (பிறகு) புகழ் லாகாதென்று பின் வாங்குவது மாகிற இவை
பழியோம்	{ உன்னைச் சிறத்தவனாக செஞ்சால் நினைத்தோமாகிலும்	தீவினையோம்	{ மஹாபாவிகளான எங்களுடைய எங்கள் மால் கண்டாய்

***[புகழ்வோம்]— “நற்பூவைப் பூவின்றவண்ணன் புகழை நயப்புடைய நாவின்
தொடை கிளவியுள் பொதிவோம்” என்று சீழ்ப்பாட்டில், எம்பெருமானைத் துதித்துத் தவிர
பாடுவதாகத் தொடங்கின ஆழ்வார் ‘இப்போது நாம் எடுத்துக்கொண்ட காரியம் என்ன?’
என்று சிறிது ஆராய்ந்து பார்த்தார்; எம்பெருமானைப் புகழ்வது என்கிற காரியத்தையா நாம்
எடுத்துக்கொண்டோம்; ஹா ஹா!! இப்படியும் நமக்கொரு மதிக்கேடு இருக்குமோ? எம்
பெருமானைப் புகழ்வது நம்முடைய காரியமாயோ? வேதங்களே புகழ்த்தொடங்கி முடியா
தென்று மீண்ட விஷயத்தை நாமோ புகழ்க்கடவோம்! ஒருவனைப் புகழ்வதென்றால், அவனிடத்
துள்ள குணங்களை யனைத்தையும் ஒன்று விடாமற் சொல்லித் தீர்த்து, மேலேயும் சில குணங்
களை அதிகப்படியாக இட்டுச் சொல்லுவதன்றோ புகழ்வதாவது; எம்பெருமானிடத்து அது
செய்ய ஆரால் ஆகும்? சிற்றறிவாளரான நாம் என்ன சொல்ல வல்லோம்!; “சேழ்த்த சீர்
அரன் முதலாக்கினர் தெய்வமாய்க் கிளர்ந்து, சூழ்த்தமரர் துணித்தால், அவனிடத்
ஹந்தா” என்னுமாபோலே அறிவிற்கெந்த அரன்முதலானோர் புகழ்ந்தாலுங்கூட அது பகவத்
குணங்களுக்கு இகழ்ச்சியாய்த் தலைக்கட்டா நிற்க, நமது ஊத்தைவாய்கொண்டு பேசுவது
என்னாகும்! “பகவானுடைய குணங்கள் இந்த அற்பன் பேசும்படியான அளவிலேயோ
இருக்கின்றன?” என்று பலரும் இழிவாக நினைக்கவன்றோ காரணமாகும் நாம் புகழ்வது—
என்றெண்ணி அந்த எண்ணத்தை வெளியிடா நின்றுகொண்டு எம்பெருமானை நோக்கிச்
சொல்லுகிறார் இதில்.

புகழ்வோம் பழிப்போம்==திருமாலே! உன்னை நான் புகழ்ந்தேனாகில் பழித்தவனாவேன்; என்னுடைய புகழ்ச்சி உனக்குப் பழிப்பேயாம் என்றபடி. ஆசாஹீரணை ஒருபயல் வலிஷ்ட டீனப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கி 'வலிஷ்ட முனிவர் நல்ல ஆசாஹீர' என்று புகழ்வதானது அப்படியே, அப்படியேயன்றே குணஹீரணை நீசனென் குணக்கடலாகிய தேவரீரைப் புகழ்வதாம். புகழோம் பழியோம்==நான் தேவரீரைப் புகழாதிருக்கிற பகஷத்தில் பழிந்து வருக ஆகமாட்டேன். இவ்வர்த்தம் "புகழ்வோம் பழிப்போம்" என்றதிலேயே கிடைக்கக் கூடுமானாலும் ஸுன்பஷ்டமாகச் சொல்ல விரும்பின ரென்க. உன் திருநாமத்தையே நான் எக்கொதிருப்பின் யாதொரு பழிப்புமில்லை யென்றவாறு.

இகழ்வோம் மதிப்போம்==மதிப்போ மிகழ்வோம்' எனமாற்றி அந்வயித்துக் கொள்வது. இதன் கருத்தாவது—வாய்விட்டுப் புகழ்வதென்கிற விஷயம் அப்படி கிடக்கட்டும்; தேவரீரை நாயினென் நெஞ்சால் நினைப்பதாவது தகுதியோ என்று பார்த்தால், அதற்கும் யோக்கியதையில்லை; நெஞ்சால் நினைப்பதுதாலும் இகழ்த்தவாறாகும் என்றபடி. மதியோம் இகழோம்==உன்னை நான் நெஞ்சாலும் நினையாதிருக்கில் இகழ்த்தவனாக ஆகமாட்டேனென்கை.

ஆழ்வார் இப்படிச் சொன்னதும், எம்பெருமான் திருவுள்ளஞ் சீறிக் கண்கிவந்து நின்றான்; என்னென்னில்; 'திருநாஹீரனைய பிரானகிய இவ்வாழ்வார் ஏதோ பாசரம் சொல்வதாகக் கொடங்கினுரே, நல்லது, செவிக்கு இனிதாகக் கேட்போம்' என்று மிக்க ஆசை கொண்டிருந்தான் எம்பெருமான்; அந்த ஆசை * ஸாமனார்க்கண்ட கணவிலும் பழுதா பொழிபும்படி ஆழ்வார் அயோக்யதாதுஸந்தாநம் பண்ணி 'நான் புகழ்த்தகாது, நெஞ்சால் கிணக்க வந்தகாது' என்று பேசவே உண்ணுஞ் சோற்றை எதிர்பார்த்திருந்த பசியனுக்குச் சோறு தருமாழிப்போனால் கண் கிவந்து கோபமுண்டாவது போல எம்பெருமானுக்கும் * செவிக் கினிய நெஞ்சொல் கேட்டுக்களிக்கப் பாக்கியமில்லாமற் போகிறதேயென்று கோபம் மேலீட்டுக் கண்கள் கிவந்தன; அந்த நிலைமையைக் கண்ட ஆழ்வார் "எங்கண்மால் செங்கண்மால்" என விளிக்கின்றார். பிரானே! நீ எங்குவிடத்து இயற்கையாகவே வ்யாமோஹ முடையவனல் லீலையா; இப்படி கண்கள் கிவக்கச் சிறலாமோ? என்ற கருத்து உள்ளுறை.

செங்கண்மால்! என்று ஆழ்வார் அழைத்தவாறே எம்பெருமான் "ஓய்! என்னை ஏதுக்கு அழைக்கிறீர்? என்னை நெஞ்சால் நினைத்தாலும் இகழ்த்ததாரும் என்று சொல்லி விட்டாரே; அப்படியிருக்க, என்னை நெஞ்சாலும் நினைத்து வாயாலும் ஏன் அழைக்கிறீர்? போம் போம்" என்று சிறந் தோற்ற முகத்தை மாறவைத்தான்; ஆழ்வார் அது கண்டு சிறல் நீ என்கிறார்; நாயனே! அநர்யகதியான என்மேலோ நீ சிறுவது; சிறவேண்டா என்கை.

"புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம் இகழ்வோம் மதிப்போம் மதியோ மிகழோம்" என்று வெகு அழகாக நீர் சொன்ன வர்த்தைக்கு நான் சீறாமலாயிருக்க வேணுமோ? என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, அதற்கு ஸமாதானம் போல் "தீவினையோம் எங்கண்மால்கண்டாயிவை" என்கிறார். இதன் கருத்து:—தேவரீரைப் புகழ்வோமென்றால் என்னுடைய அந்தராத்மா சிறுகிறது; புகழாதிருப்போமென்றால் தேவரீர் சிறுகிறது; இந்த பாவத்திற்கு என்ன பண்ணுவென்; இது பெரிய தீவினையாயிரா நின்றதே! ஒருவிதத்தில் பார்த்தால் தேவரீரைப் புகழ் நா எழும்பவில்லை; ஒருவிதத்தில் பார்த்தால் புகழாதிருக்க முடியவில்லை; ஆகையாலே, புகழ்மேண்டியதாயிருக்கிறது, நாமோ புகழ்வதென்று பின்வாங்க வேண்டியதாயிருக்கிறது; இது என்னுடைய பார்த்தி நிலைமைகாணீர்; யான் என்ன செய்வேன் என்றாவிற்று, பின்னடிகளின் கருத்தை வேறுவகையாகவும் உரையிடலாம். (2)

2587 இவையன்றே நல்ல இவையன்றே தீய *

இவையென் நிவையறிவ னேலும் *—இவையெல்லாம்

என்னு லடைப்புநீக் கோண்ணு திறையவனே! *

என்னுல் செயற்பால தென்?

இறையவனே - எம்பெருமானே !

இவை அன்றே { உன்னைப் புகழாமையும் ரித்தியா
நல்ல { மையுமாகிற இவையன்றே
நல்லது ;

இவை அன்றே நீய { உன்னைப் புகழ்வதும் சித்திப்பது
மாகிற இவையன்றே கெட்
டது ;

இவை இவை { (ஆகவே) 'இன்னது இப்படிப்
பட்டது' என்று கான் உண்மை
என்று அறிவ { யில் தெரிந்து கொண்டிருக்கி
னேனும் { ரேனாகிலும்

இவை எல்லாம் { புகழாமையும் மதியாமையும்,
புகழ்தலும் மதித்தலுமாகிற
இவைபெல்லாம்

என்னால் - என்னாலே

அடைப்பு நீக்கு { பற்றவும் முடியாது, விடவும்
முடியாது ;

என்னால் { (சபலனான) என்னாலே செய்யிக்
செயற்பாலது { கடடியது என்ன இருக்கிறது ?
என்

* * *—[இவையன்றே நல்ல.] “சீறல் நீ” என்று திருவுள்ளத்தில் இரங்க முண்டாம்படி பிரார்த்தித்த ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! என்னுடைய சீற்றம் கிடக்கட்டும்; நீர் என்ன தீர்மானம் செய்து கொண்டீர்? ‘புகழ்வது தகுதிதான்’ என்று கொண்டீரா? அல்லது ‘புகழ்த்தகாது’ என்றே கொண்டீரா? அதை நிஷ்கர்ஷித்துச் சொன்னீராகில், ‘பிறகு பார்ப்போம்’ என்றான்; அதற்கு உத்தரமாயிருக்கிறது இப்பாட்டு. இதில் சொல்லுகிறது யாதெனில்; எம்பெருமானே! இது யுத்தம், இது அயுத்தம் என்கிற விஷயம் அடியேனுக்குத் தெரியாமையிலே; அற்ப ஞானிகள் உன்னைப் புகழ்வது அயுத்தம், புகழா திருப்பது யுத்தம் என்பதை அடியேன் நன்கு அறிவேன். அதில் ஸம்சயமில்லை; ஆனால், அறிந்தபடியே அறாஷ்டிக்க என்னாலாகாது. நான் அறிந்திருக்கிறபடியே அறாஷ்டிக்க வேணுமானால், உன்னைப் புகழ்வதை விட்டுப் புகழாமையைப் பற்றவேணுமிறே. இந்த கீழ்ப்பற்றுக்கள் என்னால் செய்யப்போகாது. (உன்னைப் புகழாதிருக்க என்னால் முடியாது என்றபடி.)

என்னால் செயற்பாலது என்—என்னுடைய இஷ்டப்படி காரியம் நிறைவேறுமாகில் உன்னைப் புகழாமலிருந்து விடுவேன்; அதில் தடையிலே. வாஸ்தவத்தில் என்னுடைய எண்ணமொன்றும் பலிக்கிறதில்லை; “என் நா முதல் வந்து புழுந்து நல்லீன்கவி, தாமதல் பத்தர்க்குத்தான் தன்னைச்சொன்ன என்வாய் முதலப்பன்” என்றபடி என்னுடைய வாக்குக் களுக்குப் பரவர்த்தகன் நீ யாகையாலே, அது புகழ்வதோ இகழ்வதோ உன் காரியமே யொழிய என்னுடைய காரியமாக யாதொன்றும்மில்லைகான் என்றவாறு.

இனி, “என்னால் செயற்பாலதென்” என்பதற்கு—எனது அன்பு செய்கிறதே யொழிய நான் செய்வதொன்றுமில்லை என்பதாகவும் உரைக்கலாம்.

நல்ல, நீய—பலவின்பால் குறிப்பு வினைமுற்று. அடைப்பு நீக் கொண்டனது—அடைப் பாவது பரிக்காவித்தல்; நீக்காவது பரித்யஜித்தல். பரிக்காவித்தல்தக்கதான புகழாமையைப் பரிக்காவித்தலும் பரித்யஜித்தல் தக்கதான புகழ்வதைப் பரித்யஜித்தலும் என்னாலாகாது என்ற படி. ஏன் உம்மாலாகாது? என்னில்; அதற்கு ஸமாதானம் என்னால் செயற்பாலதென்? என்பதாம்.

(ந.)

2588 என்னின் மிதபுகழார் யாவரே? * பின்னையும்மற்று
எண்ணின் மிதபுகழேன் யான்ல்லால் *—என்ன
கருஞ்சோதிக் கண்ணன், கடல்புரையும் * சீலப்
பெருஞ்சோதிக் கென்னெஞ்சான் பெற்று.

(ச)

என்ன - என்னுடையவனான
கருஞ்சோதி { கறுத்த நிறத்தையுடைய
கண்ணன் { ஸூக்ருஷ்ணனும்
கடல் புரை { கடல்போன்ற (கம்பீர) ஸ்வபாவ
யும் சீலன் { முடையவனும்

பெரும் { மிகப் பெரிய சோதி வடிவமான
சோதிக்கு { வனுமான எம்பெருமானுக்கு
என் கெஞ்சு { என்னுடைய கெஞ்சானது அடி
ஆன் பெற்று { மைப் பட்டதனால்
என்னில் { என்னைவிட

மிரு புகழார் யாவரே	{	மிக்க புகழுடையவர் யார் கொல்?	{	மிரு புகழேன் யான் அவ்வால்	{	மிக்க புகழுடையவன் நானே தவிர வேறுபாருமில்லை.
மற்ற பின்னையும் என்னில்		இன்னமும் ஆராய்ந்த பார்க்கு மனவில்				

* * * —[என்னில் மிருபுகழார்.] முதற்பாட்டில், ஆழ்வார் எம்பெருமானைப் புகழத் தொடங்கி, இரண்டாம் பாட்டில் அவனை நாமோ புகழுவதென்று பின்வாங்கி, மூன்றாம் பாட்டில்-புகழாதிருக்க முடியாமையைச் சொல்லி முடித்தார். அவனைப் புகழ்வது நமக்குத் தக்கதென்று நாம் அயோக்யகையால் பின்வாங்க நினைத்தாலுங்கூட ஏதேனுமொருபடியாலே அவனது புகழ்களைப் பற்றி நம் வாயால் சில பாசரங்கள் பேசியே தீரவேண்டியதாகிறதே! ஐயா ஐயா! நம்முடைய பாக்கியமே பாக்கியம்; நம்மைவிட பாக்கியசாலிகள் வேறுயாருளர்? எம்பெருமானுடைய சில திருக்குணங்கள் நம் வாயிலும் புரூந்து புறப்படும்படியான நல்ல காவம் வாய்த்ததே! என்று மகிழ்கிறார் இதில்.

“என்னில் மிருபுகழார் யாவரே” என்பதில் சொல்லுகிற அர்த்தமே “பின்னையும் மற்றென்னையில் மிருபுகழேன் யானல்லால்” என்பதிலும் கிடந்தாலும் ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே இரட்டித்துச் சொல்லுகிறபடி, “இல்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக் கெதி ரில்லையெனக் கெதினே” என்பதுபோல. இவ்விடத்தில் இவர் நினைக்கிற புகழாவது-பாக்யசாலி என்கிற மெத்தியாம், ஆகவே, என்னைவிட பாக்யசாலி வேறு யார்? என்றதாயிற்று.

‘உமக்கிப்போது என்ன பாக்கியம் வந்துவிட்டது?’ என்ன, பின்னடிகளில் அந்த பாக்கியத்தை விவரிக்கிறார்;—என்ன கருஞ்சோதிக்கண்ணன் கடல்புரையுஞ் சீலப் பெருஞ் சோதிக்கு என்னெஞ்ச ஆளாகப் பெற்றதனால் “என்னில் மிருபுகழார் யாவரே?” என்ன வேண்டியதாயிற்று என்கிறார். என்ன என்றது-என்னுடைய என்றபடி. தன்னுடைய வடிவை வாய்க்க ஆதரவிக்கக் கொடுத்தருளின கண்ணிரான் என்கை. கடல்புரையும் சீலன் என்றது கடல்போன்ற கம்பிரஸவபாவமுடையனென்றபடி. சீலம் என்ற வடசொல்-ஸ்வபாவமென்றும் நல்லொழுக்கமென்றும் பொருள் படும். “சீலப்பெருஞ் சோதிக்கு” என்றவிடத்து சீலன் என்று சீரியும்; “சீல விகாராமுயர்தினை” என்பது நன்னால். ஆள் பெற்று என்றது-ஆளாகப் பெற்றது சாரணமாக என்றபடி. எம்பெருமானை நெஞ்சால் நினைத்தாலும் கெடுதி யாமென்று கொண்டிருந்த கொள்கை நீக்கி அப்பெருமான் விஷயத்திலேயே இன்று என் னெஞ்ச ஆழ்ந்து அவகாஹிக்கப்பெற்றதனால் நான் மஹாபாக்ய சாலியானேன் என்றாயிற்று.

இதென்ன விசித்திரம்!; எம்பெருமானை நீசனேன் நெஞ்சால் நினைப்பதும் கெடுதல் என்று சில ஸமயங்களில் சொல்லுகிறார்; மற்றுஞ் சில ஸமயங்களிலோ ‘அவனை நினைப்பது மஹாபாக்யம்’ என்கிறார்; இவ்விரண்டு வார்த்தைகளும் ஒன்றோடொன்று சேரவில்லையே; ‘நினைத்தல் கயம்’ என்பது ஸித்தார்த்தமா? ‘கூடாது’ என்பது ஸித்தார்த்தமா? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இரண்டும் ஸித்தார்த்தமே யென்று கொள்ளக்கடவது. இப்படியுமுண்டோ? என்னில்; கேண்மின்; “நீசனேன் நிறையொன்றுமில்லை” என்னும்படியான தம்முடைய தாழ்வு நினைவுக்கு வந்துவிட்டால், அப்போது, ‘நாயிலுங்கடை கெட்ட நாமோ பரம்பொருளை நினைப்பதற்கும் புகழ்வதற்கும் தகுதியுடையோம்’ இதில் பாவர்த்திக்க நமக்கு என்ன யோச்யதை? என்று பின்வாங்க வேண்டியதாகிறது. இதுவும் தகுதியே. எம்பெருமானு டைய வடிவழகம் போக்யதையும் நோக்கப்படுமிடத்து நெஞ்சையும் வாயையும் கட்டிவைத் திருக்க முடிகிறதில்லை; பாவசமாவே பாவருத்தி உண்டாய் விடுகிறது. அந்த பாவருத்தி யினால் மிக ஆசந்தமும் உண்டாய்விடுகிறது. அந்த ஆசந்தத்தினால் தலைதமொருகக் கூத்தாடிக் கொண்டு “என்னில் மிரு புகழார் யாவரே” என்றும் “யானே தவஞ் செய்தேன்” என்றும் “எனக் காரும் நிகரில்லையே” என்றும் பல்வாறு பேச வேண்டியதாகிறது. இதுவும் தகுதியே. ஆகையால் இரண்டுக்குக் குறையில்லையென்க. ஆத்மஸம்ப்பணம் பண்ணுகையும், பண்ணின

பிறகு அதுதாபங் காட்டுதலுமாகிற இரண்டும் அகிருத்தமென்று கொள்வது போல இதனையும் கொள்க (ஈ)

2589 பெற்றதாய் நீயே பிறப்பித்த தந்தை! *
மற்றையா ராவாரும் நீபேசில் *—எற்றேயோ!
மாய! மா மாயவனமாய முலை வாய்வைத்த *
நீயம்மா! காட்டும் நெறி. (ஐ)

மாய - மாயவனே!
அம்மா - ஸ்லாமியே!
பேசில் { உன்னால் நான் பெற்ற உபகாரம்
களைப் பேசப் புகுந்தால்
பெற்ற தாய் { பெற்றதாய் போலே பரியமான
நீயே { தையே செய்பவனும் நீயே;
பிறப்பித்த { உண்டாக்கின பிதாவைப் போல
தந்தை நீ { ஹிதமானதையே செய்பவனும்
மற்றையார் { மற்றும் ஆசாரியரும் நீயே;
ஆவாரும் நீ {

மா மாயவனை { முஹத்தான வஞ்சனையையுடைய
மாய { ளான பூதனையை முடிப்பதற்
காக
முலை { (அவளது விஷந்த...வின)
முலையை
வாய்வைத்த நீ - அமுது செய்த நீ
காட்டும் நெறி - எனக்குக் காட்டின வழிகள்
எற்றே ஒ— { என்ன ஆச்சரியமானவை!
(என்று உருகுகிறார்.)

* * *—[பெற்றதாய் நீயே] எம்பெருமானை நினைப்பதற்கும் துதிப்பதற்கும் நான் யோக்கியதை யற்றவன் என்று பின்வாங்கப் பார்த்த அடியேனை அந்த எண்ணம் நீக்கிப் பாவர்த் திக்கும்படி செய்தருளிறே; இப்படி மஹோபகாரம் செய்கிற மஹாதபாவர் தேவரீர் தனர வேறு யாருள ரெனக்கு? தாயும் தம்பபனும் ஆசாரியனுமாகிற உபகாரங்கள் யாவரும் அடியேனுக்கு தேவரீரே யாயிற்று! என்று எம்பெருமானை நோக்கி உருக்கமாகப் பேசுகிறார்.

பேசில்—நீ பண்ணின உபகாரத்தை வாய்விட்டுப் பேசத்தொடங்கினால், நீயே பெற்ற தாய், நீயே பிறப்பித்த தந்தை; நீயே மற்றையா ராவாரும்.—வயிற்றில் பத்து மாதம் சுமந்து பெறுகிற தாயும், பிறப்பிக்குமவளுன தகப்பனும், ஆத்மாவுக்கு உற்ற நன்மையகளைச் செய்து விடுகூடாது ஜன்மத்தைக் கொடுக்கிற ஆசாரியனும் ஆகிய பாவரித்தர்களான உபகாரங்கள் மூவ ரும் அடியேனுக்கு தேவரீர்தாம். அயோக்கியனென்று பின்வாங்கி தேவரீரை அடியேன் நினை யாமலும் புகழாமலுமிருந்திட்டால் என்னுடைய ஸத்தையே போய்க்விடும்; அது போகாதபடி காப்பாற்றியருளின உபகாரகர் தேவரீரே யாதலால், ஸத்தைக்கு ஹேது பூதர்களான தாய் தந்தை ஆசாரியர்கள் மூவரும் தேவரீரே யாயிற்றன்றோ என்கை.

மூன்றாமடியின் முதலிலுள்ள மாய என்பது ஸம்போதகம் (விளி); உன்னுடைய ஆச் சரிய சேஷர்த தத்தை என்ன சொல்லுவேன்பா! என்று கருத்து. “புகழ்வேம் பழிப்போம்” என்று கொண்டிருந்த எண்ணத்தைத் தவிர்த்து “என்னில் மிகுபுகழார் யாவரே” என்னும்படி பண்ணின விது என்ன ஆச்சரியம்! என்கிறார்போலும்.

மாமாயவனை மாய முலைவாய்வைத்த என்று பூதனையின் முலையைச் சுவைத்த வ்ருத் தார்த்தத்தை எடுத்துக் காட்டியது—பின்னையாயிருந்து முலையுண்கிற பாவனையிலே அப்பூதனையின் உபகார முடித்தது எப்படி ஆச்சரியமோ அப்படியே காண் இதுவும் ஒரு ஆச்சரியம் என்றபடி. உன்னைக் கொல்வதாக வந்த அவனை நீ கொன்று உலருக்கு ஒருயிரான உன்னை ரகித்தித் தந்த உபகாரம் போலே இதுவும் ஒரு உபகாரமாகாண் என்றதாகவுமாம்.

நீ காட்டும் நெறி எற்றேயோ? = அயோக்கியதானஸந்தானம் பண்ணிப் பின்வாங்கப் பார்த்த வென்னை வசப்படுத்தி உன் பக்கவிலேயே அவகாஹிக்கும்படி ஒரு வழி காட்டிற்றே! இஃது என்ன ஆச்சரியம்! என்கை. எற்றே என்பது அதிசய விரக்கச் சொல்; எற்று—எந் தன்மையது! (ஐ)

$$\left(\frac{E}{E_0} \right)$$
[illegible]

நாய பற்றிமாறான் தமயந்தியை உடுத்த புடைவையிலே ஒரு தலையையால் உடுத்தி விதர்ப்பதேசம் கோகிறவழி, இது கோலை தேசம் போகிறவழி: எந்த வழியில் வேணுமானும் போய்க்கொள்; என்று சொல்லிட்டு அகன்ற கலாசை இங்கு விடப்படு.

கரு மா முறி மேனிகாட்டுதிபோ? = நிர்ஹேதுக விவரிகாரத்திற்கு அடியேனே ஆனாக் காப்பார்க்கிறதோ என்னை. * நாயபற்றிமா பாவசகேத லப்போ க மேதயா ந பற்றாநா ச்ருதேத. யமெவையு வந்துணுகி தேச லாய; தலையைய ஆத்மா கிட்டுத்துதே ததும் ஸ்வம் * என்று உபநிஷத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறாது—எவனை அனாதிகாரக் திருவுள்ளம் பற்றுகிறதோ அவனுக்குத் தனது தலையாமவள கிச்சுறுத்தைப் பிழிந்து உவ விசயமாகக் காட்டிக்கொடுக்கக் கூடவருகையாலே, மேனிகாட்டுதிபோ வென்கிறார், முறி யென்று தவிர்த்துப் பெயர்: முறிகுப்பதென்று முறியென்று காணப்பெயர். மாமுறி.—மா தனிர்; அடியேனே ஸாதுமாயாமாயும், கரு—சயாமளமாபுரிருக்கிற திருமேனியைக் காட்டி யருள நீனைக்கிறதோ?

கண்ணனே! மேனான் அநிபோமை என்செய்வா நோண்ணினாட்டு? = நாயபற்றிமாறான் அவிவேகியாய்க்கிடக்கிற அடியேன் தந்தத்தில் எது கொடுக்கத்தக்கதும்? காணாமோ? அல்லது அதுகாணாமோ? சொல்லவேணும். மேனான் நோமை என்றதன் கருத்து யாதெனில்; ஒன்றும் அறிவில்லாத அடியேனுக்கு உபாயமாதங்கோ கித்திரால் என்ன செய்ய முடியும்? தேவரீருடைய நிர்ஹேதுக்கன்ருகைக்கு அன்னதும் அசக்தருமன்றோ இலாகு; நான் முள்ளவர்களும சக்தியுள்ளவர்களும தங்களுடைய புரணசக்திகளாக் கொண்டு வரையேறி விட்டே கூடும்; அறிவில்லாதவர்களும அசக்தர்களுமே தேவரீருடைய நிர்ஹேதுகவிசயிகாரத்திற்குப் பாத்திரமாகக் கூடியவர்களுதலால் அன்னதும் அடியேன் நெறிகாட்டி கிருவதற்கு உரியவனல்லேன்; அருமாமுறியேனிகாட்டுவதற்கே உரியேன்—என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் படுப்படி சொல்லுகிறான்.

என்செய்தாலென்பதாம் மாம் = இதற்கு இரண்டினவராகப் பொருள்சொன்ன திடமுண்டு; நீ ஸ்வாதந்திரியத்தைக் காட்டி அகற்றாமாத்தலாம் ஸரி; அனாதிகாரத்திற்கு மேனியை வேவைஸாதிப்பித்தாலும் கூறி; திருவுள்ளபாணம் எது செய்வாமை அடியேன் உடன்படத்தக்கவனே சொழிப் வேறு என்ன தடை கொட்டியோடுகிறான்—என்கிறார் என்னலாம். அன்றி, நீ என்ன கண்ணை செய்தாலும் அதைத் தாங்கி மாள்ள என்னால் முடியும்கொகிறதோ? பாணையைத் துளிப்பாட்டி கைத்தாலும் கொடியபொழுதில் துப்புதாசகனையே வாரி நேற்கொள்ளுமபோலே, நீ செய்யும் கண்ணமையும் கெடுத்துக்கொண்டு திமையையே ஏறிட்டுக்கொண்டவனாவேன்—என்கிறார் என்னவுமாம். (சு)

2591 பாமே அருவினைபோம் சேபோம் * என்னென்றினார்

தாமே அணுக்கராட்ச சார்ந்தோழிந்த *—பேய

சேம்மாதை நின்மார்வில் சேர்வித்து * பாரிடந்த

அம்மா! நின் பாத்தத் தருகு.

(சு)

பூ மேய	{ தாமரைப் பூவில் பொருத்துவருக் கிற	நின் பாத்தத்	{ நெடுநிலை
செம் மாதை	{ * ஹிரண்ய வர்ணை உடைய பராத் தியை	அருகு	{ சமீபத்திலே
நின் மார்வில்	{ உணது திருமார்பிலே சேர்ந்துக்	என் கொண்டு	{ என்னுடைய கெட்டுத்தானே
சேர்வித்து	{ கொண்டவனையும்	ஓர் தாமே	{ அந்தரங்கமாகச் சென்று சேர்ந்து
பார் இடந்த	{ (பிரளயத்திலுருந்திருக்கி) பூமி	அனுகூலம் அப்	{ விட்டது;
அம்மா	{ யைக் குத்தி யெடுக்கவனையு	சார்ந்தோ	{
	{ மிகுக்கிற	ழிந்தார்	{
		அரு உயிர்	{ போக முடியாத பாதையைப்
		போம	{ பண்ணியுள்ள
		யாமே	{ நாங்கள் மாத்திரம்
		சேபோம்	{ தூரத்திலிருக்கிறோம்.

4

செயலாளர் பெயர்: பெருமதுரை அண்ணாதுரை திருச்சி காமராசர் கலை அமைச்சர் அலுவலகம்

நிகழ்வுமும் நமக்கு அதுஸந்தேயமே நம்மைப்பற்றி எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் பட்டிருக்க வேண்டுமெத்தனையே அபேகரிதம். அது அதுகூறலுநபமாகவோ நிகரஹுநபமாகவோ எதுவாகிலுமாகலாம். திருவாய்மொழி 9-லும் [4-7-3.] “கூனக்கூனி நெஞ்சருகிக் கண்பணி சொர நின்றால், பாவி நீ யென்றென்று சொல்லாய் பரவியேன் காண வந்தே” என்றருளிச் செய்ததன் கருத்து நோக்கத்தக்கது. எம்பெருமான் விநாயகான வார்த்தையோ பொறுப்பான சொல்ல வேண்டுமென்பதொன்றே வேண்டுவது என்கிறான் மீன ஆண்டாளும். “சென்மை யுடைய திருமார்பில் சேர்த்தானேலும் ஒரு கான்று, மெய்க்கை சொல்லி முகம் நோக்கி விடை தான் தருமேல் மிக நன்றே” என்றான்;—கண்ணபிரான் தனது திருமார்பிலே எனது கொல்லைகளை அகிணத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பியிருக்கிறான் என்பிருப்பத்தின்படி அவன் என் முகத்தை நோக்கப் பார்த்து “எனக்கு உன்மேல் அன்பு என்னவுநிலை, உன்னைக் கைவிட்டேன், நீ போ” என்று வாசி திறந்தொன்று சொல்லியுட்டார்; அடுத்து எனக்கு மிகவும் பரிசும் என்றானன்றே. உன்னைக் கைவிட்டேனென்று சொல்லுகிற வார்த்தையையாவது அவன், முகம் நோக்கிச் சொல்லுவானில் அப்போதைய வேஸையாவது கிடைக்குமே என்றும் கண்ணிலே தென்பட்டானாகில் பிறகு அவனை உபாபங்கமாகச் சுவாதினப்பரிசுதிக் கொள்ள வழியுண்டாகலாமென்றும் நினைத்துக் கொள்ளுகிறாடியுள்ளே இவை. அதுமேலும், இவ்விடத் திலும் “அவன் திருவுள்ளத்தில் அகரஹுநபமில்லாமல் நிகரஹுநபமாகவோ ஏதேனும் பொருளிலும் செறித்தக் கொண்டிரு” என்றது—நல்லபடியாகவே பொருளாகவோ ஏதேனும் பொருளாகவோ நம்மைப்பற்றின எண்ணம் அவனது திருவுள்ளத்தே பட்டிருக்குமாயில் அதுவே விதமாக நம்மைப்பற்றின எண்ணம் அவனது திருவுள்ளத்தே பட்டிருக்குமென்று நம்மை ஒன்று போதுமானது. நல்ல அபிப்பிராயமோ கெட்ட அபிப்பிராயமோ உண்டாம் போது நம்மை ஒன்று வயத்தியாக நினைத்தன்றே உண்டாக வேண்டும்; அந்த நினைவானே நமக்குப் பொதுமானது என்கை.

ஆக்டே—ஆக்டிகு. காண்—முன்னிலையகை.

2594 இருநால்வ ரீரைத்தின் மேலோருவர் * எட்டோ
டொருநால்வ ரோரிருவரல்லால் *—திருமாற்கு
யாமார்? வணக்கமார்? ஏபாவம் நன்னேடுசே! *
நாமா மிகவுடையோம் நாம்.

இரு நால்வர் - அஷ்டபுரணக் களென்ன
சுரைத்தின் }
மேல் ஒரு } எகாதச ருத்ரர்களுன்ன
வர் }
எட்டோரு }
ஒரு நால் } த்வாதசாதித்யர்களுன்ன
வர் }
ஆர் இருவர் } அச்விநி தேவர்களுன்ன ஆகிய
அல்லால் } முப்பத்துமூவராய்க்கன் தவிர
(மற்றவர்களான)

யாம் - நாம்
திரு மாற்கு - எம்பெருமானைப் பணிவுகறகு
ஆர் - எவ்வாறு மனப்பார்
வணக்கம் ஆர் } நம்முடைய பணிவு தான் வித
தனமையது!
ஏபாவம் - அக்தோ!
நல நெஞ்சே - நல்ல மனமே!
நாமோ - நாமோ நென்றோ
மிக நாம் } மிகவும் குற்றமுள்ளவர்களாயின்க்
உடைமோம் } கிறோமிறே.

* * *—[இருநால்வர்.] எம்பெருமானைச் சித்திபாதற்கும் அந்நால்வ ராத நாம் நிறக்கோராக அவனைச் சித்தித்தல் செய்து “அவன் நமக்குத் திருப்பமளிப்பை வேண்டி ஸாதிப்பிக்க வில்லையே!” என்று இப்படி வருத்தப்படுவதற் றாட்டிலும் “நாம் அயோக்யர்” என்று கை யொழிந்து கிடப்பதே நல்லதன்றே என்று திருவுள்ளம் பற்றின ஆதிவார், பண்பு அயோக்யதாது ஸந்தானமே பண்ணுகிறார் இதில். இவ்மத்தராலும் ஆசாரத்தாலும் தாயரான முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களன்றே அவனுக்கு அடிமைசெய்ய அர்ஹுதையுடைபார்; ஒரு குணமுயின்றிக் குற்றமே வடிவமான நாம் அப்பெருமானை வணங்குகறகு எவ்வளவு? நாம்

என்பதற்கும் கம்முடைய வணக்கமென்பதற்கும் இவ்வீம் என்ன விஷயமிருக்கிறது! என்று தம்முடைய அப்பொக்கத்தைப் கூறி அகலப் பார்க்கிறார். பசுவதபவம் விலகலுணர்க்கே கெடவதபவம் யவ்வுத கண்ணம்பொன்ற பான்கருத்துக் கிடையாதுகாண் கெஞ்சே!; நீ என் பிழைக்காண்க நீட்டிக் கிடக்கருப்? என்கிறார் போலும்.

இதற்கு மற்றொரு டியாகவம் கருத்தாக்க இடமுண்டு:—“கிண்ண விண்ணோர் தான் நிலந்தோய்ந்து செழுநா டாணபூர்த்திபல் கூற்றிலொன்று காணாது மாக் கொலென்றே?” என்றபடி எம்பெரு மூலைய வடிவழகின் சிறிதும் சிற்பாடின்றியே ‘எங்களுக்குச் சாவா மெய்து’ எந்த பெருகக் கடைக்கடை; மாவலியைக் கொல்லு; இரணியனைக் கொல்லு; இராமபாபா கொல்லு’ என்று உடம்பு நேரகக் காரியம் செய்யுமாறு கீர்பந்தித்தே பாயோஜ நாதராயர் தோஷங்களுக்கு அப்பெருமானுடைய அனுபவம் எளிதாகக் கிடைக்குமே யன்றிப் பையாந்தர மொன்றையுமே வேண்டாதே ‘உன் வடிவழகின் அனுபவமே எமக்குப் பாயோஜநாதராயர் என்ற பெருகற் கமக்குக் கிடைக்குமோ கெஞ்சே!; பாயோஜநாதராயர்கட் டத்தால் உயிரை மெய்யகமா யோமென்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டிருக்கிற அப்பெரியவர்க்கு கம்முடைய அருள் பாயோஜநாதர் தோஷமாகவன்றோ திருவுள்ளத்திற்பட்டும் கிடக்கிறது; இப்பெருமே தோஷம் நிறைந்துள்ள கமக்கு அவருடைய அனுக்கூறம் கிடைக்குமா என்ன? கடைக்கடை வதான்—என்று இன்னுயராகச் சொல்லுகிறார் என்றுரைக்கவுமாம். பாயோஜ நாதராயர் தோஷங்களுந் உபாயாந்தரங்களைப் பற்றினவர்களுமான தேவதைக்குக் காரியம் செய்கி, எம்பெருமான் ஆகிய பாயோஜநாதராயர் அந்நோபாயராயுள்ள ஆழ்வார் எகலுக் கிண்காரியஞ் செய்தவியல்லை பொன்றால் இப்படிதானே சொல்லவேண்டும்.

“கணமா பதினெருவர் ஈரறுவ ரோரிருவர்” என்று முதல் திருவந்தாதியில் பொய்கை யார் அருளிச்செய்த முப்பத்துமுன்று தேவர்களையே இவரும் சப்தப்பதத்தாலே அருளிச் செய்தார். அவர் அங்ஙனம் எண்ணம் என்றார்; இவர் இருநூலவர் என்கிறார்; அவர் பாயோஜநாதராயர்களைப் பதினெருவர் என்றார்; இவர் ஈரையநீன்மேலோருவர் என்கிறார்; அவர் ஈரையநீன்மேலோ ஈரையர் என்றார்; இவர் எட்டோடோருநூலவர் என்கிறார்; அசுவிகீ தேவர் களை ஒரிருவர் என்றது மாத்நீரம் திருவாக்குமொத்தது. ஆக முப்பத்துமுன்று தேவர்களைச் சொன்னது எமமத்த தேவர்களையும் சொன்னபடியாமென்பார்; ஆண்டாளுந் “முப்பத்து முப்பத்து பாயோஜநாதராயர் சென்றது” என்றானிறே. வேதமும் நிராயத்திரிமசத்தவந்தேவர் என்று பல வடவந்திரித் தோஷங்களுந் பதினெரு முப்பத்து முவரமார்கள் தாம் எம்பெருமானுக்கு உரியவர்கள்; எம்மோர் கம்முடைய வணக்கமென்பது யாது? என்று வைசயானுஸந்தராமாகவோ வெறுப் பது யாது என்று சொந்தாராபிற்று. தாம் ஆரிடபிறப்பு ஒழுங்கம் முதலியவற்றால் அயோக்ய மாயினால் அவர்களுக்கு எந்த வகுப்பில் சேர்க்குவார்கள்? எந்தவர்களுக்கென்று ஒரு வகுப்பினும் சேர்க்கவாயில்லைம் என்றபடி. வணக்கம் ஆரிட அயோக்யரான கம்முடைய ஆசாயணத் தான அலவங்கு எம்மோர்? தாம் ஆசாயித்தோமென்பது அலவங்கொரு பொருளோ?

“பெரியவன் சடையாலும் நான் முகனுமித்திலும், இறைபாக விருத்தேத்த வீற்றி துதமன் னிடெப்பே” என்றாற்படியாயுள்ள அவனுக்கு, அறிவொன்றுமில்லாத கம்முடைய வணக்கம் ஒரு எவதுவாகவும் இட்டெண்ணத்தக்கதோ வென்றபடி. “வணக்கம் எது” என்றா லு “பயனாகம் ஆர்” என்று அபிநினைச சொல்லுக்கு உயர்தினை விஞ்சுசொல் இட்டுச் சொன்னது ஒரு வணக்க விவரபடி. எடாவம்=வடமொழியில் [அனுபவம்] [கருத்த] என்னும் அவ்வயங்கள் போலே தம்மில் இது ஒரு இரகசக் குறிப்பினைச் சொல்போலும். “இருவிலத் தோர் பதினெரு தேவன் ஏபாயமே” என்ற திருநெந்தாண்டகமும் காண்க.

நீருமட்டி உயர் வணக்கமா எடாவம்! = புருஷோத்தமனாகிய அவன் முன்னே நாம் ஒரு பாயோத்தமாக கிற்பதும், அவனை நாம் வணங்கினோ மென்பதும் எவ்வளவு வேறாயமாலை விஷயம்!—என்று தம்மில் தாம் கருதித்துக் கொள்ளுகிறபடி. என் இப்படி சொல்லுகிறீர்?

என்ன; நாமா மிகவுடையோம் நாழ் என்கிறார். நாமா என்றது—நாமோ வென்றால் என்ற அடி. நாம் அளவற்ற குற்றமுடையவர்களன்றோ; ஆனது பற்றி “நாமார் வணக்கமார்” என்றும் பக்தத்தில் என்கை. இப்பாட்டில் அரோக்யதாதுஸந்தாநம் பண்ணுகிறாராகக் கொள்ளும் பக்தத்தில் “நாமாமிகவுடையோம் நாழ்” என்றது அபராதஸஹஸ்ர பாஜம்” என்னுமாபோலே ஸ்வ ரூபமாகச் சொல்லிக் கொண்டதாம். அங்ஙனன்றி, ப்ரயோஜநார்தரபரர்கட்கு அவர் காரியம் செய்வரேயன்றி அந்நய ப்ரயோஜநாரான நமக்குக் காரியம் செய்வரோ? என்று வெறுப்பாகச் சொல்லுகிறாரென்று கொள்ளும் பக்தத்தில், இங்கு நாமா மிகவுடையோம் நாழ் என்றது— ப்ரயோஜநார்தர பரர்களுக்கே காரியஞ் செய்கிறவரான அந்ருடைய திருவுள்ளத்தாலே குற்ற மாகத் தீர்மானிக்கப்பட்ட அந்நயப்ரயோஜநத்வத்தை நாம் உடையோமன்றோ? என்றவாறு. (உ)

2595 நாமா லமர்ப்முயன்ற வல்லரக்க னின்னுபிரை *

வாமா வகைவலிதல் நின்வலியே *—ஆழாத

பாருநீ வாணுநீ காலுநீ தீயுநீ *

நீரும் நீயாடநின்ற நீ.

(க.உ)

ஆழாத { (நீரில்) அழுந்தாமலிருக்கிற பூமி
பாருநீ { யும் நீயிட்ட வழக்கு;
நீரும் நீ - ஜலதத்வமும் நீ;
தீயும் நீ - தேஜஸ்தத்வமும் நீ;
காலும் நீ - வாயுதத்வமும் நீ;
வாணும் நீ - ஆகாசமும் நீ;
ஆய் நின்ற நீ { இப்படி பஞ்ச பூதங்களையும் வடி
வாகவுடைய நீ,—

நாமால் அமர் { அநுநாகாரத்தினால் யுத்தம் செய்
முயன்ற { வதில் ஸகவைத்த
வல் அரக்கன் - கொடிய இராவணனுடைய
இன் உயிரை - இனிமையான பிராணனை
வாமா வகை - வாழ்த்திருக்க ஒட்டாமல்
வலிதல் - கவர்ந்து கொண்டது
நின் வலியே { உனக்கு ஒரு சூத்தனமோ?
(அல்ல.)

***—[நாமாலமர் முயன்ற.] அந்நயப்ரயோஜநாரான நம்மை உபேகஸிக்கின்ற எம் பெருமானுடைய சிந்தனை இனி நமக்கு ஏதுக்காக? அவனைக் குறித்துப் பாசுரஞ் சொல்வது தான் இனி நமக்கு ஏதுக்கு? இனி நாம் வாயை மூடிக்கொண்டு கிடப்போம்—என்றிருக்கப் பார்த்தார் ஆழ்வார்; எம்பெருமான் அவரை அப்படியே இருக்கவொட்டவில்லை; பாசரம் பேசவே துணுண்டான்; இதென்ன அற்புதம்! நாம் வாயை மூடிக்கிடப்போமென்று செப்தேயும் வாய்ப்பேச எழும்புகிறதென்றால் இது யாருடைய செயலாக இருக்கவேண்டுமென்று ஆராய்ந்தார்; தேந் விநா த்நுணைக்ரமபி ந சலதி = [அவ்வெம்பெருமானே பொழிபத் தாரும்பும் எழந்தாடாது"] என்றிருப்பதனாலே, அவ்வெம்பெருமானே இது செய்கிறதென வேண்டும்; அவன்றான மறைந்து உறைந்திருந்து நம் வாயைக் கிளப்புகிறான் போலும் என்று நிச்சயித்து ‘இனி நாம் இவன் விஷயமாக வாய்கிறப்பதில்லை’ என்று உறுதியாக நாம் கொண்டிருந்த எண்ணத்தைப்போக்கி வாயைக்கிளப்புகின்ற இவனுடைய ஸாமர்த்தி யத்தை நாம் என் சொல்வோம்! என வியப்புற்று, பண்டு இராவணனென்பாரோட்க்கன் ‘நான் யார்க்கும் தலை சாய்ப்பதில்லை; நிமிர்ந்த தலையைக் குணியவேமாட்டேன்’ என்று கொண்டு இறுமாப்புடனிருந்த நிலைமையைத் தொலைத்த அவினைப் பங்குபடுத்தினான் இப் பெருமான் என்று எல்லாரும் மிக்க புகழ்ச்சியாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்களே, அந்தோ! இத்தொரு புகழ்ச்சியோ இவனுக்கு? இராவணனது உறுதியைக் காட்டிலும் வலிதான் எனது உறுதியைச் சிதைத்து என்னை வாய் திறக்கப் பண்ணுகின்ற இப்பெருமானுக்கு அது ஒரு அருந்தொழிலோ? என்று சுடுபட்டு எம்பெருமானையே நோக்கி இதனைப் பேசுகிறார்.

(திருமாலே!) “ஆழாத பாருநீ நீரும் தீயும் காலும் வாணும் நீயாய் நின்ற நீ, நாமா லமர் முயன்ற வல்லரக்கனின்னுபிரை வாமா வகை வலிதல் நின்வலியே?” என்று அந்நயம் மண் நீர் எரி காற்று ஆகாயம் என்கிற பஞ்ச பூதமுமாய் நிற்கிற நீ என்றதற்குக் கருத்து

மீல்லாமல் ஒரு சூழ்நிலைமையாகவும் கழிந்து போனாலும், ஸர்வஸ்வத்தையும் கள்வர்கவர்த்தால் எப்படி முட்டிக்கொண்டிருக்கின்றோ அப்படி 'பழந்தே பல பதனும் போயின' என்றும் 'ஊழ்நிலை கண்ட கணவியும் பழந்தையொழிந்தன கழிந்தவர்களுங்கள்' என்றும் 'கதந் யழிவேண்டும்' என்று சொல்லிக்கொடுத்தே; 'எம்பெருமானைச் சிந்தியாமலே யிருந்து விடுவோம்' என்கிற ஒரு கேட்ட எண்ணம் நமக்கு உண்டாயிற்றே! அந்த எண்ணமே நமக்கு நிலைத்திருக்குமாகில் துக்க ஸாகாத்திலே யன்றோ நாம் முழிக்கிடக்க வேண்டியதாகும்; எம்பெருமான் றுணை அருள் செய்து அந்த எண்ணத்தை ஒழிக்கவே இப்போது தேறினோம்; அவன் அருள் செய்யா விடில் ஆழ்தயரில் அழுந்தியே போயிருப்போமே! 'என்றிப்படியெல்லாம் பலவாறுகவருத்த முற்றி, 'இந்த கேட்ட எண்ணம் நமக்கு உண்டானதற்கு எது காரணம்?' என்று பார்த்த தார்; மஃ ஏவ மறுவ்யாணம் காரணம் பந்த மோகந்தோ: என்று எல்லாவற்றுக்கும் நெஞ்சு தான் காரணமென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகையாலே நமக்கு இப்படிப்பட்ட கேட்ட எண்ணம் தோன்றினது நெஞ்சின் குற்றமேயாம் என்று நிச்சயித்தது, அந்த நெஞ்சோடே வாதா செய்யத் தொடங்கினார்—நீயன்றே ஆழ் தயரில் வீழ்விப்பான் நின்னுழிர் ரூப் என்று. அதாவது—“திரு மாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம்!” என்று சொல்லி அகலுது துன்பக்கடலில் நான் விழுந் தேனும்படி என்னைக் கொலைசெய்யப்பார்த்த பாலி நீயன்றோ நெஞ்சே! என்றார்.

இதைக் கேட்ட நெஞ்சானது ஆழ்வாரை நோக்கி, “நீய் என்ன சொன்னீர்? நானு உம்மை ஆழ்தயரில் வீழ்விப்பான் நின்னுழன்றது; ஸாஸ்திரமாக நீ இப்படி சொல்லிவிடுவது யுத்தமன்று; 'திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார்' என்று சொன்ன பாகதத்தை மறுபடியும் ஆலோசித்துப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லும” என்று சொல்லிற்று.

அது கேட்ட ஆழ்வார், 'நெஞ்சே' வது நீ பரமாத்மாவைக் கத்திகிறாய்; “யத மநஸா த்யாயதி, தத் வாசா யதகி” என்றும், மஃ பூர்வோ வா துத்தா: என்றும் 'நெஞ்சு எவ்வுத நினைக்கிறதோ அதை வாய் சொல்லக்கூடவது' என்றுதான் சாஸ்திரங்கூறில் சொல்லித்திருக்கிறது; அதுபலமும் அப்படிதானே யுள்ளது; ஆனபின்பு நீ யில்லாமல் என் வாய்தானே “திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார்” என்று சொல்லிவிட்டதோ? என்றார்.

இதைக் கேட்ட நெஞ்சானது, 'ஆழ்வீர்! நீர் சொன்ன பாகதத்தை மறுபடியும் சொல்லியாரும்; “திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம் நன்னெஞ்சே” என்றன்றோ சொல்லியிருக்கிறீர்; நன்னெஞ்சே! என்று என்னை அழைத்து நீர் எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறீர் யொழிய உமக்கு நான் யாதொன்றும் சொல்ல வில்லையே; நீராகவே என்னையழைத்தது அயோக்யதாதுஸந்தாநம் பண்ணிவிட்டு, இப்போது “நீயன்றே ஆழ்தயரில் வீழ்விப்பான் நின்னுழன்றாய்” என்று என் தலைமேல் பழி சுமத்துவது என்ன தருபம்!’ என்று சொல்லிற்று.

அது கேட்ட ஆழ்வார், 'நன்னெஞ்சே! என்று உன்னை நோக்கி நான் சொன்னே னென்பது உண்மையே; அதை நான் இல்லையெய்ய வானிலலை; நான் 'யாமார் வணக்கமார்' என்று தப்பாகச் சொன்னால் அதை நீ என் தடுக்கக்கூடாது? அதற்கு நீ இரைந்தாயன்றோ; அகையாலே “நீயன்றே ஆழ்தயரில் வீழ் விப்பான் நின்னுழன்றாய்” என்று நான் சொல்லுகிறேன்' என்றார்.

அது கேட்ட நெஞ்சானது, ஆழ்வீர்! பூர்வோத்தர விருத்தமாக நீர் இப்படி வார்த்தை சொல்லுவது உசிதமல்ல; முதலிலேயே நீர் என்னையழைத்து “முயற்ற சுமந்தெழுகது முந தற்ற நெஞ்சே! இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ கூடி” என்று உம்மோடே கூடிக்காரியபு செய்யும் படி எனக்குக் கட்டளையிட்டீர்; 'நான் சொன்னால் அதை நீ தடுப்பதற்கென்ன?' என்று இப்போது சொல்லுகிறீர்; நான் போகிற வழக்கே நீ தலையாட்டவேண்டியதென்று எனக்கு நீர் முன்னாடியே நியமித்துவிட்டு இப்போது அதற்கு விருத்தமாகச் சொல்லுவது யுத்தமன்று' என்றது.

அதன் பின்மல் கொஞ்சானது அழ்வாரை அடிபணிந்து விசயபுடன் கூன்று 'ஸ்வாமித்! அடியேன்மீது தேவரீர்க்குச் சீற்றம் வேண்டா; அடியேன் தேவரீர்க்கு விதேயனுள் செஷப் புகலம்; அடியேன் அடியேன் தேவரீர்க்கு உகர்பாக எப்படி வந்து கொள்ள வேணுமோ உப்பா பரமசித்தரவரீர்; அதன்படியே நடந்துகொள்கிறேன்' என்ன; அதற்கு அழ்வார், "உபதேசம் தரிசும் நீ என்றும் காழ்த்துக் கைக்கொள்ளாய் = கொஞ்சே! என் உபதேசத்தை நீ கைக்கிபம் பண்ணுகிறாயோ? இதுவரை உனக்கு எத்தனையோ உபதேசங்கள் செய்தாயிற்று. உன்னையர் உபதேசிக்கொண்டாயிடுகிறீர்; நீ என்ன எனக்கு உபதேசிக்கிறது? என்று தேவரீர் விளக்கிறார்" என்று சொல்ல; அதற்கு கொஞ்சானது 'ஸ்வாமித்! இதுவரை அடியேன் முருகனுடன் இப்படி அபசாரப்பட்டதில்லை; பட்டிருந்தாலும் கூடமிக்கவேணும்; இப்போது அடியேனதுக்குக் கர்த்தவ்யத்தை எப்படிடமாக உபதேசித்தருளீர்' என்று வேண்ட, அதற்கு 'உபதேசிக்கிறார் கண்ணன் தான் வாழ்த்துவதே கண்டாய் வடிக்கு என்று. நாம் ஒரு கண்ணன் அமோகப்பதாருஸர்தாகம் பண்ணி. அகலப் பார்க்கலாகாது; எம்பெருமான் கம் உமம் உபதேசிப்பதில்லாதுயிருக்க, நான் விமுககாயப் பின்வாங்கலாமோ? அவன் திருவடிகளை வாழ்த்துவதே நமக்குப் பாரபதம்கான் என்றாயிற்று. •

(54)

6

"ரக்ஷயாபொலாம் பாதிசுத்தே" என்றுதானே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; ரக்ஷயனுடைய அபொலாம் என்ற சொல்லை ரக்ஷகனான நீ எதிர்பார்த்திருப்பது; நான் இப்போது அபொலாம் என்ற சொல்லை, இவ்வொலையேகொண்டு காரியம் செய்யலாமே. என் வாயால் உன் ரக்ஷை! என்று சொன்னேன்; என்னுடைய அடிமைக்கு இசைந்துதானே உன் ரக்ஷை! என்று சொன்னேன்—என்ற அடிக்கட்ட எம்பெருமான் இந்த விழுதியில் இவ்வொலையால் ரக்ஷை செய்து உன் ரக்ஷை! என்று ஆச்சரியப்படுத்தி திருவுள்ளம் பூவந்து 'நீயொருவன் தான் ரக்ஷை செய்து உன் காரியம் என்ன? சொல்லும்' என்ன; என் கண் கள துர்மால் கட்டு உன்மேனிச்சாய் என்ருள். உனது திருமேனியின் சாயலை என் கண் கள துர்மால் கட்டு உன்மேனிச்சாய் என்ருள். உனது திருமேனியின் சாயலை என் கண் கள துர்மால் கட்டு உன்மேனிச்சாய் என்ருள். உனது திருமேனியின் சாயலை என் கண் கள துர்மால் கட்டு உன்மேனிச்சாய் என்ருள்.

கண்ணின் துர்மால்—உருடமுயக்கம்; கண்கள் தமக்கு வன்க. அன்றி, மூன்றாம் விவரம் உருடமுயக்கம் கொண்டு, உன் மேனிசசாயை என் கண்ணால் நான் காணும்படி செய்வனருளிக்கவுடம். சாயை[சாயா] என்ற வடசொல் சாயை எனத் திரிந்து சாய் எனச் சிதைந்தது.

இப்பாட்டுக்குப் பெரிதவாச்சான் பின்னே அருளிய விபாக்கியானத்தில் சிறிது வேறு கொள்கையை பாதுகா கொள்ளப்பட்டிருப்பதுபோல தெரிகிறது. அப்பொருளை வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க.

(கரு)

2593 சாயால் கரியானே உள்ளறியாராய் நெஞ்சே! *

பேயார்முலை கொடுத்தார் பேயராய் *—நீ யார் போய்த்

தேம்புண் சுவைத்து ஊனறிந்தறிந்தும் * தீவினையாம்

பாம்பார்வாய்க் கைகீட்டல் பார்த்தி.

(கசு)

பேயர் - சுவைமே!
பேயர் - பூக்கையானவன்,
சாயால் - சிறத்தால் கரியான கண்ண
கரியான - மரியான
உன் அறியார் - உன்னை புருந்து அதுபவிக்க அறி
ஆய் - யாதவளாய்

(அப்பொருளைக் கொன்றுவிட நினைத்து)

பேயர் ஆய் - அறிவு கெட்டவளாய்
முலை கொடுத் - விவரம் கடவின் முலையை (உண்
தார - ணக்) கொடுத்தார்;

தீ ஆர் - அவருக்கு நீ உறவு முறையில்
என்ன ஆகவேண்டாம்?

(இது - கேட்பது எதுக்காக? என்கிறாயோ?
சொல்லுகிறேன், கேள்!)

தேம்பு ஊண் - ஆத்மா கெட்டுப் போம்படியான
சுவைத்து - சந்தாதி விஷய போகக்கூட நீ
அதுபவித்து

ஊன் அறிந்து - (அதனால்) ஊனமுடைந்திருக்கிற
அறிந்தும் - யென்பதை கண்ணாக நீ அறிந்
திருத்தும்

போய் - (நம்முடைய தாழ்வுக்குத் தகாத
தான சிறந்த பகவத் விஷ
யத்தை அதுபவிப்பதாகப்)
போய்

தீவினை ஆம் - அகர்த்தத்தை விளைக்கவல்ல
பாம்பார் - பாம்பின் வாயிலே கை நீட்டு
வாய் கை - வாரைப் போலே பகவதது
நீட்டல் - பவம் பண்ணி முடியப் பார்த்
பார்த்தி - கிறாயே.

* * *—இப்பாட்டில் "காட்டு உன்றேனிச் சாய்" என்ற வடிவமுனைக் காட்டு மாய் போதகிறதாய்; அப்படியே இவர்க்கு வடிவமுனைச் சிந்து காட்டுவோமென்று எம் பெரியார் திருவுள்ளம் பற்றினான்; அந்தறிந்த ஆழ்வார் 'அயோக்யானிய நான் பாம்பு போல அகலிக்கப் பட்டது தருமா?' என்று பதைப்பாய்வு வைக்கியம் சிந்தித்து 'கேள்வே! பகவத விஷயத்தை நீ அதுபவிக்கப் பார்ப்பது அதனைக் கெடுக்கிறபடியன்றோ; பாம்பு பூக்கையாகப் பணி அல்லென்பொருளைக் கிட்டி அவனைக் கெடுக்கப் பார்த்ததை உன் உணர்வு உனது நினைவும்; அந்தப் பூக்கையோடு உனக்கும் உறவுமுறை உன்றிப்போதும்' என்கிறார்.

பேயர் சாயாக்கரியானே உள்ளறியாராய் பேயராய் முலை கொடுத்தார்—பேய்ச்சி முலை கொடுத்த வரலாறு ஐந்தாம் பாட்டி ஊரையிற் காணத்தக்கது. "பேய் முலை கொடுத்தது"

என்றாவது, "பேய்ச்சி முலை கொடுத்தான்" என்றாவது சொல்ல வேண்டியிருக்க, பேயார் என்றுங் கொடுத்தார் என்றும் பெருமை தோற்றக் கூறியது என்? எனில்; "உவப்பினு முயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறன்னும், இழிப்பினும் பாத்நினை இழக்கினு பியல்பே" என்பது நன்னூற் சூத்திரம். ஆழ்வார்க்கு அப்பேய்ச்சியினிடத்துள்ள கொபுத்தினுடும் அவளுடைய இழிவை விளக்கவேண்டியும் பேயார் என்றாரென்க; பெருமைப் பெத்திக் கூற்றாலல்ல.

சாயால் சுரியானே என்றது—கரியசாயலைபுடையானை கண்ணிராளை என்றபடி. சாய்—(சாயா) என்றவட சொற்சிறை; சிறம் எனப்பெருள்படுமிக்கு. உள் அநியாராயம் இதற்கு இரண்டி வகையாகப் பொருள் கூறலாம்; நிறமழிவு பெருமானை நாம் கிட்டி நல்ல எண்ணத்தான் பத்தியைச் செலுத்தி உள்ளூற அதபயிக்கலாமென்று ஆசைப்படாத வளாய் என்னுதல்; (அன்றி) உள் அநியாராயம் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளாத வளாய்; இவன் ஸாஸ்தாத் பாம்புருஷன்; இவனைத் தொலைக்க நம்மாலாகாது; நாம் தொலைத்திடுவோமெயன்றி இவனைத் தொலைக்க நாமா? என்று உண்மையுணராதவளாய் என்னுதல்.

பேயராய் முலைகொடுத்தார் = விவேகமற்றவளாய் முலைகொடுக்கிற வியாஜத்தாலே அப் பெருமானை அழிக்கப் பார்த்தாள் என்கை. "உள்ளநியாராய்" என்றவளவே போதுப யிருக்க, மீண்டும் "பேயராய்" என்றது அவளுடைய நாளாழினைத் தன்மையை நன்கு விளக்குதற்காகவாம்.

இங்ஙனே பூதனை செய்த செயலைச்சொன்னவுடனே "நீ யார்" என்கையாலே 'அந்தப் பூதனைக்கு நீ என்ன ஆகவேண்டும்? அவளுக்கு நீ முன்னே நிறந்தாயோ? பின்னே நிறந்தாயோ?' என்று கேட்பதாகப் பொருள்படுகின்றது.

ஒருகை கொக்கி நீ யார்? என்றுகேட்ட ஆழ்வாரைப் பார்த்து அந்த நெஞ்சானது. "ஆழ்வீர்! படுபாவிபான பூதனை செப்தாற் போலே நான் என்ன கொடுநொழில் விட்டேன்? எனக்கு அவளை ஒப்புக்கூறவேண்டிய காரணம் யாது? சொல்லீர்" என்ற கேட்க; அதற்கு உத்தரம் ஆருளிச் செய்கிறார் "தேர்ப்புண் சுவைத்து ஊனநிந்தநீங்குந் தீவினையாம் பாம்பார்வாப் கைநீட்டல் பார்த்தி" என்று. ஊண் என்று இவ்விடத்தில், லஷ யாந்தரங்களைச் சொல்லுகிறது. உண்ணப்படுவது ஊண் என்பது விஷயங்கள் செங் வாய் கண் முதலிய இத்திரியங்களினால் உண்ணப் படுதல் [அபயித்கப்படுதல்] பற்றி அவை ஊணெனப்படும். தேம்புதலாவது நாசமடைதல். தேர்ப்புண் என்றது—ஆத்மா நசுக்கும் படியான விஷயந்தாங்கள் என்றபடியாகிற்று. பகவத் விஷயத்தை அதுபயித்தலே ஆத்மா ஸத்தை பெறுவதற்கு வேறுது வென்றது; மற்ற விஷயங்களை அதுபயித்தல் அந்நா நாச மடைவதற்கு வேறுது வென்றம் உலார்க. இப்படிப்பட்ட விஷயங்களை நாசமடைவது இனிதாக அதுபயித்தல். அப்படி அதுபயிப்பதனாலே உண்டாவது ஊண்; ஊனும் என்கை வடசொல் ஊனென்று கூட்கிறது; அந்நா என்ற பெயர்; பெருமானை அந்நாந்தல்க் களை அதுபயித்து வருவதனாலே நீ மாயும் குறைய ஆவடித்தனப்பாய்; (அதாவது) அயோக்யனாய்விட்டாய்; இந்த அயோக்யதை உனக்கு, பெருமானிடமிடில் கண்ட தெரிந் திருந்தம், உன்னுடைய நிலைமக்குத் தகாததொரு திட்டிக்காயத்தை நீ செய்ய நினைப்பது இன்னமும் தெரிதலைய விளைத்துக்கொள்ளப் பாம்பின் வாயிலே கை நீட்ட முயல்வது போலே நின்றது. அயோக்யமான நமக்கு எம்பெருமானை மதுபயிக்க ஆசை நிற்பது தப்பு; ஆது அப்பெருமானுக்கு அவத்யம்; நமக்கும் விவரூப நாசர்—என்று சொனிது ஸுதாங்கி நிருக்கவேண்டி யிருந்தம் பிபகவததுபவத்திற்கு நாக்கை நீட்டிச் செல்லுகிறயே! இதைவிட வேறு சிவையுண்டோ? பாம்புப்பாலே உத்தரத்தை விளைக்கவல்ல தீவினை யன்றே இது. இந்தப் பாம்பின் வாயிலே கைவைக்கவன்றா நீ பார்ப்பது. ஆகையாலே பூதனைக்கு நீ உறவாகவே யிருக்க வேண்மென்றே. பூதநாயானவன் தனக்குக் கொடு வரும் படியான காரியத்தை எப்படி செய்கா யோ, அப்படி நீயும் உனக்குக் கொடுந் தீவினையும் உன காரியத்தைச் செய்யப் பார்க்க நோகையாலே பூதநாயோடு ஒப்பாயன்றே.

ஆதலின் தாரிபததாம் எம்பெருமானுக்கு யாதொரு கேடும் வினையாதது போல, ஆத்ம வாருடைய சுவாஸாதிநிப்பததாலும் பசுவானுக்கு யாதொரு கெடுதிலும் வினையமாட்டாது; இவருடைய ஆதிநிப்பததால் பாத்நிமேயுள்ளது—என்பதும் இதில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

பொருளாகசான் பின்னோ வியாககியான ஸ்ரீஸூக்தி:—“ஆதலின் மனிச்சியாய் வஞ்சித் தலான்கிறே; பொருளையாலே வஞ்சித்தாலாத் தனியிறே, உண்ணைப் பார்த்தால் ஆதலின் நித்யஸைவிரி கலிவெட்டாத்தே.”

“பாருளையார்” என்னுமல் பாம்பார்வாய் என்றது நினைவழுவமைதி; இங்கு வர் வஞ்சித் தலான்கிறே என்றது கண்டதிக நாட்டும். பார்த்தி—முன்னிலை பொருமை வினைமுற்று. இவ்வியை இவ்வியை பாருக சாந்தஸம்யோகம்போல் போற்றத்தக்கதென்ப. (கஃ)

2599 பார்த்தோர் எதிரிதா நெஞ்சே! * படுதுயரம்

பேர்த்தேது * அழியும் பேச்சில்லை *—ஆர்த்தேதம்

தம்மேனி தாள்தடவத் தாங்கிடந்து * தம்முடைய

செம்மேனிக் கண்ணொர்வார் சீர்.

(கரு)

பார்த்தோர்	- நமஸ்கரி,	சீர்	- திருக்குணங்களை,
பேர்த்தேது	- கடலானது	படு துயரம்	
அழியும் பேச்சில்லை	- சோஷிதமாகக் கொண்டு	பேர்த்து	} சொடிய துகள்கள் திருப்படி நாம் பேசுவதனால்
தம்முடைய	{ தம்முடைய திருமேனியையும் திருவழுவையும்	ஒத	
தாங்கிடந்து		பீடு அழிவு	} அவனுடைய பெருமைக்கு அழிவு ஆம் பேச்சு இல்லை
தம்முடைய	(அலையாத கையினாலே) தடவும்	பேச்சு	
படியாக	(அதலால்) உள்விரிகொண்ட	இல்லை	} (இவ்விரிதகை) கண்ணெதிரே நிற்பதாகக் கண்டு தெரிந்த கொண்.
கண்ணொர்வார்	பருளி	எதிரிதா	
தாங்கிடந்து	{ கம்முடைய சென்றமைய திருக் கண்கள் வளர்ப்பெறுகின்றவ ரான பெருமானுடைய	பார்த்து ஓர்	
தம்முடைய			

* * *—தென்பாட்சிக்கு எதிர்த்தடையாநிருக்கும் இப்பாட்சி; ‘ஹேயரான நாம் கண்ண ஆதலின் பார்ப்பது பொல்லாத்து’ என்றார் தென்பாட்டில்; இப்பாட்டிலோ கண்ணால் எம்பெருமானுடைய குணங்களைப் பேசுவதனால் மெது பாவங்களெல்லாம் தொலை யுமாய்வு உண்டாகும்; அவனுடைய பெருமைக்கு யாதொரு குறைவு வினையமாட் டதென்பது.

ஆதலின் தாம்மேனி தாள்தடவத் தாங்கிடந்து தம்முடைய செம்மேனிக் கண் ணொர்வார் சீர் நெஞ்சே! எதிரிதா பார்த்து ஓர்; படுதுயரம் பேர்த்து ஒதப்படு அழிவாய் பேச்சு இல்லை என்றும் அர்த்தம். கடலானது ஆரவாரஞ் செய்கொண்டு (தனது அலைகளின்ற கையினால்) திருவடிகளைத் தடவப்பெற்று இனிதாதத் திருக்கண் வளர்த்தருளானின்ற பெருமானுடைய திருக்கையான குணங்களை நெஞ்சே! நம் கண்முன்னே நிற்பனவாகக் கொண்டு அது வந்தானம் செய்’ எங்கையில் நாம் நிராடினால் நம்கின் பாவங்கள் தொலைபடுமென்றி, கம்முடைய துள்ள பெருமை குறைந்து விடாது; அதுபோல, எம்பெருமானுடைய குணங்களை நாம் பேச, மெது பாவங்கள் தொலைபடுமென்று அவனுடைய பெருமைக்குக் குறைவு பெரித்தென்ற பேச்சுக்கு இடமில்லையென; திருப்பார் கடலிலே சபுனித்துக்கொண்டு

“உறந்துவான் போல் யோகு செய்த பெருமானே” என்கிறபடியே நம்முடைய பாகத்தைத் தையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்ற பெருமானுடைய குணங்களை நாம் பேசும் நமது பாவங்களைப் பாற்றிக்கொள்ள வேண்டாமோ? அவனுடைய குணங்கள் நம்மால் மறக்கமுடியுமோ? கண்ணெதிரே நிற்கிற போல் தோன்றுகின்றனவன்றோ என்றாயிற்று.

எதிரிதா = எதிரில் உள்ளது எதிரிதா. ஆ—ஆக என்பதன் குறை; எதிரிதாது என்ற படி. பதேபரம் பேர்த்து ஓத—ஸம்ஸாரத்திலே நாம் படுகிற துக்கங்களை வெல்லும் உதறி விட்டு ஆகந்தமாக அக்குணங்களையே பேசுகிறபக்தத்தில் நின்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; ‘நமது துக்கங்கள் திருவந்தாதி’ என்று பொருள் கொள்ளில், பேர்த்து என்ற உச்சத்திற் பாகக் கொள்ளவேண்டும்; பேர என்றபடி.

பேருழிவதும் பேச்சு இல்லை = ரிடு என்று பெருமைக்குப் பெயர்; உயர்ந்தோருடைய குணங்களைத் தாழ்த்தோர் பேசினால் உயர்ந்தோருடைய உயர்த்திற்கு, அழிவு உண்டாகுமோ வென்று சங்கிக்கவேண்டிய பிரஸங்கியில்லை என்றபடி.

செம்மேனிக்கண் = மேனி என்று இங்கு நிறத்தைச் சொல்லுகிறது. செந்தாமரை மின் நிறம்போன்ற நிறத்தையுடைய திருக்கண் என்றவாறு. நித்திரை செவ்வதைக் கண் வளர்த்தலென்பர். சீர் என்னுஞ் சொல் பால்பகா ஆற்றிணைப்பெயராதலால் குணங்கள் என்ற பன்மைப் பொருள்படும்; இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாதலால் குணங்கோ என்க.

சிறப்பாட்டில் ‘பகவதபாவத்திற்கு நாம் அயோக்யர்’ என்று கருதி கொஞ்சைச் சீர் உரைத்தவர் இப்பாட்டில் “சீர் ஓதப் பீடழிவாம் பேச்சில்லை” என்று உரைத்தல் கூடுமோ? என்று சங்கிக்கவேண்டா; தர்முடைய தாழ்ச்சியை நோக்குமிடத்து அயோக்யதாமஸம் தானம் பண்ணி அகலப் பார்ப்பதும், அவனுடைய விலகணமாய் போக்யமான திருக்குணங்களை நோக்கு மிடத்து ‘நம் வாயாலும் இக்குணங்களைச் சிறிது பேசி ஆகந்தியோம்’ என்று ஒருப்படுவதும் ஆக இவ்விரண்டும் மாறி மாறி வருமென்றும் இவை ஒன்றோடொன்று விநாச மல்ல என்றும் கீழே பன்னியுரைத்தோம். (2600)

2600 சீரால் பிறந்து சிறப்பால் வளராது *

பேர்வாம் னுகாக்கால் பேராளா! * மாற்பாரப்

புல்கிரீ யுண்மீழ்ந்த பூமிநீ ரேற்பரிதே? *

சொல்லு நீ யாமறியச் சூழ்ந்து.

(கக)

பேராளா	மஹாபாவஞான பெருமானே!	சீர் எம்பு	{ தாரைவார்த்து தக்கம் பண்ணித் கொடுக்கப்பெற முடியாதோ? }
சீரால் பிறந்து	சிறப்புடன் பிறப்பதையும் சிறப்பு	அரிதே	
சிறப்பால்	டன் வளர்வதையும் செல்வா	யாம் அறிய	{ இவ்விதயத்தை அடியோம் தெரிந்து கொள்ளமுடி.
வளராது	மல	நீ சூழ்ந்து	
பேர் வாமன்	திருமாமம் வாமனென்று வைத்	சொல்லு	{ நீ ஆராய்ந்து அருளிச் செய்ய வேணும்.
ஆகாக்கால்	துக் கொள்ளாமலிருந்தால்		
மாற்பு ஆர	உன்னாலே மாற்பால் அணையப்		
புல்கிரீ	பட்டும் வயிற்றில் வைக்கப்பட்		
உண்டு உய்	டும் பன்பு வெளிப்படுத்தப்		
புந்த பூமி	பட்டும் இப்படி ஸ்வாதீனமா		
	யிருத்த இப்பூமியானது		

* * *—“சீர் ஓதப் பீடழிவாம் பேச்சில்லை” என்றாரே சிறப்பாட்டில்; அப்படியே அவனுடைய திருக்குணங்களை ஓதத் தொடங்குகிறார்; பீடவாமகாவதார குணத்தின்படி அருளிச்செய்யும் பாகாம் இது.

(15)

எங்கும் } காற்புறங்களிலும் சுற்றிக்கொண்டு
 சூழ்ந்தி }
 அரக்கன் } இராவணனுடைய
 வான் வரை } ஒளி பொருந்திய, மலை கம்போல்
 கள் போல் }
 வன் தலை } வெந்தான் தலைகளானவை
 கள் தாம் } இற்று விழும்படி
 இடிய }
 தான் வரை } காலுரத்தை யுடைத்தாய் மலை
 வில்-எத்தி } போனதான வில்லை தாங்கி
 ஹர் தாம் } நீன்றவரான இராவணன்
 சூழ்ந்து } (இந்த விலா விழுந்திலே வந்து)
 கொத்துக்கொண்டு

அடியார் } 'ஓ ஜனங்களே! நீங்கள் எனக்கு
 வேண்டன் } அடிமைப்பட வேண்டும்' என
 அக்கால் } விரும்பினான்
 தோன்றாது } ஒரு அடியாளன் உட்படாதபடி
 விட்டாலும் } உபேகிதம் பெற்றாலும்.
 வாழ்த்தினார் } (திருவுள்ளத்தில் வெறுப்பு இல்
 வாமல்) உகந்த சிவபுரம்;
 பின்னும் } எக்காவத்திலும்
 தம் வாய் திற } (பிராட்டமாரிடத்திலும்) தேவ
 கார் } மனக்குறையை வாய் திறந்து
 சொல்லிக் கொள்ள மாட்டார்.

* * *—ஆசிரிகர்களிடத்திலுள்ள எம்பெருமானுக்குள்ள வாழ்வியல்பைத் பேசுகின்ற.
 “எங்கும் சூழ்ந்து அரக்கன் வான்வரைகள் போல் வன் தலைகள் தாம் இடியத் தான் வான்
 வில்லேந்தினார்தாம் சூழ்ந்து அடியார் வேண்டினககால் (அடியார்) தோன்றாது விட்டாலும்
 வாழ்த்தினார்; பின்னும் தம் வாய் திறவார்” என்று அவ்வாய். இராவணனைத் தலைகளை
 அறுத்துத்தள்ள வாய் வில்லைக் கையிலேந்தி நின்ற இராமமோனாகிய திருமால் இந்த விலா
 விழுந்திலே வந்து சேர்ந்து இவ்வுள்ள ஸம்ஸாரிகளைச் சூழ்ந்துகொண்டு “எனக்கு நீங்கள் அடி
 யாராக வேண்டும்” என்று அபேகிதகவனவில், “தீயர். மெ” என்றால் “உறும் மெ” எ
 று ஸம்ஸாரிகள் வரைந்தாமுடித்தனத்தினால் அநாதாவாய் அடியாளர்களாக ஆகாவிட்டா
 லும், அதனால் திருவுள்ளத்தில் சேறினும் வருத்தம் கொள்ளாமல் “நாம் அடே பித்தபடியே
 இந்த ஸம்ஸாரிகளெல்லாரும் அடியாளர்களாக ஆட்பட்ட பசுத்தில் இந்த விலாவிடிக் ஆளற்ற
 அழிந்துபோய் விடுமன்றே; இஃது அழியாதபடி நோக்குவதற்கு இவர்களு அமைந்தார்கள்
 என்று தேறி மகிழ்ந்தே செல்வர்; எவந்தமான ஸம்ஸாரிகளே பெல்லாம் வாய் திற சொல்ல
 கைக்குரிய பிராட்டமாரிடத்திலும் அபேகிதத்தைச் சொல்லித் கொள்ள வாய் திற சொல்ல
 “ஸம்ஸாரிகள் என்னை அலகழியப் பண்ணிக் கைகட்டார்கள்” என்று ஒருபேர்தம் சொல்ல
 மாட்டார் என்றதாயிற்று.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (சூன்றும் பரகரணத்திற்—“பிராட்டி, ராவணிகள் சூற்றம்
 பெருமானுக்கும் திருவுடிக்கும் அநிஷாதாப்போலே, தளங்குப பிறர் செய்த சூற்றங்களை
 பகவத் பாகவத் விஷயங்களில் அநிஷிஷக் கடவனலான்” என்றருளிச் செய்தார் “அநிலிக்க
 வரியவனகப்பட வாய்திறவாதே ஸ்ரீவசந விலகயங்கருக்கும் மறைக்குமென்றே நின்றந்தே”
 என்று அருளிச் செய்தது இந்தப் பாசரத்தைக்கொண்டேயாம். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீமன்னவா
 மாமுனிகளின் விபாககியான ஸ்ரீஸூர்த்தி வருமாறு:—“எனது சூற்றப்புகு என்கிறபடியே
 தன்னுடைய சில வெள்ளையாடிகளைக் காட்டி ஸம்ஸாரி சோதர்களைத் தட்டாமல் அகடபநி
 திக் கொள்வதாக வந்தவதித்தும் தமக்கு அடியார் வேணுமென்றபிசுதித்தான் அவர்க
 அப்படி அதுகூலாய்த் தோன்றா சோழிந்தாலும் ‘இவர்கள் செய்தபடி உபேகிதம்: நாம்
 இவர்களுக்கு உறுப்பாகப் பெற்றேற்போ’ என்று அதுபோல நோக்கமாகவிருந்தார் உபே
 மேல், அவர்கள் வைமுர்க்கியம் பண்ணினார்களென்று அவர்கள் சூற்றத்தைத் தவிரிநு
 வரணமுட்டாததன் திருப்பவனம் தெற்று அருளிச்செய்தே, தான் துளிச் செய்தார். சிவ
 தாது மறியவல்ல வர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்றே சொல்லா சிந்தனை”
 என்று.

இப்பாட்டை மற்றொரு வகைபாகவும் பெரிபவாரான் பிள்ளை உரைத்தருவினார்:—
 “அடியார் சூழ்ந்தி வேண்டினககால், சூழ்த்தெங்கும் வான் வரைகள் போலாகக் கொள்ளுகள்

தாமிரபுரத்தார்வம் கிட்டுவதினான் தாம் தோனாது விட்டாலும் (அடியார்) வாழ்ந்திவர், னென்றும் தம் வாய் தீர்வார்" எனது ஆர்வமேதது; அடியவர்களாயுள்ளவர்கள் எம்பெருமானைச் சூழ்த்து கொண்டு எங்கு நீ செல்லையெனத் தவிர வேண்டுகொள்ள எம்பெருமான் அவர்களுக்கு முகங்காட்டா விட்டும், 'அவன் திருவள்ளுமலைப்படியே ஆகக்கடவது' என்று மகிழ்ந்திருக்கக் கடவர்கன் அடியவர்கள்; 'ஆர்த்தியில் நனத்தாலே காக்கன் ஓயாது புலம்பி வேண்டினும் எங்களுக்கு எல்லைய ஸாதியாமலிருப்பது ஏன்?' என்று ஆசைக்கொண்டவாய் திறக்கவும் கடவாக்கன்; உபகசிப்பது மாதிரி அடியவர்களது கடமையேயன்றி அபேஷித்தபடியே அவன் காரியம் செய்வானில் அவனை யெதிர்த்து வாய் திறக்க இவர் களுக்கு அதிகாரமில்லை—என்று சேதர்களின் ஸ்வரூபத்தை சித்தித்தருளிச் செய்வதாக.

முந்திய யோஜனையில் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது; இந்த யோஜனையில் சேகரமுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது. இரண்டு வகையும் பொருந்தக் குறையில்லை.

மத்திய பாகம் இவ்வகை முழுவதையும் ஆக்கியதுக் கொண்டு என்றபடி. வாள் என்னும் வகைப்பாட்டில் என்னது—அரங்கனது வன்தகைக்கு விசேஷணங்கள்; வாள்—சந்தக்காரினை மத்திய பாகம் காணியிருக்கையாலே ஒளிபொருந்திய என்றபடி. தான் வரைவது—விசேஷணம் அடியாக்கம் உரத்திருக்கவேண்டியது அவசியமாகலால் 'தான்கில்' எனப் பட்டது; காலமுறையால் என்றபடி. மலைமீடல் பிறரால் சரிப்படுத்தவும் ஒண்ணாகக் கொண்டு தர வாய்விட்டது எனப்பட்டது. (கௌ)

9092 தாம்பலாப் புண்டாவி மத்தமும்பு தானிக *
பாம்பலாப் புண்டு பாற்றலும் *—சோம்பாது இப்
பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த வித்தா! * உன்
சோல்லுருவை யாற்றினா? சொல்லு. (க21)

தாம்பலாப் புண்டாவி	{ (அ) சோனையினால் தாம்ப விகாரனது கட்டியடிக்கப் பெற்றலும்	சோம்பாது	{ (அ) கத்தையினால் சோம்பல் பாம்பு
பாம்பு	{ அந்தத் தாம்பினால் கட்டினதா புண்டான காய்ப்பு அற்பம்	இப்	{ இவ்வகையில் காணப்படுகிற ப உருவை
பாம்பு	{ எண்ணுப்பது	எல்லாம்	{ பல மரணிகளை யெல்லாம்
பாம்பு	- காலியருகிற பாம்பினால்	படர்வித்த	- விஸ்தாரமாக வுண்டாகுகின்
பாம்பு	- கட்டப்பட்டது	வித்தா	- ஆதிருமே!
பாம்பு	- கட்டிக்கொண்டதாலும்	உன் கொல்	{ உண்ணுடைய தீய ஸ்வரூபத்தை
பாம்பு	{ (அ) கட்டிக்கொண்டதாலும்	உருவை ஆ	{ அறிவாருண்டோ?
		அறிவார்	
		சொல்லு	- சீயே சொல்லு.

* * *—ஸம்ஸாரிகள் அலகியம் பண்ணினாலும் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் வெறுக்க மாட்டான் என்றது சீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வளவேயன்று; ஸம்ஸாரிகள் எம்பெருமானுக்குப் பலவகையான துன்பங்களை உண்டு பண்ணினாலும் அப்போதும் அவன் தன் காரியத்தைத் தான் விடுவதில்லை யென்கிற மஹா குணத்தைப் பேசுகிறதில்.

முதிரைக்கு அலகியம் பண்ணினாலும் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் வெறுக்க மாட்டான் என்றது சீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வளவேயன்று; ஸம்ஸாரிகள் எம்பெருமானுக்குப் பலவகையான துன்பங்களை உண்டு பண்ணினாலும் அப்போதும் அவன் தன் காரியத்தைத் தான் விடுவதில்லை யென்கிற மஹா குணத்தைப் பேசுகிறதில்.

கையாலே எம்பெருமானுக்கு ஸ்ஹயம் என்று கொண்டாலும், யமுனையில் ஒரு துறையிலிருந்து கொண்டு விஷத்தைக் கங்கி ஆனைவாக்கும் கொடுமை புரிந்த காரிய நாகத்தோடு பிணங்க நேர்த்திபோது, அந்த நாகம் கண்ணிராணைத் தனது வாலால் கட்டிற்றென்றும், ஏசோதை கட்டின தாம்பிரனுண்டா காய்ப்பு அப்ப மென்னும்படி காரியன் வாலால் கட்டின காய்ப்பு வலிதாயிருந்த தென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி அநுகூலரோடு பிரதிகூலரோடு வாசியற எல்லாரும் ஆவனைக் கட்டியடித்துப் துன்பப் படுத்துவதே இந்த பிராகிருத லோகத்தின் காரியமாக இருக்கின்றது. இருந்தாலும் எம்பெருமான் தன்னுடைய கருவிரிவில் மீண்டும் கைவாக் குவதில்லை. 'நமக்குத் துன்பத்தைதே உண்டு பண்ணுகிற இவ்வுலகை அடியோடு ஒழித்திடுவோம்' என்று நிகரூபிக்க நியாயமல் "சென்று சென்றுகிணுங் கண்டு சன்மங் கழிப்பா நெண்ணி ஒன்று யொன்றி புலகம் படைத்தான்" என்றபடி என்றைக்காவது ஒரு நாள் இவ்வுலகம் சீர்படக் கூடுமென்றே திருவுள்ளம்பற்றிச் செறிதும் சோம்பலடையாமல் பிரஜைகளைப் படைக்கின்றனென்று இதனால் சொல்வதற்குரியிற்று.

இப்பாடியின் கருத்தை பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் உத்தர சதகத்தில் "ஸார்வ! த்வதகம் கைலசரிதம் ரங்கதாமஸ் துராசாபாசேப்பஸ் ஸ்யாந்ந யதி ஜகநாம ஜாது மூர்க் கோத்தராணாம். கிஸ்தந்த்ராளோஸ்தவ நியமதோ நாகத்தலிங்க ப்ரவாஹா ஸர்க்கஸ்தீதமப்ர ப்ருதிஷ்ட ஸதாஜாகரா ஜாகமதி" என்ற ச்லோகத்தால் அதுவந்தித்தமை அறியத்தக்கது.

தாம்பாலாப்புண்டாவும் = நம்மாலே படைக்கப்படுகிறவர்கள் நம்மையே கயிற்றால் கட்டி நடுகின்றார்களே!; இப்படிப்பட்ட பாஸிகளை நாம் ஏன் ஸ்ருஷ்டிக்கவேண்டும்; இரண்டொரு பறவையாலே காண்களேபாங்களற்றுப் ப்ரளய ஸீமாவில் மங்கிக்கிடக்கிற சேதந வர்க்கங்கள் அப்படியே மங்கிக்கிடக்கட்டும்; அவற்றுக்குக் கையுங் காலும் உண்டாம்படி நாம் ஸ்ருஷ்டிக்கவே என்றே அந்தக் கையையும் காலையும் கொண்டு அவை நம்மையே புடைக்கின்றன; அவற்றை அப்படியே மங்கிப் போகும்படி போட்டு வைத்தால் நம்மைக் கட்டியடிப்பார் ஆரும்மலையே என்று கருதி எம்பெருமான் வெறுமணிநூந்து விடலாம்; ஆயினும் இந்த சேதநர்கள் பக்கல் உள்ள நபரையானது அப்படி இருக்கவொட்டுகிறதில்லை என்று உணர்க.

அத்தமும்புதானிளாகப் பாம்பாலாப்புண்டு பாடுற்றுவும் = காரியன் தனது வாலால் கண்ணிராணை அழுந்தக் கட்டி, திருமேனி தழும்பேறுமப்படி வருத்தத்தை உண்டு பண்ணுகின்; இந்தத் தழும்பின் முன்னே ஏசோதையின் தாம்பாலாப்புண்ட தழும்பு அற்பபெண்ண வேண்டுமப்படி பாம்பாலாப்புண்ட தழும்பே வலிதாயிருந்த தென்பது விளங்க "அத்தமும்பு தானிளாக" என்றார். பாடு—வருத்தம். வித்தா = உலகங்கட்கெல்லாம் வித்தாக இருப்பவனே! என்றபடி. இப்படிப்பட்ட உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியவல்லார் ஆர்? என்றது—ஸம்ஸாரிகள் உண்ணப் பரிபலித்தாலும் அவர்கள் மேல் ஆசாபாசம் விட்டு நீங்காமல் கணமையையே நாடி யிருக்கையாகிற உன்னுடைய ஸ்வரூபம் ஒருவர்க்கும் நிலைராண வென்றதே. (உ)

2603 சொல்லில் குறையிலலை சூதறியா நெஞ்சமே! *
எல்லிப் பகலென்றது தேப்போகம் * - தொல்லிக்குண்
மாத்தானைக் கெல்லா மோரைவடையே பாருக *
காத்தானைக் காண்டுநீ காண். (கசு)

சூது அறியா	{ செய்யவேண்டியது இவ்வகைகள்	மா தானைக்கு	{ (புரியோகதா நிகரணைய) பெரிய
கெஞ்சமே	{ தறியாமல் தஞ்மபுகிற மனமே!	எல்லாம்	{ சேலகைகள் சொல்லாம்
சொல்லில்	{ பகவக் விஷயத்தைப் பேசினால்		
குறை	{ பேச்சில் குறையில்லை; (அல்	தூர் ஐவ	{ பஞ்சபாண்டங்களை எதிரிகளாம்
இல்லை	{ லது) நமக்கொரு குறையில்லை;	ரையே	{ படி
தொல்லை	{ அநாதியான இப்பூமியில்	மாது ஆக	
கண்			

எல்லிப்பகலென்னுதெப்போதும் என்பதை காத்தானை என்ற விடத்திலும் அர்வயிககலாம், காண் என்றவிடத்திலும் அர்வயிக்கலாம். இரவுபகலென்று பாராமல் ஸர்வ காலத்திலும் பாண்டவர்களை ரகஷித்திக்கொண்டிருந்தவனை என்று முந்தின யோஜனையில் பொருளாம்; நெஞ்சே! அவனை நீ இரவுபகல் வாசியின் நி எப்போதும் காண் என்று பிந்தின யோஜனையில் பொருளாம்.

காண்டும் = தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று. காண்டோம் என்றபடி. (கூ)

2604 காணப் புதிலறிவு கைக்கொண்ட நன்னெஞ்சம் *

நாணப் படுமன்றே! நாம்பேசில் * — மாண!

புருவாதிக்கொண்டலகம் நீரேற்ற சீரான் *

திருவாகம் தீண்டிற்றுச் சென்று.

(உ)

அறிவு கைக்	சென்று	- தானே எந்தும் பரவி
கொண்ட.	திரு ஆகம்	- தனது திருமேனியினாலே
கல் நெஞ்சம்	திண்டிற்று	{ உலகங்களைமெல்லாம் தீண்டினைன்பதை
மாணி உரு	காணப்புகில்	- ஆராய்ந்தோமாகில்
ஆகிக்	நாம் பேசில்	- நாம் பேசும் வார்த்தைகளுக்கு
கொண்டு	நாணப்படும்	{ வெட்கப்பட வேண்டுகின்றே.
உலகம் நீர்	அன்றே	
எற்ற		
சீரான்		

* * * — ஸ்வகதஸ்விகாரமென்றும் பரகதஸ்விகாரமென்றும் சாஸ்த்ரங்களில் இரண்டு வகையான பற்றுதல்கள் சொல்லப்படும். எம்பெருமானை நாம்சென்று பற்றுகிற பற்று ஸ்வகதஸ்விகார மெனப்படும். அவன்தானே வந்து நம்மை ஸ்வீகரித்தருள்வது பரகத ஸ்விகாரமெனப்படும். இவ்விதங்கள், எம்பெருமான்தானே நம்மை வந்து ஸ்வீகரிக்கையாகிற பரகத ஸ்விகாரமே சிறந்த தென்பது ஸத்ஸம்பாத்தாய் வரித்தார்தம். “அவனை இவன் பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்பம், அவத்யகரம்; அவனுடைய ஸ்விகாரமே ஸ்வயம்” என்றார் பின்னையுலகாகியிருக்கும். கீழ்ப்பாட்டில் ‘அவனை நாம் காண நினைத்தோமாகில் காலம்’ என்றருளிச் செய்த ஆழ்வார், ‘எம்பெருமானை நாமாகக் காண நினைப்பது தகுதியன்றி, அவன்தானே வந்து நம்மை ஸ்வீகரிக்கும்படி பார்த்திருக்கையன்றோ ஸ்வரூப பார்த்தம்’ என்று தெளிந்த அந்தத் தெளிவை இப்பாட்டால் வெளியிடுகிறார்.

அறிவு கைக்கொண்ட நன்னெஞ்சம் என்பது நெஞ்சை நோக்கின அன்மை விளி; நெஞ்சே! நீ அறிவு இல்லாத அசேதந எவ்வுவன்றே; அறிவு கொண்டிருப்பவனன்றே; உன் அறிவுக்கு என்ன பரயோஜனம்? நான் ஒன்று சொன்னால் ‘இது தகுப, தகாது’ என்பதை நீ ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டாபோ? “காத்தானைக் காண்டும் நீ காண்” என்று நான் சொல்லிவிட்டால் இதை நன்கு ஆராயாமல் காணமுயல்வதுதானே உனக்குத் தகதி? இப்படி யாகில் உன் அறிவுக்குப் பயனில்லை, உன்னையும் அரேதமாகவே எம்பெருமான் படைத் திருக்கலாமே என்கிறப்போதும்.

நாம் காணப்புகில் பேசில் நாணப்படுமன்றே = எம்பெருமானை நாம் காண்புருவதும் பேசப்படுவதும் வெட்கப்படத்தக்க கிஷயமன்றே. என்னென்றால், இதைப் பின்னடியாகில் விவரிக்கின்றார். எம்பெருமான் குறட் பிரமசாரியாகி மாவஸிபக்கல் நீரேற்றப்பெற்ற காலத் துத் தானே தனது திருமேனியைக் கொண்டு இவ்வுலகத்தை மெல்லாம் தீண்டினை என்பது உனக்குத் தெரிந்ததே யன்றே. ஆகையாலே நம்மை வந்து தீண்டிக் கைக் கொள்வதற்கு அவன் தானே வரித்தனாயிருக்க, அதற்கு மாறாக அவனை நாம் காண்புருவதும் பேசப்படு வதும் தகாத காரியமன்றே. ஒருவருடைய அபேகையுடையல்லாமல் எல்லா தலைவிலும் திரு வடிவையக் கொண்டு வைத்தான் அவனாயிருக்க, நம்முடைய முயற்சி நாணத்தக்கதன்றே என்கிறார்.

“மாணியுருவாகக் கொண்டு உலகம் நீரோற்ற சீரானுடைய திருவாகமானது (நானே) சென்று தீண்டிற்று; (இப்படியிருக்க,) நாம் காணப்படுகில் நாம் பேசில் காணப்படுமன்றே என்றும், “மாணியுருவாகக் கொண்டு உலகம் நீரோற்ற சீரானுனவன் தான் சென்று தன் னுடைய திருவாகத்தாலே உலகத்தைத் தீண்டின விஷயத்தைக் காணப்படுகில்—(ஆராயுமள வில்), நாம் பேசில் அறிவு வாகக்கொண்ட என்னெஞ்சம் காணப்படுமன்றே” என்றும் அந் வயித்துப் பொருள் கொள்ள இடமுண்டு.

[யமேனவக ஸ்ருணுதே தேந வப்ய; தஸ்யைஷ ஆத்மா விஸ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்] என்ற விவாதவாக்கியம் இங்கே நினைக்கத் தக்கது. இதன் பொருள்:—இந்த எம்பெருமான் நானே எந்த சேதநனை ஸ்வயஸ்கிருணு, அந்த சேதநனுலே இவன் அடையத் தக்கவன்; பாகத ஸ்வயஸ கிருணு அப்படிப்பட்ட சேதநனுக்கே எம்பெருமான் தனது திரு மேளியை வயாதமாக ஸேவை ஸாதிப்பிக்கிறான் என்பதாம்.

எம்பெருமானே உலகங்களை யெல்லாம் தன் பேராகச் சென்று தீண்டினான் (தரி விரமாவதா ஸயாஜித்தாலே) என்று நாம் தெரிந்துகொண்டால், அவனை நாம் பற்றி நினைப் பது தவறாது; ஆகிலும் நாம் சேதநராகையால் வெறுமணிநுக்க முடியாது. எதையாவது வாயாலே சொல்லிக்கொண்டிருக்க நேர்கின்றது; அதனால் நாம் காண விரும்புவதாகவும் நாம் பற்றுவதாகவும் ஏதோ பொது போக்குஞ்சு சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறோமத்தனை. “நான் சென்று நாகி நவறயூரில் கண்டேனே” என்றற் போலே ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்தாலும் காலசேஷபார்த்தமாகவே யொழிய வேறில்லை. அவனுடைய ஸ்வீகாரமோ சங்கமம். ஆராய வந்ததிலே பிராட்டி தரித்திரப்பதற்காகப் பெருமானுடைய குணங்களை அறியத் தக்க பொது தந்து போல இந்த மமஸாரத்தில் நாம் உள்ள வகையில் பகவத் குணதுபயம் பண்ணிப் போர்போக்க வேண்டியது அவசியமாதலால் அதற்காகப் பாசுரங்கள் பேசாமலைய அறிந்தோம்.

2111 சென்றங்கு வெந்நகரில் சேராமல் காப்பதற்கு *
இன்றங்கென் னெஞ்சா லிருக்குண்ட *—அன்றங்குப்
பாருருவும் பார்வளைத்த நீருருவும் கண்புதைய *
காருருவன் தான்கிமிர்த்த கால்.

(உக)

அன்று	{ முன்பு மாவலியால் உலகம் கொஞ்ச்	அங்கு வெம்	{ கொடிய அந்த நகரங்களிலே நான்
அங்கு	{ குண்ட காலத்தில்	நாகில்	
	{ அந்த மாவலியின் யாக பூமியிற்	சென்று	{ சென்று சேராதபடி என்னை
பார் உருவும்	{ சென்று	சேராமல்	{ உஜ்ஜீவிக் கச் செப்பும்
	{ பூமியாகிற வஸ்துவும்	காப்பதற்கு	{ பொருட்டி
பார் விரைந்த	{ அந்த பூமியைச் சூழ்ந்து கிடக்கிற	இன்று	- இப்போது
நீர் உருவும்	{ ஜலத்தத்துவமும்	இங்கு	- இவ்விடத்தில்
கண் புலப்பட	{ மலையுமடபு	என்	{ என்னுடைய கொஞ்சிலே
கார் உருவன்	{ காசமேகத் திருவுருவான எம்	கெஞ்சால்	
கால்	{ பெருமான் நிமிக்கருளிய திரு		
கிமிர்த்த	{ வடிகள்		
கால்			

இங்குக்குண்ட - கொஞ்சுக்குப்பட்டுக் கிடக்கின்றன.

* * * எம்பெருமானுடைய உலகங்களைச் சேவடியானது தானாகவே வந்து தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் குடி கொண்டிருக்கிறது. அன்று அங்குப் பாருருவும் பார்வளைத்த நீருருவும் கண்புதையாக் காருருவன் தான் நிமிர்த்த கால் இன்று இங்கு என்னெஞ்சா லிருக் குண்ட; (வதுக்காக வெண்ணில்;) அங்கு வெந்நகரில் சென்று சேராமல் காப்பதற்கு. என்னிதயின புணறுகி யொருகால் நிம்ப ஒருகாலும் காமநு சீரானு னுள்ளத் தென்மதி

“புன்காள்” என்றும் “இக்காள்” என்றும் பாடபேதங்களுண்டு; பொருள் ஒன்றே. (உஉ)

2607 இளைப்பா யினையாப்பாய் நெஞ்சமே! சொன்னேன் *

இளைக்க நமன் தமர்கள் பற்றி—இளைப்போம் *

நாய்தந்து மோதாமல் நல்குவான் நல்காப்பான் *

தாய்தந்தை எவ்வயர்க்கும் தான்.

(உரு.)

நெஞ்சமே - ஓ மனமே!

நமன் தமர்கள் - யமபடர்கள்

இளைக்க பற்றி { பிடிக்கிற பிடியிலே நாம் துடிக்கும்படி நம்மைப் பிடித்தன

இளைப்பு எய்த { அதற்கு மேலும் அனுகூலத்தை துடிக்கும்படி

நாய் தந்து மோதாமல் { நாய்களை எவ்வு நலியாமற்படி

நல்குவான் { (எம்பெருமான் நமக்கு) அருள்
நல் { செய்தாலும் சரி, அருள்
காப்பான் { செய்யாவிட்டாலும் சரி;
தான் - அந்த எம்பெருமான தான்
எவ்வயர்க்கும் - எல்லாப் பராணிகளுக்கும்
தாய் தந்தை - தாயும் தம்பபனுபாவன்;
சொன்னேன் { (இவ்வுண்மையை உனக்குச்)
இளைப்பாய் { இனி நீ அகர்த்தப்பட்டாலும்
இளையாப்பாய் { படி; சுகப்பட்டாலும் படி.

* * *—எம்பெருமான் சில ஸமயங்களில் தனது பொருளைப் பிரகாசப்படுத்துவான்; சில ஸமயங்களில் உதாவிநரைப்போலே உபேசைசூபாயிருந்திவன். அவன் எப்படியிருந்தாலும் நம்முடைய அத்யவஸாயம் மாத்திரம் மாறக் கூடாது; அவன் நம்மை ரக்ஷிக்கும் போதோடு உபயோகத்தோடு வாசியற அவனையே நாம் ஸகலவித பந்துவுமாகக் கருதி விசுவலித்தி நக்கவேணும்—என்கிற சாஸ்தார்த்தத்தைத் திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிற முகத்தாலே அஸ்மதாதிசுருக்குத் தெரிவிக்கிறார் இதில்.

நமன் தமர்கள் இளைக்கப் பற்றி, இளைப்பு எய்த நாய் தந்து மோதாமல் (எம்பெருமான்) நல்குவான் நல்காப்பான்; தான் எவ்வயர்க்கும் தாய் தந்தை; (இதை) நெஞ்சமே! (உனக்குச்) சொன்னேன்; (இனி) இளைப்பாய் இளையாப்பாய்.

“நாவலிற் புலனை வைத்துக் கலிகன்னைக் கடக்கப் பார்த்து நாவலிட்டுழி தருகின்றோம் நமன் நமர் தலைகள் மீதே” என்றாடி யமகிள்காரனை நாம் தகர்க்கும்படியும் அவர்களால் நமக்கு என்னளவு துன்பமும் நெரிடாதபடியும் எம்பெருமான் நம்மைக் காத்தருள் பவன். அப்படி அவன் நம்மைக் காத்தருளாவிடணும் அவனிடத்தில் நம்முடைய பாதிபத்தி குலையக்கூடாது; “சேலேய் கண்ணிராரும் பெருஞ் செல்வமும் ஈனம்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் அவ்வாயினி யாவா” என்றாடி அவனையே நாம் ஸகலவித பந்துவுமாக விர்வலித்திருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அவன் நம்மை ரக்ஷிக்கும்பாது தான் அவனிடத்தில் நாம் பாதிபத்தி வைக்கவேண்டியது, உபேசைத்த காலத்தில் நாமும் அவனை உபேசைத்த விடவேண்டியது என்ற ஒருகாலும் கருக வேண்ணது. நெஞ்சமே! இவ்விஷயம் எல்லார்க்கும் என்கிற தெரியமாட்டாது; உறஸ்ஸான இவ்வர்த்தத்தை அன்பிணல் உனக்குக் காதுபடச் சொன்னேன்; இந்த என் வார்த்தையை நீ உறுதியாகக் கடைப்பிடித்திருப்பாராகில் உனக்கு ஒருபோதும் இளைப்பு நேரிடாது; இந்த வார்த்தையை நீ அலக்ஷியம் செய்து விர்வாஸம் குலைய நின்றாயாகில் உனக்கு மிக்க இளைப்பு நேரிடும். உண்மை இது; இனி நீ உன் கருத்தின்படி ஒருகலாய் உறுதியாயிற்று.

யமபடர்கள் நம்மை வந்து பிடிக்கும்போதே நமக்கு மிகக் கலேசம் உண்டா துப்படி பிடிப்பக்காரதலால் “நமன் நமர்கள் இளைக்கப்பற்றி” என்றார். அவர்கள் நம்மைப் பிடித்துக்கொண்டு போய், செந்நாய் கருநாய் வெறிகாய் முகசு என்றை எவ்வு நம்மை அளவற்ற கலேசத்துககு ஆளாக்குவர்களாதலால் “இளைப்பெய்த நாய்தந்து மோதாமல்” என்றார்.

நல்குவான் நல்காப்பான் = நல்குதலாவது அருள்புரிதல்; அருள் செய்தாலும் செய்வன், அருள் செய்யாவிடணும் செய்யா தொழிவன் என்றபடி. அவன் எது செய்தாலும் “கோவாய் துன்பக் களையாதொடிகாய் களைகண் மற்றிலேன்” என்றிருப்பதே நமக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறார் சுற்றடியால்.

தீயோப்பாப் இயோபாப்பாம்பு = 'எக்காலத்திலும் அவனே எவ்வயிரிற்கும் தாய் தந்தை' என்கிற அத்தயவஸாயம் குலையா திருந்தால் நீ தளர்வடைபாய்விருக்கலாம்; அந்த அத்தயவஸாயம் குலையாதால் தளர்வடைவாய்; உள்ள விஷயத்தை உனக்கு நான் சொல்லி விட்டேனாகையால் இனி நீ தளர்ந்தாலும் தளர், தளராதொழிந்தாலும் ஒழி என்கிறார். (உரு)

2608 தானே தனித்தோன்றல் தன்னளப்போன் றில்லாதான் *
தானே பிறர்கட்கும் தற்றேன்றல் *—தானே
இளைக்கில் பாக்கீழ்மேலா கீண்டமைப்பா னுஞ் *
அளக்கிற்பார் பாரின்மே லார் ?

(உசு)

தானே தனி	{	அவ்வெம்பெருமானெருவனே	{	இளைக்கில்	{	(ரகழிக்குக் தொழிலில்) சளைத்து
தோன்றல்		புருஷோத்தமன் ;		நிற்கிற படித்தில்		
தானே தன்	{	அவனே ஒப்பற்றவன் ;	{	பார்	{	இவ்வுலகமானது
அன்பு						
ஒன்று	{	அவனே மற்றெல்லாப் பொருள்	{	கீழ்மேல் ஆம்	{	கலை சேடாக வந்தமாய்வினம் ;
இயல்பு						
பிறர் கொண்	{	கவிலும் வியாபித்திருப்பவன் ;	{	மீண்டு அமைப	{	(தலைகீழானவற்றை அவனே) மறு
சட்டும் தற்						
றேன்றல்	{	இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான்	{	பாச ஆளுல்	{	படியும் சரிப்படுத்தப்படுதல்
(தானே)						
	{	தானே	{	பாரின் மேல்	{	இப்படியில் ஆர்தாம (அவனுடைய
	{		{	ஆர் அளக்	{	படைத்தவன்) அளவிட விரியர் ?
	{		{	கிற்பார்	{	

* * *—“தாய் தந்தை பெய்வுயிரிக்குந் தான்” எனறார் கீழ்ப்பாட்டில். அப்படி சொல்லி விடலாமோ? மற்றவர் பல தேவதைகளும் ரகஷ்கராயிருக்கலாமே பென்று தெஞர்வினைக்க, அனைக்க கண்டித்து; எம்பெருமானே ரகஷ்கன் என்பதை மூன்று நிலைநாட்டிப் பேசுகிறார் திவ்.

தானே தனித்தோன்றல் என்பதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; தோன்றல் என்று ஆண்பகனையும் அரசனையும் பெருமையிற் சிறந்தவனையும் சொல்லும்; அவ்வெம்பெருமானெருவனே புருஷோத்தமன்; அவனே உலகங்கட்கெல்லாம் இறைவன்; அவனே பெருமையிற் சிறந்தவன். இனி, தோன்றல் என்று வெளிப்படுத்தலுக்கும் பேராகையாலே, அவன் மற்றவர்களைப்போலே கருமங்கொல் பிறப்பவனல்லன்; தன்னருளால் தானே தோன்றுதலையுடையவன் என்று முறைக்கலாம். “அஜாயமாபோ பவமாநா விஜாயதே; தஸ்ய தா: பரிஜாகந்தி யோகம்” என்று வேதம் கூறும். இதன் பொருள்:—எம்பெருமானுடைய பிறப்பு இல்லாதவனாயினும் பல பிறவிகள் பிறக்கிறான்; அப்படி அவன் பிறப்பதற்குக் காரணம் இன்னதென்பதை மூனிகள் அறிவர் என்பதாம். தன்னுடைய கிரீற்றேறிகை கருவையினாலே பிறக்கின்றான் என்பது. இனி, தானே தனித்தோன்றல் என்பதற்கு எம்பெருமான் தன்னுடைய விருப்பமிருந்தால் மாத்திரம் பக்தர்களுக்கு வேண்டிய ஸாதிப்பவனே யொழிய, வேறொரு காரணமின்றி வேண்டிய ஸாதிப்பவனல்லன் என்பதாகவும் கருத்துரைக்கலாம்.

தன் அளப்பு ஒன்றில்லாதான் = தனக்கு வேறொருவரையும் ஒப்பாக உடைத்தாகாதவன். “ஒருவரையும் நினைப்போ ரொப்பிலாவென்னப்பா வென்கின்றாளால்” என்றது காரணம். உலக முழுவதும் இவனுலே பாடைக்கப்பட்டு இவனுலே காக்கப்பட்டு இவனுலே அழிக்கப் படுத்தலால், இவனே உயமானமாகப் போருவதற்கு யானார்?

தானே பிறர்கட்கும் தற்றேன்றல் = எந்த வஸ்துவிலும் அவன் அதுபாவேகித்திருப்பவன்; அவனில்லாமல் ஒரு துறையும் எழுந்தாடாதாகையால் எல்லாப் பொருள் ட்டும் தான் அந்தப்பரிபாயிருந்து அவற்றின் வத்தையை நோக்குமவன் என்கை. “கருதரிய வுயிரிக்கு விராய்க் கரந்தென்கும் பார்த்துறையுமொரு தனி நாயகம்” என்பது.

தருமாநாதன். முந்துற முன்னம் நாம் தப்பிப் பிழைக்கப் பெற்றோமே! என்று உகக்கிறார்.

ஆரானும் ஆரானும் செம்ப = சுற்றணர்ந்தவர்களைநி கல்லாதவர்களைநி வாசியற எல்லாருமே இரங்குதல். கலம் துவார்களாதலால் ஆரானும் என்கிறார். தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணுவார் சிலர், உடையார்க்காகக் கொ அடித்துப் பார்க்கிறார், பாயோஜனத்தாங்களை நச்சுவார் சிலர் என்ப்படி தாபுச் செய்கைகள் பல இருந்ததால் ஆரானும் என்கிறார். ஸம்ஸாரிகளை யெல்லாம் திருத்துவதற்கென்றே அந்நவவதார்த்த ஆழ்வார்தாமும் “அகலிடத்தை ஆராய்ந்து அது திருந்தலாவதே!” என்று திருவுள்ளம் வெறுத்துச் சொல்லும்படியாய்த்து ஸம்ஸாரிகளின் டொல்லாங்கு. வழிகப்பி நடக்கும் பிள்ளையின் பக்கல், பெற்ற தகவரையும் சில ஸமயங் களில் மனம் வெறுத்து “அது எங்கேடு கெட்டாலும் கெட்டதும்” என்று சொல்லிக் கைவாங்கியிருப்பதுண்டிதே.

மலர்ந்திலை என்றவிடத்து, தலை—எழுவருபு; மனத்திலை என்றது. தம்முடைய நெஞ்சு திருந்தபெற்று ஸந்தோஷத்தினால் “சீரார்மன” மென்கிறார். “வானோரினத்திலை வன்” என்று பாத்தவமும் “கண்ணனால” என்று ஸௌஸப்யமும் சொல்லிற்று. நித்யஸூரி களுக்கு நிவாழங்குணங்கையாகி மென்மையைப் பாராமல் இடக்கை வலக்கை, வறியாத இடைபார்களுக்குள்ளே ஒருவருகை வந்து பிறந்து காட்டியருளின ஸௌஸப்ய குணத்திலே நான் சிற்பட்டு என்னுடைய மனத்துன்பங்களை யெல்லாம் போக்குக்கொண்டேன்; துன்பங் களுக்கு நிலமான இயல்புகளில் நானொருவனாகிலும் இன்பம் பெற நேர்ந்ததேயென்று ஆகத் திகைப்பே சொன்னாயிற்று.

(உரு)

2610 டானு மென்னெஞ்சு மிசைந்தோழிந்தோம் * வல்வினையைக்
கானும் மலையும் புகக்கடிவான் *—தானோ
இருளன்ன மாமேனி பெம்மிறையார் தந்த *
அருளென்னுந் தண்டா லடித்து.

(உக)

தானு	{	இருள்தானே ஒரு வடிவு கொண் டாற்போலிருக்கிற விவக்ஷண மான திகமேனியையுடைய	{	அடித்து	- புடைத்து;
தானு					
மலையும்	{	எம்பெருமான்	{	கானும்	(அனல்) காடுகளிலும் மலைகளிலும்
மலையும்					
புகக்கடிவான்	{	அளிக்கத்	{	மலையும் புக	சென்று புகுதும்படியாக
புகக்கடிவான்					
தானோ	{	நகுபையாகிற ஒரு கடியிலுலே	{	கடிவான்	தூத்துவதற்கு
தானோ					
அருளென்னுந்	{	தண்டால்	{	யானும் என்	கொஞ்சம்
அருளென்னுந்					
தண்டால்	{	தண்டால்	{	இசைந்	கானும் என் மனமுமாகிற இருவ
தண்டால்					
தண்டால்	{	தண்டால்	{	தொழிந்	ரும் இசைந்து நின்றோம்.
தண்டால்					
தண்டால்	{	தண்டால்	{	தோம்	
தண்டால்					

* * *—தீர்ப்பாட்டில் “யான் வன் துன்பத்தை மாற்றினேன்” என்று துன்பங்களைத் தீர்த்துப் போகக்கூண்டதாக அருளிச்செய்தார்; ஆராய்ந்து பார்க்கவாறே, “யான் வன் துன்பத்தை மாற்றினேன்” என்று சொன்னது அவ்வளவு பொருத்தமாய் கல்வென்றும் சமசுத்தம் மாற்றுவதும் தோன்றாமல் எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கே கர்த்தருதவம் தோன்றாமல் படிவையொருபுறமாகப் பாகரத்தைச் சிறிது மாறப்படுத்திச் சொல்லவேண்டாமென்றும் திருவுள்ளமுடையாரு, தென்பாட்டின பின்னடிக்கிற கூறிய அர்த்தத்தையே பாகரியா பேதத் தானும் சப்த பேதத்தானும் அருளிச்செய்கிறார்.

இருளன்ன மாமேனி பெம்மிறையார் தான் தந்த அருளென்னுந் தண்டால் வல் வினையை அடித்துக் கானும் மலையும் புகக் கடிவான் யானும் என்னெஞ்சு மிசைந்தோழிந் தோம்—என்று ஆர்வமும், எம்பெருமான் தனது நிர்வீறுதலுக்கு அருளினாயினால் என் பாவங் களைத் தொலைக்கத் தொடக்கினபோது அடியேனும் அடியேனுடைய நெஞ்சும் அககூரியத் திற்று உடன்பட்டிருந்தோமத்தனை; நான் செய்த காரியம் வேறொன்றுமில்லை என்கிறார்.

இருளன்னமாமேனி என்றது - கண்டவர்கள் நெஞ்சைக் குவிரசு செய்யவல்ல சாமஹமான திருமேனி யென்றபடி. அப்படிப்பட்ட தனது திருமேனியைக் காட்டின போதே பாவங்கள் அஞ்சி ஒடத்தொடங்கினபோலும். உலகத்தில் ஒருவனை அடித்துத் துரத்த வேண்டில் கொம்பு, தடி முகவியை இன்றியமைபாதனை வாதலால், இவ்விடத்தில் பாவங் களைத் துரத்தித் தள்ளுவதற்கு எம்பெருமானுடைய திருவருளாகிற தடி ஸாதனமாயிற்றென் றார். "நீ பணித்தவருள்ளு மொள்வானுருவி யெறிந்தேன்" என்ற திருமங்கை யாழ்வா ரருளிச்செயல் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

"வல்லினையைக் காணும் மலையும் புகக் கடிவான்" என்ற விடரது ஒரு ஆசைப்படும் தோன்றும்; வல்லினையென்பது உருத்தெரியக்கூடிய ஒரு வஸ்துவல்லவே; எம்பெருமானு டைய அதுக்கரஹமே புண்யமென்றும், அவனுடைய கீகரஹமே பாபமென்று மன்றோ சொல் லப்படுகிறது. ஆகவே பாபமென்பது உருத் தெரியாத அத்தருஷ்ட ஸ்ராமான ஒரு வஸ்து வென்று தேறுகிறது. இப்படிப்பட்ட பாபத்தைத் தண்டாலடிததுக் கடுகளிலும் மலைகளி லும் ஒடிப்போய்விடும்படி துரத்துவதென்பது பொருந்தாக மீச்சா யிருக்கின்றதே! என்று சங்கிக்கக்கூடும். எம்பெருமானுடைய கீகரஹம் ஒழித்தவிட்டது எனது சொல்லவேண்டி யதை இப்படி சமத்காரமாகப் பேசுவார்கள் கவிகள் என்று தெளிக. பெரியாழ்வாரும் "நெய்க் குடத்தைப் பற்றி" என்கிற திருமொழியிலே இங்கன மீட டன்னியுரைத்தா ரென்றனர்.

யாழும் என்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம் = அவன் அதுக்கரஹிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி மேல்விழுந்து வந்தபோது நான் இறுயத்துப் பின்வாங்காமல் அவனுடைய அதுக்கரஹத் துக்கு அதுமதிப்பண்ணி யிருந்தேனென்கை. (உக)

2611 அடியால் படிசுடந்த முத்தோ? * அதன்றோல்
முடியால் விசும்பளந்த முத்தோ? - நெடியாய்!
செழிகழல்கொள் தாள்கீழிர்ந்துச் சென்னலக மெல்லாம் *
அழிகிலமால் நீயளந்த வன்று (உஎ)

செடியாய்	பகவானே !	அது	அன்றோல்	அல்லது,
செறி கழல்				
கொள்தாள்	செறிந்த வீரத் கழலை அணிந்த திருவடிகளை நீட்டி	முடியால் விசும்பு	திருமுடியால்	மேலுலகத்தை யெல்லாம் அளந்து கொண்ட தனுஷ்டாண ஸந்தோஷமோ ?
நிமிர்ந்து				
உலகம்	கீழலகம் மேலுலகமெல்லாம்	அளந்த	முத்தோ	
எல்லாம்				
சென்று நீ	வியாபித்து அளந்த காலமாகிய த்ரிவிகிரமாவதாரத்திலே	அழிசெய்ய		அவ்விரண்டு ஸந்தோஷங்களுள் எந்த ஸந்தோஷம் இப்போது உன் செட்டில் ஒடியதென்பதை அறிகிறோமென.
அளந்த				
அன்று	திருவடியால் பூமி முழுநிலையும அளந்துகொண்ட தனுஷ்டாண ஸந்தோஷமோ ?			
அடியால் படி				
சுடந்த				
முத்தோ				

* * * - கீழ்ப்பாட்டில் "யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்" என்று ஆழ்வார் பசின பாகரத்தைத் திருச்செவி சாத்தின எம்பெருமான "இவ்விபுதியிலே இப்படிப்பட்ட வார்த்தை சொல்லுவாருமுண்டாவதே!"; த்வம் மே என்றால் அஹம் மே என்றது இங்கிலத்திலே "யானுமென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்" என்று அழகாக ஒரு பாகரம் 'செவி'படுவது அற்புதமே!" என்றுகொண்டு பாமாந்தப்பட்டான்; அதனை ஞானக்கண்ணிலே கண்டறிந்த ஆழ்வார், எம்பெருமானே! இப்போது உனது திருவுள்ளத்தில் ஒடுகிற ஆநந்தம் பண்டு உலகளந்த காலத்து உண்டான ஆநந்தத்தோடு ஒக்குமோ? அன்றி அவ்வானந்தத்தினும் மேற் பட்டதோ? என வினவுகின்றார்போலும்.

(2.24)

என்றேனும் - எக்காலத்திலும்	அன்றே - அப்போதே;
கண் கண்ணால் - வெளிக்கண்ணாலே	ஆழியான் { திருவாழியை நிரூபகமாக உடைய
காணுத - காணக்கூடாத	கார் உருவம் { னுன எம்பெருமானுடைய கரிய
அவ்வுருவை { அப்படிப்பட்ட விலகணமான	திருமேனியை
நெஞ்ச { திருவுருவத்தை	
என்னும் { நெஞ்சாகிற அகக்கண் விகலித்து	நம் கண் { நமது புறக்கண்ணும் காணப்
உன் கண் { ஸாக்ஷாத்கரிக்குமாகில்,	காணும் { பெறும்;
உணர்ந்து {	நாம் காண { நாம் அவ்வுருவத்தைக் காணும்
காணுமேல்)	திருப்பதவும் { வருத்திக் கிடப்பது அகக்கண்
	இன்றே { மலராத இப்போது மாத்திரமே.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் உலகனந்த வாலாற்றைச் சிந்து ப்ரஸ்தாவம் செய்யவே, *
 ழங்கி புலகனந்த உத்தமனுடைய அந்த விலகணமான திருவுருவத்தை வேணிக்கப்பெற
 வேனுமென்று ஆழ்வார்க்கு ஆசை கிளர்ந்தது; கிளர்ந்தாலும் பாம்பத்தி தலைபெடுத்தாலன்றி
 அவன் ஸைவை ஸாதிக்கமாட்டானாகையால், அந்தப் பாம்பத்தி தலையெடுக்கும்போது விக
 லிக்கக் கூடியதான நெஞ்சென்னு முட்கண்ணுக்கு விஷயமாகக் கடவதான பாம்பொருள்
 நமது புறக்கண்ணாகிய மாம்ஸசக்ஷாஸஸுக்கு இப்போது எப்படி விஷயமாகுமென்று
 தம்மில்தாமே ஸமாதானப்படுகிறாற்போலும்.

என்றேனும் கட்கண்ணால் காணுத அவ்வுருவை நெஞ்சென்னும் உட்கண் உணர்ந்து
 காணுமேல் அன்றே ஆழியான் காருருவம் நம் கண் காணும்; நாம் காண திருப்பதவும்
 இன்றே—என்று அவ்வயம்.

[ந மாம்ஸசக்ஷாஸஸாதே தர் = அந்த எம்பெருமானை மாம்ஸக் கண் காணமாட்
 டாது] என்றும், [ந சக்ஷாத் பரபதி கச்சைநம் = ஒருவனும் இவ்வவம்பெருமானைக்
 கண்ணால் காண மாட்டான்] என்றும் வேதந்தளிற் சொல்லுகிறாயடியே பாராதுர் ஒருகணம்
 புறக்கண்ணால் காணமுடிபாத பாமாத்தம் ஸ்வரூபத்தை அகக்கண்ணால் காணமுடியாதும்
 காணவாழ்த்துகிறாயடியே, புறக்கண்ணால் இப்போது காண்கைக்கு என்ன ப்ரஸத்தி?

ஆழியான் காருருவம் அன்றே நம் கண் காணும் = நெஞ்சென்னுமுட்கண் உணர்
 மேல் அன்றே ஆழியான் காருருவத்தை நம் கண் காணும்; நாம் காண திருப்பதவும்
 இன்றே = நெஞ்சென்னுமுட்கண் காணப்புகாமையால் இன்று நாம் காண திருக்கின்றோம்.

கட்கண்ணால் = கண் என்று உலகத்தில் ஸாமான்யமாக வ்யவஹரிக்கப்படுகிற கண்
 னாலே என்றபடி. இந்த மாம்ஸசக்ஷாஸஸாலே எம்பெருமானுடைய திருவுருவம் காணப்
 படாது என்னில், “கமலக் கண்ணனென் கண்ணிலுள்ளான்” “என் கண்ணனை நான் கண்
 டேனே” “தேவர்கட்கெல்லாக் கருவாகிய கண்ணனைக் கண்டுகொண்டேனே” என்றிப்படி.
 பலகாலும் கண்டதாகத் திருவார்த்தமாயியில் ஆழ்வார் அருளிச்சொல்வானேன்? என்றால்,
 அவ்விடங்களெல்லாம் மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் சொல்லுகின்றன வாகையால் ஆதி
 குறைபுமில்லை. “கமலக் கண்ணனென்று தொடங்கிக் கண்ணுள் நின்றிருந்தி கண்டனென்ற
 பத்தும் உட்கண்ணாலேயாப்” என்று ஆரார்ப்பெருநாயகுடிலில் அருளிச் செய்துள்ளான்.
 அகக்கண் என்பபுகிற ஞானகண் விசுவிக்ஷப் பெற்றவர்கன் புறக்கண்ணதாம் பாம்பு
 பொருளைக் காணவல்லாவர் என்பர் சிலர். அங்ஙனன்றி எம்பெருமான் கண்ணுடைய
 விருப்பத்தாலே பரிக்கலமித்துக் கொள்ளுகிற திவ்யமங்கன விசுரஹம் பாத்நியம் பாம்பத்திர்
 கருடைய புறக்கண்ணுக்குப் புலப்படுமென்பறி அவனுடைய திவ்யாக்கம் ஸ்வரூபம் ஒன்று
 காலும் புறக்கண்ணுக்குப் புலப்படாதென்பர் பெரியோர்.

இப்பாட்டில் “அன்றே நம் கண்காணும்” என்கிறார், இங்குக் கண் என்று புறக்
 கண்ணை அகக்கண்ணை? என்னில்; புறக்கண் என்று கொள்க. அகக்கண் திறந்து திவ்
 யாத்ம் ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்றோமாகில் பின்பு புறக்கண்ணாலே திவ்ய மங்கன

விராஹத்தை என்வகைப் பெறுவோம் என்பதை இப்பாட்டின் கருத்தாகக் கொள்ளத் தருகது. (உஅ)

2613 உணரா லொருவர்க் கேளியனே ? செவ்வே *

இணரும் துழாயலங்க லெந்தை *—உணரத் தனக்கேளிய ரெவ்வளவ ரவ்வளவ னானல்
எனக்கேளிய னெம்பெருமா னிங்கு. (உக)

இணரும்	{ திருமேனியில் ஸம்பந்தத்தாலே	எவ்வளவர்	{ (தன்மேல்) எவ்வளவு அன்பு உடையவர்களோ
துழாய்	{ மேன்மேலும் தழைத்தோங்கு		{ அவர்களுக்குத் தானும் தன்னை
அவ்வளவு	{ கின்ற திருத்தழாய் மாலையை	அவ்வளவன்	{ அவ்வளவு காட்டிக்கொடுப்
எந்தை	{ யுடைய எம்பெருமான்		{ பான் (திருமால்);
ஒருவராக	{ தாமதமே முயற்சி செய்பவா	ஆனால்	- ஆணையினாலே
செவ்வே	{ களியி) ஒருவர்க்காவது	இங்கு	- இவ்விடத்தில்
உணரா	- நேராக	எம்பெரு	
எளியனே ?	{ அறியக் கூடியவனோ?	மான்	{ எம்பெருமான் என்னொலித்து
(ஒருவர்க்கும் அறியக் கூடியவனல்லனானும்)		எனக்கு	{ கொள்ளக்கூடியவன்
தனக்கு	{ தனக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள்	உணரா	
எளியா		எளியன்	

* * *—“இன்றே நாம் காணாதிருப்பதாவும்” என்று கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார் பேசின “...சு எம்பெருமானது திருச்செவியில் விழுந்தவாதே “ஆழ்வாருடைய திருவாயினிலே காட்டிய செவ்வே. நாம் அருமைப்பட்டிருக்கலாமோ? “நாங்காணாதிருப்பதாவும்” என்ற பொருளை சொல்லிவண்டியவர்கள் * உண்டிய உடைய உகந்தோடும் ஸம்ஸாரி யான பொருள் * உண்ணாத்தோறு பருமூர்த் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாக் கண்ணன் னை யொழிய * உண்ணாத்தோறு பருமூர்த் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாக் கண்ணன் னை யொழிய * ஆழ்வார் இவ்வார்த்தை சொல்லாப்படி ஆலாமோ? ஆழ்வார்க்கு நாம் எளி தமைப்பட்டு நடமை அவர்க்கும் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டாவோ” என்று திருவுள்ளங் கொண்ட எம்பெருமான் தன்னுடைய வெள்ளைய ருணத்தை ஆழ்வார் நெஞ்சிலே பிரகாசப் படுத்தி அதனை அகியைத்திப் பேசுகிறாரிதில்.

இந்த உதாஹரண லெந்தை ஒருவர்க்கு செவ்வே உணரா எளியனே ? (எளியனல் உணரா) (ஆளப்படுத்தும்) எம்பெருமான் தனக்கு எளியர் எவ்வளவர் அவ்வளவன் ; ஆனால் இங்கு உணரா எளியன் என்று அந்வயம்.

“தொன்னை மலும் நன்மார்பின்மேலுந் சுடர்முடிமேலும் நாளினைமேலும் புனைந்த தண்ணக் துழாயுடையம்மான்” என்றபடி திருத்தழாய் மாலையைப் பாம்போக்யமாக அணிந்தொண்டின் எம்பெருமான் யாராலாவது உள்படி அறிந்து சொன்னக் கூடிய வினா? எவ்வாறாய்தத்தால் ஒருவராலும் அறிந்துகொள்ளக்கூடியவனல்லன் ; ஒருவருடைய அறத்தாகவும் எம்பெருமான் விஷயமாகிறதில்லை என்று சொல்லிவிட்டால், ஆகாசத் தர்மரை, முயற்கொம்பு, மலகிளிகை முதலான வஸ்துக்களோல் ப்ரஹ்மமும் அடியோடு இல்லாத பொருள் என்று தெரிநிறிமே என்று கினைக்க வேண்டா ; ஒருவருடைய ஞானத் துக்கர் எம்பெருமான் விஷயமாகிறதில்லையென்று யாரும் சொல்லவாயில்லை. எவ்வளவர்கள் எவ்வளவெவ்வளவு அன்பு பாராட்டினவர்களோ அவ்வளவவ்வளவு எம் பெருமான் தன்னைக் காட்டிக்கொடுப்பன் என்ற சாஸ்தாங்களிற் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் நானும் என்னுடைய அன்புக்குத் தக்கவளவு எம்பெருமானை லபிக்க உரியேன் என்கிறார்.

முடிவுகளில் “ஒருவர்க்குச் செவ்வே உணரா எளியனே” என்றது—அன்பு அற்ற ஒருவர்க்குப் குடிவாக அறியக்கூடாதவன் என்றபடி. புத்தி சாதுரியத்தாலே சாஸ்தாங்

களை யெல்லாம் ஸந்தேஹமாகக் கட்டினார்ந்தவர்களுக்கும் பக்தியில்லாத வன்கில் பரஹ்மஜ்ஞான முண்டாகமாட்டா தென்று பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “யேதுத்வரம் கரி ஸரஸீருஹபக்தி ஹீனா: தேஷாம் அபிராபி ஹைவ தார்த்த போச:—” (இத்தகை மந்திர கரி ஸரஸீருஹபக்தி ஹீனா: தேஷாம் அபிராபி ஹைவ தார்த்த போச:—) [எம்பெருமான்! * எனது மகாபுஷ்டி ஐதா தேதிரே ஹைவ பரபாபிப சங்கவலிதத்புத்தி:”] எனது ஆவர்களுக்கும் சாஸ்திரங்களாலும் திருவடித் தாமரைகளில் அன்பு இல்லாதவர்கள் எவ்வாறு ஆவர்களுக்கு சாஸ்திரங்களாலும் உண்மை யணாச்சி உண்டாகமாட்டாது; பித்தம் கொண் வனுடைய கண்ணில் பித்தஹா மான அஞ்ஞனம் இராநிடில் ஆரீம் ஸலியர்கள் சாஸ்திரமும் சங்கு மந்திரம் நிரமாசக் காணப்படுமென்பதென்னிறமாக காணப்பாடாதது அது; ஆதிபாஸ, என்ற புதினை ஏண்ட வ்தவந்தில் கூரத்தாழ்வாவு ருளிச் செய்தத இவ்ரு அருஸந்திக்கத்தக்கது.

இணருந்துறையலங்கல் என்றவிடத்துப் பெரியவாசகரால் பெனோ அருளிச் செய்த அந்த வரிசேஷம் ருநிக்கொள்ளத்தக்கது;—“[இணரும்] தனனிகைதிருக்காட்டிலும் இவன் தோளில் விகலிபா நிற்கும்; தேவர்கள் தோளில் மாலை வாடாது; எவாதிதனுடையலை இவன் தோளிலிட்டது அரும்பிராநிற்கும்” என்று. தேவர்கள் மாலை அணிந்ததொண் டால் அந்த மாலை தோளில் வாடாமல் வதங்காமல் எரிங்கிக்கொண்டிருக்கும் என்பது மாத் திரமே புள்ளது; ஸர்வாதிதனுடை பெருமானுடைய திருத்தோளிலே வென்னில், மாலை வாடாதிருப்பது மாத் திரமேயென்பது; மென்மேலும் அரும்பிட்டு விகலிப்பதும் செய்யும் என்று, இணரும் என்ற பதன்வாஸ்யத்தை நோக்கி இங்ஙனே அருளிச் செய்யப்பட்ட தென்க. இணர்தலாவது கொத்துக்கொத்தாக அலர்தல்.

எம்பெருமான் தனக்கு எளியர் எவ்வளவு, (சாவம்) அவ்வளவு = “பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவார் அவ்வளவே வாச மலர்த்துழாய் மலையான்—வழிவு.” என்று பெயாழ் வாராருளிச் செய்ததை ஒரு புனைவொத்திருக்கின்ற இதுவும். தாழ்ந்தவர்களைச் சொல் வதான எளியர் என்ற சொல் இயற்கையாய் வந்ததனால் சேஷ சூதர்களைச் சொல்லுகிறதான தனக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் எவ்வளவு அன்னா பதவிகளாக இருக்கின்றார்களோ அவ்வளவாகத் தானிருப்பான்; பேசுக்குத்தக்க பரம தம் என்றும் அன்னுமாபோல், எப்போத்க் துக்குத்தக்க எவ்வாறாயிஷ்காராற் சொன்னும் எம்பெருமானார். ஆனால் எனக்கெளியனேம் பெருமானிங்கு = ஆனால் என்றது ஆனதால் என்றாயி. அன்புக்குத் தவ்வளவு தன்னாக் காட்டிக் கொடுப்பவனுடையலை என்னுடைய அன்புக்குத் தருவனால் எனக்கு அவன் எளிபனாகத் தடைபிசில் என்றாயிற்று. (உரை)

2614 இங்கிலை பண்டுபோல் வீற்றிருத்தல் * என்னுடைய

செங்கண்மால் கீர்க்கும் சிற்றினளம் *—அங்கே
மடியடக்கி நிற்பதனில் வல்வினையார்தாம் * எண்ணு
அடியெடுப்ப தன்றோ வழகு? (நு)

இங்கு	- என்னுடைய இந்த கெஞ்சில்	அங்கே	{ முன்பு விகலியாக வாழ்ந்த
பண்டு போல்	- இத்தனை நாளும் போலே		{ விடத்திலே
வீற்றிருத்தல்	{ பாவங்கள் இனி) தனகியுக்க	வல்வினையார்	{ கொடிய பாவங்கள்
இல்லை	{ முடியாது; (என்னென்றால்)	தாம்	{
என்னுடைய	- என்னேன் வாதுவாய்க்காலே	மடிய அடக்கி	{ துணியை இருக்கிக்கொண்ட
செய்க்கண்	{ சிவந்த திருக்கணகளை யுடைய	நிற்பதன்	{ நெருக்கமாக நிற்பதைவிட
மால்	- னுடை பெருமானுடைய	எண்ணு	- இவ்விடத்தில் நின்று
சீர்க்கும்	- கல்யாண குணங்களுக்கே	அடி எடுப்பது	{ கால போர்ந்து வெளிக் கடும்பட
உள்ளம்சிறிது	{ எனது கெஞ்ச இடம் போராததா	அன்றோ	{ போவதன்றோ அடியுதி.
	யிருக்கின்றது;	அழகு	{

* * *—மீழ்ப்பாட்டில் “பாவங்களை நெம்பெருமானிங்கு” என்று எம்பெருமானுடைய வெவ்வேறு குணத்தை அகலத்தொடர்; அந்த குணத்தாலும் வாவா அங்கிர்த்தித் திருவுள்ளத்தில் தாங்கமுடியாதபடி விஞ்சும்; கிஞ்சலே, அந்த பாவங்களுக்கும் பாவங்களைக் குறித்துப் பேசுகின்றார். “பாவங்களை! பகவத்குணத்தவத்திற்கே என் நெஞ்சில் இடம் போலில்லை; அதுந்தே இன்னும் இடம் கடன் வாக வண்ணமிருக்கிறது; அப்படியிருக்கும் போது உங்களுக்கு இங்கே இடம் எது? ஒரு முனையில் சுருங்கிக்கொண்டு கிடக்கிறோமென்று நீங்கள் சொல்லக்கூடும்; அப்படியே நுத்தப்பட்டுக் கொண்டு இங்கு இருக்கவேண்டா; விசாலமாக கிடப்பதற்குரிய வேறிடம் தேடி ஒடிப்போங்கள் என்கிறார்.

பண்ணுபோல் வீழ்நுத்தல் துக்கில்லை = பாவங்களை! இது வரையில் நீங்கள் என்று உடைய நெஞ்சை உங்களுக்கு வாஸஸநானாக ஆக்கியிருப்பதுக் கொண்டு உங்களுடைய பெருமை பெல்லாம் தோற்ற விசாலமாக கிடக்கிறது; நான் பகவத விஷயவாஸஸை யதாராத காலத்தில் நீங்கள் என் நெஞ்சில் குடியிருந்திருக்காதீன்; இனி அப்படியிருக்க முடியாது; ஏனென்றால், இப்போது என்னொரு பகவத்குணத்தவம் பண்ணத் தொடங்கிவிட்டது. * “பயர்வறவுயர் கலமுடையவன்” என்றபடி அந்த உய்யாண குணத்தினால் அப்பெருமானுடைய குணங்களுக்கும் இன்று இடம் அப்படியிருந்துப் போது உங்களுக்கு இங்கே இடம் கிடைக்கப் பாவகி ஏது?—என்றும், அது ஆர்வார் பாராசுகளைச் சேகஸமாதியால் விளிந்துச் சொன்னவாறே, அவை “ஆர்வார்! நெடுகள் இங்கே பழகிக்கிடந்த எங்களை இன்று இப்படி அடித்துத் தள்ளி விட்டோது; உமது நெஞ்சில் எங்களுக்கு முன்போல் விசாலமாக இடம் கிடைக்காவிட்டாலும் நந முனையில் பதுங்கி நிற்கும்படி மிக்க சுருக்கமான இடம் கிடைத்தாலும் உமது பாவம்; அரைத்துணிகளை இங்கே நெருக்கிப் படித்துக்கொண்டு ஒரு முனையில் மலம் நுழைக்கிறபாடையொரு நாங்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்ட இடம் ஒரு பக்கமாக கிடக்கிறது; எங்களை விலக்காமல் இடங்கொடுத்துக் காததருளாவோம்” என்று பரவித்து வணங்குகின்ற, பிள்ளைகளால் அது நு மறுமொழி உறுகின்றார்—பெருமை தோற்ற வரலாக வந்தவர்கள் அப்படி வாழமுடியாமல் கஷ்டப்பட நேர்த்தகாலத்திற் கண்மறைய ஒடிப்போய் விடுவதன்றோ அழகு என்கிறார்.

வண்ணோர்! என்று முனையிலாகக் கூறாமல் வல்லியோயார்தாம் என்று படர்க்கை யாகக் கூறியதனால் அவற்றின் மேல் ஆர்வார்க்குள்ள கோபமும தவேஷமும் கன்கு விளங்கும். முகம் நோக்கி வார்த்தை சொல்லக் கூசுகின்றவரென்க.

“இங்கே மடியடக்கி நிற்பதனில்” என்று பாடம்நுத்திருக்கவேணுமென்று சிலர் சொல்லுவர்; அது வேண்டா; அங்கே என்றிருப்பதே அழகியது. ஆழ்வாருடைய நெஞ்சுக்கும் பாவங்களுக்கும் இப்போது நெருந்தாரம் உள்ளமை உணரக் கூடியமான இடத்தைக் குறிப்பிடுகிறபோது அங்கே என்றே குறிப்பிடவேண்டும். தவிரவும், “அங்கே மடியடக்கி நிற்பதனில் மீண்டடிபெரிப்பதன்றோ வழகு” என்று உலகவழக்கச் சொல்லாகவும் கருத்திற் தக்கது. “தாங்கள் பெருமையாக வாழ்த்தவிடத்திலே தங்களுக்கு ஒரு குறைவேரிட்டால் அவ்விடத்தி லெவிய நேர் சிர்க்கும் படி வருத்தி வாழ்வதற்காட்டிலும் அவ்விடத்தைவிட்டுக் கண்மறைய துடிப்போவது நல்ல” என்று உலகில் ஸாமான்யமாக வழங்குவதுண்டிதே; அந்த வார்த்தையை அடியாதிக்கப்படியாகவும்கூறக்கூடாது.

இங்கு, மடியடக்கி நிற்பதனில் என்றது எங்களைப் பொருந்தும்? பாவங்களுக்கு மடி யென்று ஒன்றுண்டாகின்றோ அவை யடக்கி நிற்க வேண்டா என்னலாம்—என்று சிலர் கூறுகக்கூடும்; வல்லியோயார் என்று உயர்நிலையாகச் சொன்னதற்குச் சேர உலக வழக்கச் சொல்லும் கூட்டிக்கொண்டு அருளிச் செய்கிறபடி. மூன்றாமடியின் இறுதியில் மீண்டு வன்றாம் என்று என்னும் பதம் மிகக்கூடும். எண்டு என்பதற்கு சீக்கிரமாக என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

(கூ0)

2615 அழகு மறிவோமாய் வல்லினையைத் தீர்ப்பான் *
 நிழலு மடிதாறு மாளேனும் *—சுழலக்
 குடங்கள் தலைத்தேத்துக் கொண்டாடி + அன்றத்
 தடங்கடலை மெயார்த மக்கு.

(ருக)

வல்லினையை } வலிய பாவங்களைத் தீர்த்துக்
 தீர்ப்பான் } கொள்வதற்காக
 அழகும் அறி } அழகிய உபாயத்தை அறிந்தோ
 வேளும் ஆப் } மாக,
 குடங்கள் } குடங்களை
 தலைமீது } தலையின்மேலே எடுத்து வைத்
 எடுத்துக் } துக்கொண்டு
 கொண்டு }
 சுழல ஆடி } ஆகாசத்திலே சுழன்று குதிப்பி
 சுடக்காடி }
 அன்று . } முற்காலத்திலே

(அககுடக்கடத்தாடினவியாய் தீர்வதற்காக)

அத் தடம் } (முதலில் விட்டு வந்த) அப்பெரிய
 கடலை } திருப்பாற் கடலிலேயே
 மெயார் } போய்ச் சேர்க்க பெருமானுக்கு
 தமக்கு }

நிழலும் அடி } பாத நிழலாகவும் பாவரேனாயாக
 தாறும் } வம் உடன்பட்டோ மாளேனும்.
 ஆளேனும் }

(வல்லினையைத் தீர்ப்பதற்கு அறிந்த உபாயம்
 இதுவே.)

* * *—வல்லினையைத் தீர்ப்பான் அழகுமறிவோமாய், குடங்கள் தலைத்தேத்துக் கொண்டு சுழல ஆடி அன்று அத்தடங்கடலைமெயார் தமக்கு நிழலும் அடிதாறும் ஆளேனும் என்று அந்நவியிப்பது. கீழ்ப்பாட்டில் “வல்லினையார் தாமிண்டடி வெடுப்பதன்றோ அழகு” என்று பாவங்களை வெல்லாம் தூக்கித் தள்ளும்படியானார். “கெடுகரணாகப் பாவங்களின் கீழே அழகுநுண்டிருந்த உமக்கு இன்று இப்படிப்பட்ட சத்தி எங்களை உண்டாக்கிற்று?” என்று யாராவது கேட்கக்கூடுமே; அவர்களுக்கு ஸ்ரீநாதமாமாம்படி இப்பாட்டு அருளிச் செய்கிறார். வல்லினையோத் தூக்கித் தள்ளுவதற்கு அழகான ஒரு உபாயமறிந்தோம்; அல்லது என்னென்னவிலும்; எம்மெருமானுக்குத் திருவடி நிழல் போலவும் திருவடி ரேகை போலவும் விட்டு நீங்காது அத்தாணிச் சேவகமாறேனும். ஆகவே, காரியம் கை கூடிற்று என்கிறார்.

“எவ் வாராயண: ஸ்ரீமாத் கூதிரார்ணவரிகேதக: . நாமபர்வங்க முத்ஸுரூப ஸுபா வரோ மதாராம் புரிம்.” என்றபடி திருப்பாற் கடலில் நின்று எழுந்தருளி ஸ்ரீகிருஷ்ணரூபம் திருவ வதரித்தாக் குடங்கடத்தாடி, அந்த ஆட்டத்தினாலுண்டான விடாய் தீர மீண்டும் திருப்பாற் கடலிலே போய்ச் சென்று சுயனித்து இனையாறுகளிற் பெருமானாகத் திருவடி நிழலும் அடிதாறு மாளேனும் என்கிறார்.

“அத்தடங்கடலை” என்றவிடத்து அகரச் சுட்டு—எந்தத் திருப்பாற்கடலில் நின்று வந்து அவதரித்தாரோ அந்தத் திருப்பாற்கடலிலேயே போய்ச் சேர்த்துக்கொண்டிருக்காராம். மெயார்—மேவியவர்.

அழகுமறிவோமாய் = அழகு என்பதற்கு உபாயம் என்ற மட்டும் பொருள்கொண்டது பிரகாசன பலத்தினாலென்க.

“வல்லினையும் தீர்ப்பான்” என்றும் பாடமுண்டு. தீர்ப்பான்—பாவங்கிதுதி பெற்ற வதிர்கால வினையெச்சம்.

நிழலுமடிதாறுமாளேனும் = ‘நிழலாளேனும்’ என்று முதலில் சொன்னார்; அதில் திருவிடிறக்கனில்லை; உலகத்திலே நிழலானது வயத்தினை விட்டுத் தனிப்பட்டவன் காணப்படின். அப்படியல்லாமல் வயத்திப்போடு உடன்பட்டே காணக்கூடியது பாதரேகையாக “அடிதாறுமா லேனும்” என்று பின்னே சொன்னார். தூறு என்று அளவுக்கும் ரேகை [பாதி]க்கும் போகையாலே, பாதத்தளவான பாதுகையென்றும் பாதரேகையென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எம்பரதாயத்திலே எம்பாறைச் சொல்லும்போது “எம்பெருமானுருடைய கருடா” என்றும், ஸ்ரீவாணமாமலைச் சேயரைச் சொல்லும்போது “மண்ணாண்டாமுனிசனாய்” என்று, ரேகை என்றும், முதலியாண்டாளைச் சொல்லும்போது “எம்பெருமானுருடைய பாதகை”

என்றும் அவாவர்களுடைய தனியங்களில் அனுஸந்திக்கப்பட்டு வருமாறு காண்க. ["ராமா நுஜ பதச்சாயா" "ரம்யஜாம" த்ருயேசீத்ரா பாதரோமயம்" "பாதுகே யதிராஜஸ்ய" இத் யாதிகள் தனியன்கள்.]

மூன்றாடியிலும் நான்காமடியிலும் "குடங்கடலை" "தடங்கடலை" என யமகம் அனுமந்தமை காண்க. (நக)

2616 தமக்கடிமை வேண்டுவார் தாமோதரனார்

தமக்கு * அடிமைசெய்யினால் செப்பாது *—எமக்கென்று

தாம்செய்யும் தீவினைக்கே தாழ்வுறுவர் நெஞ்சினார் *

யாம்செய்வ தில்விடத்திங்கி யாது?

(நஉ)

தமக்கு } அடிமை } நான் அடிமைமா யிதெய்தற்கு
வேண்டுவார் } அடிமைப்படுகிறான்
தாமோதர } தாம்பாலப்படிமை பெருமானுக்கு
னார் தமக்கு }
அடிமை செய் } ('செஞ்சே! நீ') அடிமை செய்
என்றால் } என்று சொன்னால்
நான்கு } - எவ்வாறு நெஞ்சானது

செய்யாது - அப்படியே அடிமை செய்ய மாள்
எமக்கென்று } என் வார்த்தை கேளாத ஸ்வாதற்
திரியம் பாராட்டி
தாம் செய்யும் } (வெறுகாலமாகத்) தான் செய்ய
தீவினைக்கே } வருவிற தப்புக் காரியத்திலேயே
தாழ்வுறுவர் } ஊன்றி யிருக்கின்றது;
இரு } - இப்படிப்பட்ட நிலைமையில்
யாம்செய்வது } நான் செய்யத்தக்கது எனனோ?
யாது

* * *—இத்யாதிடில் "நிதி, நுமடி, தாறுமாறேனும்" என்று தாம் எம்பெருமானோடு ஐயுறுப்பிட்டமைமையப் பெரினார்; உடனே இவருடைய நெஞ்சானது பணியாடியே நகைச்சியம் பரவித்துப் பின்வாங்கத் தொடங்கிற்று. அந்த நிலைமையைக் கண்டு ஆர்வார், 'பெருகே! என் செய்வேன்? நெஞ்சு அங்குலித்து வரும்போது எம்பெருமான் அருமைப் பெரினார்; எம்பெருமான் எளியனும்போது நெஞ்சு பின்வாங்குகிறது; இந்த இடிவுக்கு என்ன செய்யேன்?' என்று அலுபநுனென்றார். மாயை விரித்துவிட்டும் உணர்வின் அழைப்பு வந்த மாயை தூறியாயி; கணவனை அடைத்து வருவதற்குள் லோபம் சுருட்டிக் கொள்ளுதல்; மறுபடியும் மாயை விரிக்க பார்ப்பனாம்; அந்த வீஷணந்தன்வரிலே நாயகன் ஓடிப்போவதும் மாயை விடப்பதற்கும் கணவனை படைத்து வருவதற்குமே அவருடைய போது சரிப் பாயுதாம். அப்படியே ஆர்வர்க்கு நெஞ்சார் இணக்கிக் கொள்வதற்கும் எம்பெருமானை அருந்தலப் பெருக நினைப்பதற்கும் மோத சரிப்போகதது போலும். இவர்களு இப்படியே அடிக்கடி சாமம் உண்டாவதுபற்றி அந்த வருச்சம் தோன்ற "யாம்செய்வதில்விடத்திங்கி யாது" என்று திடுக்கிடப் பாகராம் பேசுகிறபடி காண்கின்.

"தமக்கடிமை வேண்டுவார்" என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம்; 'தாம்செய்ய அடிமை செய்ய ஆசைப்படுவன் எம்பெருமான்' என்கிற ஒரு பொருளும்; 'தமக்கு அடிமை செய்வார் வேணும்மென்று எம்பெருமான் ஆசைப்பட்டிருப்பன்' என்கிற மற்றொரு பொருளும் செவ்வனே கிடைக்கும். அடிமை என்றபதத்திற்கு சேஷத்தவம் என்றும், சேஷத்தா என்றும் அர்த்தமுண்டாகையாலே இவ்விரண்டு பொருள்களும் ஒக்கும். தனக்கு சேஷநிலைக்கு வேண்டுகையாவது—தான் தாஸனாயிருக்க விரும்புகை. தனக்கு சேஷமுதரை வேண்டுகையாவது—தான் ஸ்வாமியாயிருக்க நினைக்கை. எம்பெருமானுக்கு ஸ்வாமித்வம் அடிமைதாரனாயிருக்கச் செய்தையும் சேஷத்தவத்திலே அவனுக்கு ஆசையாம். ஏனென்றால் தனக்கு அடிமைப்பட்டவர பரமாத்மனைகிற அடியைத் தான் காண்கையினாலே, தான் அவரையிடத் திருப்பிலே அய்வளவு ஆர்வம்மில்லையென்றும் சேஷப்பட்டிருக்கப் படுதல்மேலே ஆர்வம் இருக்காண்டென்றும் கை கண்டு, சேஷத்தவத்திற் காட்டிலும் சேஷநிலைத்திலே சிக்க விரும்புமையானது யிருக்கிறது என்றும் எம்பெருமான். இங்கு இவ்வர்த்தத்தையே பெரியவாசம் என்று சொல்லிச் செய்துள்ளார்—"தமக்கு அடிமையை உகம்துமவர்; அது எங்கே கண்டீயா

மென்றால் [தாமோதரனார்] அது கூலையான தாயார்க்கு அடியுண்பது கட்டுண்டதான் விடத்திலே கண்டோம், " என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

தாமோதரனார் என்ற சொற் சீர்க்கை யழகுக்கு ஏற்ப இவ்வர்த்தமே இங்குப் பொருந்தும். தாமோதரன் என்றால் கயிற்றை வாரிற்றிலே உடையவன் என்று பொருள். அதாவது—வெண்ணெய் களவு கண்ட காரணத்திற்காக யசோதைப் பிராட்டியினால் கண்ணி நின் சிறுத்தாம்பு கொண்டு கட்டப்பட்டவன் என்கை. இதனால், எம்பெருமானுக்கு, சேஷத்வத்திலே விருப்பமுடைமை விளங்குகிறே. இங்கே இஷவிசேஷண மிவ்வதற்குப் பாய் யாதெனில்; சேஷியாக இருப்பதற்கு இட்டுப் பிறந்த எம்பெருமானும் அந்த சேஷித்வ நிலைமையை உபேகித்தவனாட்டு சேஷவருத்தி செய்ய ஆணையுபபிஷுன்; என்னுடைய நெஞ்சோ வென்றால் சேஷவருத்தி செய்வதற்கே இட்டுப் பிறந்த வைத்தும் இந்த மனமநியாதே பிறகாவிகின்றது! என்கைக்காகச் சொல்லுகிறபடி. 'தமக்கு அடிமை வேண்டியாராகிய தாமோதரனார் தமக்கு (நெஞ்சே! நீ) அடிமை செய்' என்று நான் உரைத்தால், அந்தப் பாய்நெஞ்சானது அதைக் கேளாமல், அப்படி அடிமை செய்யாமல் ஸ்வாதந்திரியம் கொண்டு, நெஞ்சாளாகத் தான் செய்து வருகிற [கைச்சியாதுஸந்தாதம் பண்ணிப் பின்வாங்குகையாகிற] தப்புக் காரியத்தையே செய்யப்பார்க்கின்றது!. எம்பெருமானே மேல்நிழுகுறான், நெஞ்சோ பின்வாங்குகின்றது; இந்த அவஸ்தையில் இன்னது செய்வதன்று எனக்குத் தோன்றவில்லையே!. எம்பெருமான் வழியே போவதா? நெஞ்சு போம் வழியே போவதா? என்ன செய்யத்தக்கது என்று அலைபாய்கின்றாராழ்வார்.

[எமக்கென்று.] நெஞ்சானது எனக்கு சேஷப்பட்டதாகையாலே நான் சொன்ன படியே கேட்கக் கடமைப்பட்டிருந்தால் பாரதந்திரியம் வறியாமல் தான் போனபார்க்கே போம்படியாக ஸ்வாதந்திரியம் வலியுபெற்றது. உளக்கென் திருக்கையன்றியே எமக்கென் திருக்கை ஸ்வாதந்திரிய காரியமாகதால் இங்கு, எமக்கென்று என்பதற்கு 'ஸ்வாதந்திரிய' என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. 'எனக்கென்று' என்ன வேண்டியாரினும் நெஞ்சினார் என்ற பன்மைக்குச் சேர எமக்கென்று எனப்பட்டது.

தாம் செய்யும் தீவினைக்கே தாழ்வுறுவர் = இதற்கு இன்னுபடியாகப் பொருளுரைக்கலாம்; நெஞ்சினார் தாம் செய்கிற பாவங்களை நனைத்து, இப்படி பாலியான நாமோ பகலானே அதுபலிப்பது! என்று கொண்டு, தாழ்வுறுவர்—கைச்சியம் பேசிப் பின்வாங்குகின்றார் என்னலாம். அன்றி, எம்பெருமான் நெருங்கினவாதே நெஞ்சினார் தாம் பின்வாங்கிப் போவதாகிற ஒரு பாபத்தை அடிக்கடி செய்வது வறக்கமாயிற்றே, அந்தப் பாபத்திலேயே இப்போதும் உயன்றுகின்றார் என்றும் உரைக்கலாம். இந்த போஜனத்தில், தாழ்வுறுவதாவது—ஆஸத்திய யுடைத்தாயிருத்தல். "விஷயங்கடனிலே கால்தாழ்ந்தான்" என்றால் விஷய பாவணனுனன் என்று பொருள்படுகிறே. தீவினைக்கே என்றது—தீவினையிலேயே என்றபடி. முந்தின யோஜனையில், தான் செய்த பாவங்களை நனைத்தே என்றபடி. நெஞ்சினார் என்ற பன்மை கோவத்தினாலயது.

இங்கு + யாது, இங்கியாது; "உயிர்வரினுக்குள் மெய்விட்டோடும், யவ்வரினிப் யாம்" என்பது நன்னூல்.

எம்பெருமான் அணுகுவதும்போது ஆழ்வார் கைச்சியம் பேசிப் பின்வாங்குதலென்பது திருவாய் மொழியிலும் † வந்தாலும், இப்பிரபந்தத்தில் அடிக்கடி வருகின்றது. பாம்புருஷன் தனது பாத்துவத்தை மறைத்து ஸௌலபய குணத்தை எவ்வளவுதான் காட்டுவானும், *பொய்கின் ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பு முடையவர்களுக்கும் ஸ்வதோஷமே அடிக்கடி நெஞ்சில்பட்டுக் கூச்சமுண்டாகுமென்பது இதனால் காட்டப்படுகின்ற தென்றுணர்க.

(ந.உ)

நைசகியங் கொண்டாடிப் பிரகாஸிக்க றோடுங் காலத்து எம்பெருமானுடைய அபார சத்தியை அதுஸந்தித்துத் திறுதுதடைந்து அணுக முடவெண்மீம் என்ற உணர்த்தவது போலும் இப்பாட்டு. அழுவார் ஸ்வாஅபவ ருபத்தானே சாஸ்தார்த்தங்களை உரை காங்கு வெளியிடுகிறார். (ருச)

2618 பாலாழி நீகிடக்கும் டண்பை * யாம்கேட்டேயும்
காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும் *—லோழிச்
சோதியாய்! ஆதியாய்! தொல்வினை பெய்தால்கடியும் *
நீதியாய்! நிற்சார்ந்து நின்னு. (ருச)

லோழிசோதி	{	நீலக்கடல் டோன்ற நிரத்தை	சார்ந்து நின்னு - அணுகி
யாய்	{	யுடையவன!	நீ பால் ஆழி
ஆதியாய்	{	முழுமுதற்கடவுளே!	கிடக்கும்
எம்பாவ	{		பண்பை
தொல்வினை	{	எம்மிடத்திலேயுள்ள பழைய	கேட்டேயும்
கடியும்	{	பாவங்களைத் தொலைக்கும்பல்	கால் ஆழும்
நீதியாய்	{	வுடையவனே!	நெஞ்சு
யாம்	-	அடியோம்	உழியும்
நின்	-	உன்னை	கண்சுழலும்

சுருப்பாம் கடலில் சுயனிக் கு மதுகை
காதாற் கேட்ட மாதிரத்தினார்
கால்கள் தவறாறுகின்றன;
நெஞ்சு நிறியபாகா ரின்றன;
கண்சுழலும் - கண்கள்சுழல மிடா ரின்றன.

* * *—நைசகியங்கொண்டாடி அகலப் பார்ப்பது தகாதது, எப்படிபாவது, அவனை அணுகப் பார்ப்பதே என்று என்று சீழ்ப்பாட்டில் அருளிச்செய்த அழுவார் காம் அணுகி அதுபவிக்க இயிர்தார்; திருப்பாற் கடலிலே திருமால் பள்ளி கொள்ளுந் திறத்தை அணுபவிக்கத் தொடங்கும்போதே தாம் விசாரப்படுமபடிமைப் பேசுகிறார் இதில்.

ஒரு வெள்ளைக் கடலிலே ஒரு கருங்கடல் காத்தாற்போல்; லோலிச் சோதியாய் திருப்பாற் கடலிலே கிடந்ததோர் கிடக்கையை சாஸ்தார்த்த மஹான்டன் போலல் என் காதாற்கேட்ட மாதிரத்தினும் 'இப்படியும் ஒரு ஆழ்துண்டோ!' என்ற கவிதை, கல் கடை தாராமல் ஆழ்ந்து போகலாம், பெருங்க லோப்பண்டபாகம் கணாந்து துரித்த பாகம், கண்கள் ஒரு வஸ்துவையும் காணிக்க ருடியாமற் சுழலும்படிப் பெற்றென் பவனாம்.

"லோழிச் சோதியாய்! பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை" என்ற சொல், உடையது னுப்பபாக்கிசாய சஸ்தனைப் பாங்காக அதுபவிக்க. லேம் என்பது லேக வச மெச்சது என்றாவது, லே + ஆதி, (லேவாழி என்றாகாமல்) வடமொழித் திர்க்க சந்திப்பாற் சீடா நிறது என்றாவது கொள்க. நின் + சார்ந்து, நிற் சார்ந்து, நைசகியம் பெய்த பண்பை வாங்குகை தவிர்த்து உன்னை அணுகவேன்; அணுகுவாய் உன் சரிசாரமே உன் ஆவல் கொண்டேன்; சுதிராப்சிசுபன வந்ததாக்க வலியா ராகா நிறி ரா டேன்; கீகட்ட வுடனை விசாரமடைந்தொழிந்தேன். காதால் கிடந்ததே இவ்வளவாகுந் கண்ணா காணப்பெற்றால் என்பதினவென அறிவேன் என்றாராம்.

"தொல்வினை எம்பாவ்கடியும் நீதியாய்!" என்பதற்கு—நைசகியம் கொண்டார் ப்ரகாஸிக்கையாகிற பழைய பாவத்தைப் போக்கடிக்கு மிடல்வினை! என்பதாகும் பொருள் கொள்ளலாம். (ருச)

2619 நின்னு மிருந்தும் கிடந்தும் திரிந்தும் *
ஒன்றமோ வாற்றுகென் நெஞ்சகலான் *—அன்றங்கை
வன்புடையாய் போன்பெரோன் வாய்க்காத்து மாறிவிடாதான் *
அன்புடைய என்றே அவன்? (ருச)

அன்று	= முற்காலத்தில்	(ஆனதபற்றியே)	
அம்மை வன்	சுழியை திருத்தகண்ணாலை நன்றி	சினதும்	{ (என்னெஞ்சிலே) உற்று கொண்
பாடகரால்	அமைந்ததொரு	முருத்தம்	
கொண்ட பொய்	இவ்வியாசானுடைய (பாற்றலா	இருத்தம்	= வீற்றிருத்தம்
கொண்ட பொய்	தனை அதட்டின) வாயைப்	கிடத்தம்	= சயனித்திருத்தம்
தவிர்த்து	புடைத்து	திரித்தம்	= எழுத்து உலாவியும்
பாடகரால்	(சுழியை நன்றி செய்து) பாடகரால்	ஒன்றும்	= கொஞ்சமும்
தான் அமை	கிழித்தெறிந்த பெருமான்	உருத்தம்	= கந்திப்படைவருவியில்லை;
அம்பு	ஆற்றித் தாழ்ந்ததில்	என கொஞ்ச	{ என்னுடைய கொஞ்சவிட்டு
பெருமான்	அவ்வாறு படைத்தாரே;	அவ்வாறு	{ வீங்குகிறாயில்லை.

இவ்வாறு பாடகரால் நிகழ்த்தும் பண்ணையார் கேட்டேயும் "என்றும்
பாடகரால் பாடகரால் நிகழ்த்தும் பண்ணையார் கேட்டேயும் தமக்கு முயற்சி உண்டானபை
தவிர்த்து" என்று திருவள்ளப்பற்றி இவ்வாறு பாடகரால் நிகழ்த்தும் பண்ணையார்
கேட்டேயும்; அமைத்த பேச்சுறுதியில்.

இவ்வாறு பாடகரால் நிகழ்த்தும் பண்ணையார் கேட்டேயும் "என்றும்
பாடகரால் பாடகரால் நிகழ்த்தும் பண்ணையார் கேட்டேயும் தமக்கு முயற்சி உண்டானபை
தவிர்த்து" என்று திருவள்ளப்பற்றி இவ்வாறு பாடகரால் நிகழ்த்தும் பண்ணையார்
கேட்டேயும்; அமைத்த பேச்சுறுதியில்.

இவ்வாறு பாடகரால் நிகழ்த்தும் பண்ணையார் கேட்டேயும் "என்றும்
பாடகரால் பாடகரால் நிகழ்த்தும் பண்ணையார் கேட்டேயும் தமக்கு முயற்சி உண்டானபை
தவிர்த்து" என்று திருவள்ளப்பற்றி இவ்வாறு பாடகரால் நிகழ்த்தும் பண்ணையார்
கேட்டேயும்; அமைத்த பேச்சுறுதியில்.

இவ்வாறு பாடகரால் நிகழ்த்தும் பண்ணையார் கேட்டேயும் "என்றும்
பாடகரால் பாடகரால் நிகழ்த்தும் பண்ணையார் கேட்டேயும் தமக்கு முயற்சி உண்டானபை
தவிர்த்து" என்று திருவள்ளப்பற்றி இவ்வாறு பாடகரால் நிகழ்த்தும் பண்ணையார்
கேட்டேயும்; அமைத்த பேச்சுறுதியில்.

3620 அவனா மிவனா முவனாம் * மற்றுமப்
மவனா மவனென் நிராதிதே *—அவனாம்
அவனே மெனத்தெறிந்து கண்ணனுக்கே தீர்த்தால் *
அவனே மெவனெனு மாம்.

(நக)

உடன்பித்தலானாவா, உயிர்த்தீமோதனாகவோ மற்றும் எவ்விதமாவா உடல் முறைபாக
செய்யமாணனும் எல்லாவற்றவும் ஆவனே ஆய்விதிவன் என்றபடி.

அந்த உயர் பாவவாக்கியம் “பலப் பமர்த்தீச கோப்தாச ஸுபூருச்சைவ ஜகர்த்த”
என்றும் உயர் உயர்வாக்கியமாக அமைந்தவனிடம் கண்ணபிரான்.

இப்பாட்டுத் தமத்தொருவனையாகவும் பொருள் கூறுவாருள் :- கம்மால் ஆசிரயிக்கு
வேண்டியவனாக சாத்தானில் கூறப்பட்ட தேவன் சிவனோ பிரமனோ எவ்விதவா? இவர்
உன்னும் மெய்யுடைய தேவனா? என்றிப்படி. யெல்லாம் எந்தெனப்படாமல்
யெதாவதுவதில்லை. என்றத் தந் என்றம் சொல்லப்பட்டிள்ள தெய்வம் கண்ணபிரானே
யெல்லாம் உயிர்த்தீமோதனாகவும், உயிர்த்தீமோதனே தேவதாரவாகவும் அனுகூலப் பாவம்
மேலும் வேண்டுவார்க் கு அனுகூலிடுவான் என்பதாகும். (நக)

2531 சூமா றறிவுடையா ராவ தரிதன்றே?

நாமே யதுவுடையோம் நன்னெஞ்சே! *—பூமேய்

மதுகரமே தண்டுழாய் மாலாரை * வாழ்த்தாம்

அனுகாமே அன்பா லமை.

(நக)

கல் மனமே	பூமேய் மது	பூக்களிலே மேய்கின்ற உண்டுகள்
உத்தமான அறிவை உடையவாக	கரம் மே	படித்துள்ள குளிர்த்த திருத்
ஆவது	தண் துழாய்	துழாயை யுடையாய்
உயரில் பாகதும்	மாலாரை	(ஆசிரிதர் திறத்தில்) வ்யாமோஹ
முன்னே	வாழ்த்து ஆம்	முடையரான பெருமாளே
அது	அது	வாழ்த்துவதாகிற அக்காரிய
காமே உடை	அன்பால்	மொன்றிலேயே
பேரம்	காமே	பக்தியுடன்
உடையம்	அமை	நின்னமாக
		ஊன்றியிரு.

* * *—தீய்ப்பாட்டின் எம்பெருமானுடைய ஸௌஸ்ப்யத்தைப் பேசினார்; அது தம்
கொஞ்சநாடு மீதவும் ரவிர்த்தது. அந்த ஸௌஸ்ப்யத்தையே கொஞ்ச அருஸந்தித்து ஆர்த்தப்
பட்டெனக் கொடுத்தது. ஆழ்வார் அந்த கொஞ்சை கொக்கி “இப்படிப்பட்ட ஸௌஸ்ப்யம்
தீய்ப்புமாவும் துண்டிதென்று நீதன் அறிந்த கொண்டாயன்றே; இந்த அநிவு எல்
லாந்த தன் எளிதும் உண்டாயதென்று; எந்தா எம்பெருமானது இன்னாருளாலே நமக்கு உண்
படையிட்டுப் பார்த்து; ஆதலாலே இனி ஒருநாளும் கைச்சியம் பாவிததுப் பின்வாங்கப்
பார்த்து அப்பெருமானுடைய பேரப்பதையிலும் சிலத்திலும் சுடுபட்டு அவனை வாழ்த்து
கொண்டு எவ்வித அநிபவஸாயத்தைத் திண்ணிதாகக் கொள்” என்று உபதேசிக்கிறார்.

அமரநாடு உபநாவது அரிதன்றே - ஸாமாந்யமாக அநிவு என்பது எல்லார்க்குமிருந்
தும் உயர்வான அநிவு அல்ல; எத்தனை பெறுதற்கு உறுப்பான அநிவு அல்ல என்பபடி.
பெற்றதாயினால் உத்தம குணத்தை அருஸந்திப்பதாகிற நல்லதிவு எல்லார்க்கும் உண்
படையாகவாய்; உதவாதினமாக அது நமக்கே உண்டாகப்பெற்றேம் என்கிறார். “நான்
உயர்வான அநிவு” என்று சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியதன்றோ ஸ்வரூபம்; அப்படியிருக்க
உயர்வான அநிவு உடையாம்” என்று சொல்லிக்கொள்ளுதல் தப்புக்கச்சயமாகாதே?
என்கிறார்; ஆகவே “மபாவம் மதிநல மருகினை யவனவன்” என்று முதலடியிலே
உயர்வான அநிவு தந்தபுறந்தியாமாநில் இதுவும் அங்கனையாம். எம்பெருமானது திரு
வாய்மொழி பெற்றதன் உத்தேசமாகி திருப்பாவை வெளியிடுகிறீர்கள்.

நல் நெஞ்சே! = "மற ஏவ மதுஷ்யானம் காரணம் பந்த மோகஸ்யோ:" என்று நல் வறி போவதற்கும் தீவ்றி போவதற்கும் ஆவரவர்களுக்கு நெஞ்சே காரணம் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருப்பதனால், நெஞ்சைப் பாராட்டி விளிக்கின்றார், எப்போதும் தமங்கு நன் மையே புரிவதற்காக.

[பூ மேம் இப்பாதி.] - பூவிலே பொருந்தும் வண்டுகள் சேர்ந்திருந்துள்ள திருத் அழாயை அணித்திரா கின்ற ஸர்வேசுவரனை அன்றினால் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையாகிற ஒரு காரியத்தைப் பிச்சுக் கொள் என்று தம் திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசித்தா ராயிற்று. கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய ஸௌவியம் சொன்னோ; அது மாதிரி மல்ல, அவனுடைய பொய்யைதடும் ஒப்பற்றது என்சிறார் இதில். மாலாரை என்றதனால் ஆச்சிதர் திறத்திலே வயாமோலுமங் கொண்டிருக்கையாகிற சிலகுணம் சொல்லுகிறது. கரம் என்ற வடசொல் இங்கே காமெனத் திரிந்தது. அவ்வடசொல்லுக்கு. த்ருடம் என்று பொருள். (௩௭)

* 2622 அமைக்கும் போழதுண்டே ? ஆராயில் நெஞ்சே ! *
இமைக்கும் டொழுது மிடைச்சி - குமைத்திறங்கள் *
ஏசியே யாயினு மீன்துழாய் மாயினேயே *
பேசியே போக்காய் பிறை.

(௩௮)

நெஞ்சே	- ஒ மனமே!	ஏசியே ஆயி	} பரிபூர னோக்தியாகச் சொல்லி யாவது
ஆராயில்	- ஆராய்க்து டாராததால்	ஊம	
இமைக்கும்	} ஒரு கண்ண காலமாகிலும்	சன் துழாய் மாயினேயே	} போகாமான திருத்தொழில் மாயை அணந்தள்ள தப்பெய் னேப்பற்றியே
பொழுதும்			
அமைக்கும்	} விண்போது போகக் முடியுமோ ?	பேசியே	- (என்கயாவது) ?
பொழுது			
உண்டே	} உரோதையின் கையிலே அகப் பட்டு இவன் நலிவுபட்ட பாடு களை	பிழை	- உனது பாவங்களை
உடைச்சி		போக்காய்	- டோகதிக் கொள்ளப்பா.
குமை			
திறங்கள்			

* * * - அவனுடைய குணங்களை வாழ்த்துவதே பாரப்தம் என்று நெஞ்சு உபதேசித்தார் கீழ்ப்பாட்டில். அவனுடைய ஸௌவியத்தை வாழ்த்துவதென நல் உபாசாரத்தில் போய் முடியுமே; "விவன்னைப் திருமுனன், இவை சச்சுலாசில் அகப்பட்டுக் கொண்டு, தாம்பினால் கட்டுண்டான், உரலோடு பிணிப் பட்டான், அடியிண்டு அழுது வந்தான், தாம்பினால் கட்டுண்டான், உரலோடு பிணிப் பட்டான், அடியிண்டு அழுது வந்தான்" என்று இப்படிப்பட்ட கதைகளைச் சொல்லி வாழ்க்கையுதரவேண்டுமென்பது நுணங்கை வாழ்த்துகையாவது; இவை பேசினால் சிசுபாலாதிமனோடு ஒப்பொமன் னது; உரலோடு பிணிப் பட்டான், அடியிண்டு அழுது வந்தான்" என்று நெஞ்சு இப்படி அதனை ஸபகாபப்படுத்திக் கொண்டு இதில்.

பாதவம் என்றும் ஸௌவியம் என்றும் இரண்டு தன்மைகள் வரப்பெறுமானது உன்னை: நெஞ்சே! பாதவத்தை அனுஸந்திக்க நீ போக்யஸ்ஸில்; அவன் பாம்புமுடிவின் என்று தெரிந்தவாதே நான் நீசன் நான் நீசன் என்று சொன்னார். பாம்புமுடிவின் ஆகையாலே பாதவத்தைப் பற்றின பேர்க உளர்க்கில். இனி, ஸௌவியத்தைப் போக என்னால் அபசாரமாகும் பெண்களுக்கு. ஆக இரண்டு பாதவத்தைப் போக சொல்லிப் பொது போக்கலாமின்றி நுகுகிறார் நெஞ்சே!; ஒரு கொடிப் பொதுகாகப் பிண போகலாமோ? கிழை அகாதிகளும் பாடு கருத்தா பொதுகாகப் போகலாமோ? ஸௌவிய குணத்தைப் பேசினால் துடைசசியாகப் பரிசுதானிடத்தின் அவன் பரிசு பரிவங்களை சொல்லும் பொதுவண்டியுதரமானபால் அது அபாசமா பெண்கள்; அது சாரமாகிலும் ஆயிடுக. எதானிலும் எம்பெருமான் விஷயமான பேச்சு நிதங்கல் போதுமானது; அவன் எசுர சிசுபாலாதிமனோடு முடிவில் பற்றிப்பெற்ற உபத்தானிகள்; அவன்

யாதிலை, எத்தத்திலோ எனதிலோ எதுவாயினும் ஆகுந். எம்பெருமான் விஷயமென்பதொன்றே பொருளும்; பேசாய் என்கிறார்.

நெஞ்சே! ஆராயில் இமைக்கும் பொழுதும் அமைக்கும் பொழுது உண்டே? = ஏகஸ் மிச்சப்படுத்தினார். இது முழுவதிலுந்தே தப்பாவற்றிதே—தன்முயற்சி முயற்சிதேவையுதமாகாந்திதும் துணை” “செய்யுந் தானைப்பற்றின சிந்தையின்றியே ஒரு கொடிப்பொழுது அழிந்தாலும், கள்ளர் வந்து ஸாவஸ்தாத்தையும் கொண்டு கொண்டால் உப்படி உதறுவோமோ அப்படி அகலவேண்டும்] என்று சொல்லுகிற பிரமணத்தை ஆராய்ந்தால் ஒரு நிஷாமாவது வேறு பண்பு கொண்டுபோ என்றபடி. அமைத்தல்—அடங்கியிருத்தல், வாய் மூடியிருத்தல்.

இடைச்சி கலையத்திற்குளேசியோவின்னும் = இங்கே இடைச்சியென்று யசோதைப் பெயரால் பாத்தார் சொல்லிற்றாலாம்; அன்றியே ஜாதியேவசகமாய் மற்றும் பல இடைச்சியையும் சொல்லிற்றாலாம். குமைத்திற்குளாவன—இடைச்சிகள் கையிலே உய்யப்பட்டு உண்டி துன்பப்பட்ட கிதங்கள். அவற்றைச் சொல்லி ஏசுகையாவது— “உய்யப் பட்ட கையின் மேய்க்கப் பெற்றான் காவொந் காதியுமாகப்பெற்றான், பற்றியுர பாய்ந்தான்” “வண்ணந்த பஞ்சுலாபகியால் மொத்தண்டு, கண்ணிற்குறுங் கட்டிந்தான் கானேய” என்றறிப்போலே வசை கூறுகை.

பேசும்பிறை = ஞானமுயற்சியை எசுப்பேசியேயாகிலும் (காலத்தைப்) போக்கா (புது) பிழை—பொருள் என்றும், ஏசுப் பேசியேயாகிலும் பிழைகளைப் போக்கிக் கொண்டு என்றும், பிழைகளைப் போக்கிக்கொள் என்றும் உரைக்கலாம். (கூஅ)

2628 பிறைக்க முயன்றோமோ? நெஞ்சமே! பேசாய் *
தலைக்குத் துழாய்மார்வன் தன்னை *—அழைத்தோருகால்
பொய்யுகாரம் பொலியக் கொள்ளாகு * அவனபுகழே
வாய்யுகாரம் கொண்ட வாய்ப்பு, (கூக)

பெயர்	கொள்ளாது - கொள்ள முயலாமல்
பெயர்	அவனபுகழே { அப்பெருமானது திருக்குணங் களையே
பெயர்	வாய் { வாயாலே சொல்லிக்கொண்ட
பெயர்	உபகாரம் { குகையாகிற
பெயர்	கொண்ட
பெயர்	வாய்ப்பு = இந்த கோபாடு
பெயர்	பிறைக்க { தப்பு செய்தகாமோ?
பெயர்	முயன் {
பெயர்	ரோமோ {
பெயர்	பேசாய் = நீ சொல்வாய்,

* * *—“ஞான துழாய் மாணியை எசுப்பேயாகிலும் பேசியே போக்காய் பிழை” என்று பகவத் கீர்த்தலை மேலுணர்வாய். கீழ்ப்பாட்டில் நெஞ்சுக்கு உபதேசித்தார். “பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா லொழுத்து மழுத்துடையும், இந்நின்ற கீர்மை பிணியாமுறாமை” என்று தலையிலே விளையப்படம் செய்தபடி இந்நிலை அடக்கொடுத்தப் பரமபதத்திலே விவரத்து சொல்லி அழகிய கையகரியம் பண்ணவேண்டியது பாரபதமாகிருக்க அது செய்யத் தோன்றல் இங்கே இந்நின்றகொண்டு அவனது திருக்குணங்களைப் பேசிக்கொண்டிருப்பது “பேசும்” என்று திருவள்ளத்தில் பட்டதாக, அதனை அறுவாதம் செய்கிற ரிப்பாட்டில்.

தழைத்துத் துழாய் மார்வன் தன்னை அழைத்து ஒருகால் போய் உபகாரம் பொலியக் கொள்ளாது அவன் புகழே வாயுபகாரங்கொண்ட வாய்ப்பு, நெஞ்சமே! பிழைக்க முயல் நேறமோ பேசாய் என்று அந்நயிப்பது. ஒரு வாடல் மாலைகைய இட்டாலும் அது தன்னிலத் திற காட்டிலும் அதிகமாகத் தழைத்து விளங்குதற்கிடமான திருமார்விலே அம்மாலைகைய அணிந்துள்ள ஸர்வேசுவரனை நோக்கிக் “கவிக் கொள்ளுவ் கால் மின்னங்குறுகாதோ?” என்ற ருத்திரோலே கதறியழைத்தால் ஒரு கால் அவன் நம்மைப் பரமபதத்திலே சேர்த்துக்கொண்டு ஸகலவித கைங்கரிய ஸாம்ராஜ்யங்களைக் கொடுத்தருள்வன்; ஆகையாலே அப்படி கதறி அக் கைங்கரியங்களைக் கொள்ளப்பாராமல் இங்கிருந்துகொண்டு அவனது திருப்புக் கழிவைய வார வெருவிக்கொண்டிருப்பதாம் ஒரு வாய்ப்பான விஷயமேயாகிலும் ஒரெஞ்சே! இது தப்பியா சரியோ? எனக்குத் தெரியவில்லை, நீ சொல்லாய் என்கிறார்.

பரமபதத்திற் சென்றாலும் குணாதுபவமே யாத்திரையாகையாலே அதனை இங்கிருந்து செய்தாலென்ன? அங்கிருந்து செபதாலென்ன? என்று நோன்றும்போது இங்கிருந்து செய்யுமிக் குணாதுபவம் அபுத்தமல்ல என்று நோற்றும். இங்கிலத்தில குணாதுபவம் கடந் தாலும் இது இருந்தரு மாளுல மாணவராலே “ஆற்றங் கரைவாழ் மார்போ லருக கிளரேன்” “பாம்போடொரு கரையிலே பரின் றுற்போல் தாக்காதுள்ளம் தள்ளும்” என்று சாணிகன் அஞ்சவேண்டிய நிலமாயிருப்பதால் இங்கிருந்து குணாதுபவம் செய்வதில் விருபாமம் அது இங்கே அடிக்கொதித்து அங்கே மேய்ச் சேரவேறுமென்று சிறைவு உண்டாம்” என்று சொ்ந்து செய்யுமிக்குணாதுபவம் அபுத்தமல்ல என்று நோற்றும். ஆக இரண்டு வகையாவும் தோற்ற இடமுண்டாகையாலே ஆழ்வார் தம்முடைய கிச்சுக்கூர்ந்தைத் துணிந்த சொல்லமாட் டோற்ற இடமுண்டாகையாலே “பிழைக்க முயன்றோமோ நெஞ்சமே!” என்கிறார்; பிழைக்க எனறதும்—பிழைசெய்ய டாமல் “பிழைக்க முயன்றோமோ” என்று சொல்லுகிற ஸ்வரவகையில் “இது என்றபடி. “நாம் தப்பாகச் செய்கிறோமோ” என்று சொல்லுகிற ஸ்வரவகையில் “இது தப்பு அல்ல, என்றும் “இது தப்பு ஆகலாம்” என்றும் நோற்றுமா நிருக்கும்.

“ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு அடிமைக்கு அதுகூலமல்லாத ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் விட்டு நீக்குவது எப்போதோவென்று இங்கிலமடிக்கொதித்து அடிமைக்கு அதுகூலமான பாரத்தை திலே போய்ப் பரிபூர்ணமாக அதுபலித்து அடிமை செய்து வாழ்வோமென்று அங்கே போகப் பாரியாமல் இங்கே குணாதுபவ மாதரத்திலே த்ருப்தி பிறந்திருக்கையாவது பகவத் விஷயத்தில் கண்ணழிவற்ற ருசியில்லாமைவிறை என்று தாத்பர்யம்” என்ற முன்னோருரை வாங்கியம் நோக்கத்தக்கது.

ஒருகால் போய் = நாம் எவ்வளவு கதறினாலும் எம்பெருமான் திருவுள்ள மிரங்கின காலத்திலன்றிப் பரமபதம் செல்ல முடியாதாகையாலே அவனுக்குத் திருவுள்ளமானதொரு காலத்திலே அங்குச் சென்று என்றபடி. (உரை)

2624 வாய்ப்போ விதுவோ... மற்ற்ிலை வாநெஞ்சே *
போய்ப்போலும் வெந்நெயில் பூவிடேல் *—தீபால
பேய்த்தா யுயிர்கலாப் பாவன்கு * உயருரை
மாய்த்தானை வாழ்த்தே வலி. (சா)

வா நெஞ்சே - வாராய் மனமே!	பேய் தாய்	{ தாய் கெடிவு கொண்டு வந்த
இது ஒப்ப	உயிர்	{ புகழேயுள்ளபடிய
வாய்ப்பு	பால்	{ பாரணனை
மற்று இவ்வே	கலாய்	{ அவளது முலைப்பாலோடே
போய் போய் - மறுபடியும் மறுபடியும்	உண்டி	{ கலத்து
கெம் நரகில்	அவன் உயிரை	{ அழுது செய்து
பூவியேல்	மாய்த்தானை	{ அப்புகழையினைய உயிரை
தீபால	வாழ்த்தே	{ முடித்த பெருமானை
	வலி	{ வாழ்த்துவே
		{ கமக்கு மிடுக்காம்.

* * * * * எம் பெருமானை ய தவிய சரீதங்களைச் சொல்லிப் புகழ்வதில் ஆழ்வார சாந்ததன் மூல நுசுயின மிகுதையை வெளியிடுகிறா ரிப்பாட்டில். நெஞ்சே! இப்படிப்பட்ட கொரு பொய், கலக கு வேற்றென்றில்லை; இவ்வுலகிலுள்ளா டொன்றாகும் தங்கள் தங்கள் வாப் பங்குபட வண்ட உலகப்பங்களை யும் பாடிந் தொண்டு திரிபவர்களாயிருக்க, நாம் மாத்திரம் அப்படி யிராடுக ளாம். இவ் வா யுபநிதனைப் போகம்படியானவனு இவ்விரன் தருமாஞாலத்தில் வர்ப்ப லிசுகம் மூலமேயே உலகம்; ஆயினும் “விதிவாய்க்கண்டு வாய்க்குங் கண்டார்” என்று மா டு. இவ் வொருவனிடம் உத்தரவே ரட்சகு இயம்புந் நாம் பாச்சியம் வாய்த்தது. ஆனால் பகவத் குணங் களின் மூலமாயிவ் வா கம்படி நான் வச்சில தன்மைமையும நீராக்தும்போது “வாக்கத ஆம்மம்மெல்லாம் மூல மாயின வுள்ளை வாய்க்கொன்ற மாய்தின்” என்றாற்போலே துடித்துப் புகழ் கொள்ளுவதுண்டு; அப்படி வந்தசியம் பாவித்து பகவத் குணங்களைப் பேசா திருப்பாராது சாவந்த உலகில் பவலித்கமான ரகங்களிற் காட்டில் மிகக் கொடிய நரகமேயாம் என்று மறுமேயெனநீம். அப்படிப்பட்ட நரகத்தில் என்னை நீ தள்ளாப்பாராமல் அவனுடைய பவலித்களின் வாக்கொன்றமையச் சொல்லிந் தொண்டே யிருக்காப்பார்; கஞ்சனிலேவப்பட்டுத் தவிர வந்த உலகில் வந்தாநீ முலை கொடுத்த புகழைமைய பாதுவந்திற் பாவனையிலே முடிந்த சரீரையைய கொண்டு புகழ்பார், அவளுயிரை முடித்தாற்போலே மமது வரச்சியத்தையும் புகழ்க்க வல்லவன் அப்பொருளின் என்று கொண்டு அவ்வாலா நரகம் சொல்லி ஏத்தப் பார் என்று தமது திருவுள்ளத்திற்கு உபநிதெசிக்கிறபடி.

1. * * * * * மறித்தி, சம்படி, நகுதி, நயம், பேறு, வளமை. டோட்டபோப் வெந்நரசிற் றுடல் = “சுருமாறது யாபார் வணக்கமார் ஏபாவம் சன்னெனாதே! நாமாய்க்வுண்ட னன்று அடிக்கடி நரச்சியம் பாவித்துப் பிவ்வாங்குவது வழக்கமாகையால் இனி அப்படி வேண்டாமென்கிறார். வெந்நரசு = “யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ வ்வர்க்கோ பரபோ உன் ச்ஞா ஸிவா” என்று—எம்பெருமானே! கூடியிரு பது சுவர்க்கம், அவனைப் பிரித்திருப் த உலகம் வந்தா இப்போபெருமான் [நீராமாயணத்தில்] கூறியது இங்கு உபலக்ஷணமாகப் பெருள்க்கப்பது. எம்பெருமானே! ஏதனுக்க சுவர்க்கம்; ஏத்தாதிருக்கை நரகம் என்கைக்கும் உபலக்ஷணம். “மமதும் முற்கல ஆம் பேச நரகில் நின்றார்கள் கேட்க, நரகமே சுவர்க்கமாகும் காமக்கலைய கூம்பி” என்ற திருபாலைப் பாசரமும் இங்கு அதுஸகிக்கத்தகும்.

வெண்டலே பிறபுரமைக்காக இரண்டாமடியின் முதற்சீர் தேமாங்காப்ச் சிராக அனைய வென்றெனப் பற்றப் “போய்ப்போலும்” என்றநுளிச் செய்யப்பட்டது. “போய்ப்போய” என்னுன் போரச் சிராய் திரைத்திரமே. “காய்முன் றேரும் மாமுன் நினையும் விளமுன் றேரும் வருவது வெண்டலே.”

2. * * * * * புதுவீசேல் என்ற எதிர்மறை வினைமுற்று மருவியிருக்கின்ற தென்ன வாய், சாந்ததன் மூல நுசுயின மூலமுண்டு = உயிரைப் பாலோடே கலந்து உண்கையாவது பாதுவந்திற் பாவனையிலே உயிரை முடியாதாம், கலாம்—கலந்து. “களாய்” என்பர் அதயாபகர். அவ னுடைய மூல நுசுயின எம்பெருமானே வாழ்த்துவதே நமக்கு மிகக்கு என்றாவது, மாப்தக்க வந்தாநீ தமது மமதில் துணிவுதான் என்றாவது, மாய்த்தவனை வலிதாந் [நனாகு] வாழ்த்தி வாய் வது உணக்கலாம். (சு0)

3. * * * * * வலிப் மெனர்காந்து வந்தெதிர்த்த மல்லா * வலியமுடி மடிய வால்கி *—வலியநின் டொன்னுநிக் கையால் புடைத்திருதி கீளாதே * பன்னுளும் நிற்க மப்பார்.

(சுக)

வலியம் என	{	'நாமே பலசாலிகள்' என்று நினைத்துக் கொண்டு	{	(அந்த மல்லர்களை) அழகுறுதி டாய்;
வந்து எதிர்க்க மல்லர்				
வலிய முடி	{	- வலிதான் தலைகள் - சிதறியொழியும்படி - போககூடத்து - உன்னுடைய	{	இப்பார் - இவ்வுலகமானது சினாதே - { வயிறு கொடுத்து மாய்ந்து போகாமல்
இடிய வாங்கி நீன்				
வலிய பொன்	{	வலிதாயும் அழகிய திருவாழியை புடையதாய்முள்ள திருக் கையாலே	{	பல்நாளும் { சிறந்தவியா விரும்புகின்றதே ! நிற்கும் { (என்ன கல் கொஞ்சோ !)
ஆழி கையால்				

* * *—பூதனையை முடித்த விஷயத்தைக் கீழ்ப்பாட்டில் பேசுவே, அத்தொடு ஒரு கோவையான மல்லவது சரித்திரமும் நினைவுக்குவர, அதனை இப்பாட்டில் பேசுகிறார் முாட்டு மல்லர்களுோடு நீ போர்செய்ய நேர்ந்த காலத்து உளது ஸாகுமாரமான திருக்கைகளாலே அந்த மல்லர்களை நீ புடைக்கும்போது இவ்வுலகக்களை இருந்த பிராணி ஜனங்களெல்லாம் “ஐயோ! நமது சரண்பனுக்கு என்ன திவ்ய வினோத்திரமோ!” என்று சிறிதும் வயிற்றொரிச்சல் படாதே, கல்லாகக் கிடந்தனவே! அந்தோ! என்று இன்று தாம் வயிற்றொருவால் படுகிறார்.

நாங்களை மதார பலசாலிகள் என்று பெருங்கூற்ற எதிரிட வந்த மல்லர்களுடைய வலியிழக்க முடிவுகள் சிதறிப்போம்படி நீ உளது அழகிய திருக்கைகளால் உடைகத்செய்தே அதனைக் கண்டு கொண்டிருந்த இவ்வுலகமானது வயிற்று வெடித்து மாய்ந்து போகாமல் சிரத்தையாயிருந்ததே! என்ன கல் கொஞ்சு! என்றாராயிற்று.

பின்னடிகட்கு மற்றொரு வகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; வலியம் என்பது அழகுறுதிக்கையால் கிளராத புடைத்திடுதி = இரணியனது மார்வைக் கிண்டிடங்கதது போலும் கேசியின் வாயைக் கிண்டிபிறித்தது போலும் மல்லர்களையும் கிண்டெறியாமல் மரபோர்செய்யும் முறைமைக்குத் தகுதியாகத் திருக்கைகளாலே புடைத்திட்டாய்; அப்படி புடைத்திராவிடில் இந்த உலகம் அஸ்தமித்துப் போயிருக்கும். அந்த மல்லர்களை நீ புடைத்திடில் (பேயும் பிழைத்து) இவ்வுலகமும் கிடைபிற்று நிற்கிறது என்னவோம். (சக)

2626 பாருண்டான் பாருமித்தான் பாரிடந்தான் பாராள்தான் *

பாரிட முன்படைத்தா னென்பரால் *—பாரிட
மாவாணம் தானு லாரிடமே? * மற்றொருவர்க்கு
ஆவான் புகாவா லவை.

(சு2)

பார் உன்	{	(பூமீம் காராயணனை) (பிரளய காலத்தில்) பூமியை விழுங்கினான்;	{	என்பர் { என்று காந்தம் நோக்கி கொல்லுகிறார்கள்;
டான்				
பார் உயிழ்ந்	{	(பிறகு) அனைத்துப் பறப்ப விட்டான்;	{	பார் இடம் { அப்போது வகைப் பாரஞ்சல்வருவி ஆவாணம் { பாக்கடி மிகுந்தருளி;
தான்				
பார்	{	(மஹாவராஹமாயி) பூமியை ஒட்டுவித்தெடுத்தான்;	{	ஆவாணம் - ஆனப்பி இடம் ஆர் { (கட்கு) அசுரமாய்க் கடவுள் நன்றெய்யார் (அத்யகிரி.)
இடந்தான்				
பார்	{	(திரிவிக்கிரமனாகிப்) பூமியை அளந்து கொண்டான்;	{	இவ்வுலகங்கள் மற்று { பூமீமகாராயணனைத் தவிர ஒருவர்க்கு { மற்றொரு தெய்வத்திற்கு
அளந்தான்				
முன்	{	- முதல்முதலாக இப்பூமியை யெல்லாம் உண்டாக் கொண்டான்;	{	ஆவாணப்புகா - கேதற்ப்பட திருக்கையால்;
பார் இடம்				
படைத்தான்	{	- கிஞ்ஞ	{	

உயர வந்து	பரிபூர்ணமாக வைத்துக் கொண்
இருந்து	டிருந்து
வாழ்த்தா	மங்களாசாஸனம் பண்ணுதொ
தூர்க்கு	கருங்கு
மனம் துயரை	தங்கள் மனத்திலேயுள்ள துக்கங்
மாய்க்கும்	களைப் போக்கிக் கொள்ள ஒழி
வகை	ஏது?
உண்டோ?	

* * *—ஸ்ரீமந்தாராயணனை பாசுவதை என்று சீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னதையே மற்றொரு முகத்தாலும் ஸ்தாபித்துக்கொண்டு அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு மகனாக சாலநம் செய்பவர்கட்கு மந்திரமொருதது துன்பங்கள் நீங்க வழியில் பன்குறா ஸாமான்யமான உலகர்கள் எந்தத் தெய்வங்களைப் பாசுவதை யென்று கொள்ளுகின்றார் களோ அந்தத் தெய்வங்களும் தங்கள் தங்களுக்கு அளித்து நேருங் காலங்களில் ஸ்ரீமந்தாராயணனையே வந்து அடியணியுமா உடுத்து போகின்றன என்பதை முன்னடிகளில் அருளிச் செப்குறார்.

சுரர்டாலே என்ற விடத்து ஸுரர் : என்ற வட சொல் சுரர் எனத் திரிந்துகொண்டது. தேவதைகள் என்று பொருள். இங்கே பிரமன் சிவன் முதலிய பரதாப தெய்வங்கள், அவர்க ளுடைய வேதங்களை மதுரைபுரம் முதலான ஆசா னங்களில் பறிகொடுத்த பிட்டு அருதுகொண்டேவந்து சரணம் புழுத்தவன் பிரமனென்ன, பாலுமதந்தி ராபாபுல் சண்டாபமெங்குத் திரிந்து எங்கும் புகலடி வந்தவன் பாமரினென்ன, மாவட்டபலகா னையிலே தகர்ப்புண்டு பரிவப்பட்டு வந்தவன் இந்தி னென்ன இவர்கட்கும் பரதாப தெய்வங் கட்கும் துன்பத் தளித்தாரான் ஸ்ரீமந்தாராயணனையே.

அவயமென நீனந்து வந்த = “ஸத்ருதேவ ப்ரபந்தா தவாஸீ திச மாசதே—அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் விரதம் மம” என்று கடற்குறையினே ஸ்ரீமதிஷயாநவாநா கோக்தி அபாயமளித்ததை மென்றே கொண்டு “அகந்தா ஸ்ரீமந்நகரீதாம்” என்ற “அடைக்கலம் புழுத்தவென்ன அஞ்சலென்ன வேதோ” என்ற அபாயமான வேண்டி வருகின்றனராம் தேவர்கள். அப்படிப்பட்ட வாகு திறத்திலே திருவாய்மொழி அவர்களுடைய நலவையை நளிர்விட்டு வன் எப்பெருமான்; உவையாவது துறமம் துறமம். நளிர்வித்தலாவது நெஞ்சுசெய்தல்; பனையா நெஞ்சு கொண்டு கொண்டு பனைவரை மூழிச்சு முன்னுரு சுருத்தா நுமிறே.

அபயம் என்ற வடசொல் அவயமெனத் திரிந்தது. அந்தாதித் தொடைக்கொ ளேருப்படியாக அவையம் எனப் பாடமென்பாரொருவரும்; அப்போது இடைப்பொல்.

இப்படி ஸர்வரகுகளை எம்பெருமானைச் சரைய இல் மனத்து உராவைத் திருத்த வாழ்த்தாதார்க்கு மனத்துரை மாட்டும் வகை உண்டோ? = கலை என்ற இரண்டிபட்ட நுக்கைக்குப் பெயர்; கலைவிலையாமையாவது உறுப்பிட்டிருக்கை; “அந்நாசீ சீத்த யத்தோ மாம்” என்று சிதைவில் சொல்லுகிற உராவை மாட்டிநுள்ள. உராவைச் சீதாராப உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் துணிந்திருக்கையாக கொண்பார். பரவரகுகளையே கொண்டு அவனை வாழ்த்தாதவர்களுக்கு மனம் உடம்பங்களை நீச்சிக்கொள்ள வாயில்லை யென்றதாயிற்று.

திருவாய்மொழியில் [9-8-2] “எவை தொலையப் பெறு நான்” என்ற பட்டியல் நவை, கவை என்ற பதப்பிரயோகம் காண்க.

2628 வகைசேர்ந்த நன்னெஞ்சும் நாவெடைய வாடும் *
மிகவாயந்து விதா வென்னும் *—நிகலாட்க்கு
மாலைத்தாம் வாழ்த்தா திருப்ப நிறுவன்றே? *
மேலைத்தாம் செடும் வினை.

வகை சேர்ந்த நன் செஞ்சும்	{ (நூனத்திற்கு) பாகமாக எந் தும் வாய்த்து பட்டிருக்கிற நலவ கொஞ்சம்	{ (எம்பெருமானை) நன்றாகக் கட்டி அருபலிகசா விட்டாலும்;
நா உடைய வாயும்	{ (எம்பெருமானை) உறுப்பான) நாடுகொடு கடைய வாக்கும்	{ சேததராய்ப் பிறக்கிருக்கிற தங்கள்

இப்பாட்டுக்குப் பின்னே திருநடைநூலாயர் ஒரு படியாகவும் பட்டர் ஒரு படியாகவும் விவரிப்பாராம். அரையர் கூர்வழித்தபடி எவ்வளவு பெண்ணில்—வறிக் கட்டை கட்டுவார் என்ற பெருநூலையுடைய எதிரொலிக்குணத்திலும் ஏதோவொரு சரித் தரத்திலும் பாருத்தி என்ற கல்ல மணமும், அந்த ஒரு குண சேஷத்தையே பேசிப் பார்த்து கொள்ளுந் தரையோடு கூடுவ வாக்கும் அப்பெருநூலையுடைய எல்லாக் குணங் களிலும் எல்லாக் சரித்திரங்களிலும் பொருத்தி மேல் விழுந்து அதுபவிக்கமாட்டா திருந் தையோடும் எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டு ஸரஸ் குணங்களிலும் ஸகல சரித்திரங்களிலும் பண்ணவேண்டியிருக்க, அங்கனே பண்ணுகிறார்களே ஸம்ஸாரிகள்; இஃது என் னென்ற, அக்காலத்தில் அவர்கள் செய்த பாவமே இதற்குக் காரணம்—என்பதாக ஜனாயர் விவரிப்பார்.

2639 வினையார் தரமுயலும் வெம்மையை யஞ்சி *
 தினையாஞ் சித்தளவும் செல்வ—நினையாது *
 வாசகந்தா லேத்தினேன் வானோர் தொழுதிறைஞ்கும் *
 நாயகந்தான் டொன்னடிக்கள் நான்.

* * * * * தானும் மாறிமாறிப் பல சிறப்பும் சிறந்தவனையாகிலும் இனிமேல் பிறவாத
பெரிய ஸ்திரீ வழி தேடிக்கொண்டெனென்கிறார். எம்பெருமானே இடைவிடாது தேர்ந்
தவாய், திடப்பலமென்றும் ஆவனைப் பிரித்து வருந்துகை பாபபலமென்றும் துவக்கவ
ருகை நம் இனிமேலுள் பாவமே செய்வையாகில் இன்னமும் வெவ்விதான பாவங்
களைப் பண்ணாமல் தேர்த்திடும் என்று அச்சமுண்டாமிற்று; ஆவனைப் பிரித்து ஒரு
பாபப் பழகித் தீர்த்திருக்க பாட்டாமைபினுள்ள வாடுகை தொழுதிதைஞ்சும் பெருமை

வாய்ந்த அப்பெருமானுடைய பொன்னடிகளை நான் வாய்கொண்டு துதிக்கப் போருகின்
றேன் என்றாயிற்று.

வினையார் = திணைவழுவமைதி; கோவத்தினால் உயர்த்திக்கூறுகிறபடி. வெம்மை =
கரோமான ஹம்மம். திணையாம் சிழிதளவும் = தாரியங்களுள் திணையென்பது மிகச்சிறியதாத
லால் அதனை உவமையாக எடுத்துக்கொண்டபடி; அத்யல்பகாலமும் என்றபடி. நாயகம்—
பெருமை.

(அதித்யாசலம்)

(சடு)

2630 நான்குநங் கூற்றுவ தித்தனையே * நாணும்
தேங்கோத நீருருவன் செங்கண்மால்—நீக்காத *
மாகதியாம் வெந்நகிற் சேராமற் காப்பதற்கு
நிகதியாம் நெஞ்சே! நினை.

(சுக)

தேங்கு*ஒதம் { ஓடாமல் . தேங்குகின்ற கடல்
நீர் உருவன் { போன்ற திரு நிறத்தை யுடையவனும்

செம் கண் { செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்
களை யுடையவனுமான

மால் - ஸர்வேச்வரன்
நீக்காத - ஒரு காலம் விட்டுப்பிரியக்கூடாத
மாகதி ஆம் - கிறத்த உபேயமாயிரா கின்றான்;
(அவ்வளவு மல்லாமல்,)

வெம் நாகில் - கொடிய ஸம்ஸாரத்திலே

சேராமல் - பொருத்தாமல்

காப்பதற்கு - கம்மை ரக்ஷிப்பதற்கு

கதி ஆம் - உபாயமாகவும் இராகின்றான்;

நெஞ்சே நீ } நெஞ்சே! (இமை) நீ அதுவந்திக்

நினை } கக்கடவை;

நான் காணும் - நான் தோறும்

நான் கூறும் } (உனக்கு) நான் சொல்லும் சொல்

கூற்று ஆவது } வரவது இவ்வளவே காண்.

இதனையே }

* * *—உபாய உபேயங்களினான்றும் எம்பெருமானே யென்னும் உறுதியை உரைந்
கின்றார். கடல் வண்ணனுய்ச் செந்தாமரைக் கண்ணாளை பூழிமீநாராயணனை பீட்டிகழில்
லாதபடி அடையத்தகுந்த பாம்புருஷன்; வெந்நகாகிய ஸம்ஸாரத்திலே கம்மைர் போ
வொட்டாமல் செய்தருளவில்ல உபாயமும் அவனை; ஆனையாலே அவனைத் தனித்து
மவற்றொரு உபாய வஸ்துவும் உபேய வஸ்துவும் நமக்கு இல்லை என்கிற இவ்வுறுதிநாடிபெ
மணமே! நீ எப்போதும் சிக்கனக் கொண்டிரு. இவ்வளவே உனக்கு நான் உபதேசிக்க
வேண்டிய விஷயம். இந்த ஒரு வார்த்தையையே நான் உனக்கு நான்கொறும் சொல்பே
கொண்டிருப்பேன்—என்று தம் திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருகிச் செய்காராயிற்று.

கூற்று—சொல்; கூறப்படுவது கூற்று. நாணும் என்பது முதலடியில் சொல்ல
அந்விக்கவேண்டிய பதமாகையால் அதனை இரண்டாமடியியாதி கூட்டி ஒதுவது அவஸம்பா
தாயமென்க. இப்பாட்டில் கதி என்ற சொல் மூன்றாமடியிலும் நான்காமடி முதலான
இது வடசொல் விகாரம். கதி என்ற வடசொல் வ்யுத்தி பெருத்தால் கமஸாதகம் என்ற
பொருளையும் கத்தவ்ய ஸ்தலம் [அடைய வேண்டியிடம்] என்ற பொருளையும் காட்டி
அதாவது—“பாபம் உட்பபம் என இரண்டையுந் சொல்லக்கூடவது. அங்ஙனம் இங்ங
பொன்றமடியிலுள்ள கதி சப்தம் உபேயப் பொருளது; சற்றடியிலுள்ள கதி சப்தம் உபாடப்
பொருளது. “நீக்காத மாகதியாம் வெந்நகில்” என்று கூட்டி ஒதுதல் ஒப்பது. உபாதி
ஆம் என்று முற்று; வெந்நகருக்கு விச்சைநாமல்ல. ஸம்ஸாரத்தை வெந்நகரு
என்கிறது.

(சுக)

2631 நினைத்திறைஞ்சி மாணிடை ரொன்றிரப்ப டென்றே *
நினைத்திடவும் வேண்டாந் நேரே *—நினைத்திறைஞ்ச
எவ்வளவு ரெவ்விடத்தோர் மாலே! * அதுதானும்
எவ்வளவு முண்டோ? எமக்கு.

(சுக)

மாலே - ஸர்வேச்வரனே !
 மானிடவர் - " இவ்வுலகத்தவர்கள்
 நினைத்து - கம்மை ஒருபொருளாக நினைத்து
 இறைஞ்சி - வணங்கி
 ஒன்று - ஏதாவதொரு அற்ப பலனையாவது
 இரப்பர் - கம்பிடத்தில் வேண்டிக் கொள்
 வர்கள் "
 என்றேயும் - என்று கூட
 நீ நினைத்திட - நீ நினைக்க வேண்டா ;
 வேண்டா }
 (இப்பாவிகள் அற்ப பலன்களை விரும்பி
 தேவதார்தாக்களின் பக்கல் ஓடுமவர்களே யொழிய
 அவற்றுக்காகவும் உன்னருகு வாமாட்டார்கள் ;
 இப்படியான பின்பு)
 நேரே - (இவர்கள்) உன்னையே உபாய
 நினைத்து }
 இறைஞ்சு } மாகவும் உபேயமாகவும் நினைக்
 துக் கொழுகிறது

எவ் அளவர் - என்ன அறிவுள்ளவர்கள் ?
 எவ் இடத் - அப்படிப்பட்ட அறிவு உண்டாகக்
 தோர் - கூடிய இடத்தில்தான்
 களோ ? (இருள் தருமானால்
 திவ்வள்ளவர்களன்றோ.)
 எமக்கு - உன்னுடைய நிர்ணயமாகக் கடா
 - கூத்திற்குப் பாதிரமான்
 அடியோக்களுக்கோ வென்றால்
 அது தானும் - மேச்சொன்ன மானிடவர்களுக்
 குள்ள தூர்ப்புத்தி
 எவ் அளவும் - சிறிதேனும்
 உண்டோ - உண்டாகக் கூடியதோ ?
 (உபாயமும் உபேயமும் நீயே யென்கிற உறுதி
 எமக்கு நிலை பெற்றதன்றோ.)

* * * - இப்பாட்டில் எம்பெருமானை உபாயமும் உபேயமும் என்ற உறுதியை
 வெளிவிட்ட ஆழ்வாசை நோக்கி எம்பெருமான் " ஆழ்வீர் ! இப்படிப்பட்ட உறுதி உமக்கு
 மாத்திர மியன்றே உள்ளது ; மற்றையோர்க்கு இல்லையே. எல்லாரும் என்னை உபாயமாக
 உபேயமாகப் பற்றுகின்றன யன்றி உபேயமாகவும் பற்றுகின்றார்களில்லையே. 'ஸம்பத்தைக்
 கொடு, ஸந்தானம் தருக' என்று சில சூதூர் புருஷார்த்தங்களை வேண்டிப் பெற்றுக்
 கொண்டு ஒழிந்த உபகாரிகளே யல்லது 'நீயே எமக்கு வேதனும்' என்று என்னையே புரு
 ஷார்த்தமாக விரும்புவாரைக் கிடைக்கவில்லையே ! ; உமக்காவது இந்த வறுதி நிலைத்து
 நிற்குமா ? " என்று கேட்க ; அதற்கு உத்தரமாக அருளிச் செய்த பாசரம் போலும் இது.

" மாலே ! மானிடவர் நினைத்து இறைஞ்சி ஒன்று இரப்பர் என்றேயும் நீ நினைத்திட
 வேண்டா " என்று முன்னடிகளை அந்வயித்துக் கொள்க. உலகிலுள்ள மனிசர்கள் ஐச்வர்யம்
 ஸந்தானம் முதலிய சூதூர் புருஷார்த்தங்களுையாவது உன்னிடத்திலே வந்து விரும்பினால்,
 அவர்கள் உன்னிடத்திலே உபாயம்வ புத்தியையாவது வறுத்திருக்கின்றனர் என்று ஒரு
 உபாயம்கூறியிருக்கலாம் ; அக்கொருநிலை, " ஆரோக்கியம் வேண்டி ஆதித்தியனைப் பணி
 யென்க ; ரோகம் வேண்டி சிவனைத் தொழுகின்றேன் ; ஆயுள் வேண்டி அயனை யடை
 யென்க " என்றிப்படி ஒவ்வொரு பணை வேண்டி ஒவ்வொரு தேவதார்த்தத்தைப் பணிய
 மெய்ச்சர விரும்புகின்றார்களே யொழிய, அந்த சூதூர் பலன்களை விரும்பியாகிலும் உன்
 னிடத்தில் வருகிறவர்களைக் காணோமே. ஆகவே மானிடவர் உன்னை உபாயமாகவும் பற்
 ருமாகவும் உபேயமாகப் பற்றுகைக்கு என்ன ப்ரஸங்கியுளது ? அடிபொம் அப்படியல்ல,
 உன் படிபடி உதர்ப்புத்தி அடியோமருக்குச் சிறிதுமில்லை என்றாயிற்று.

நேரே நினைத்திறைஞ்சு எந்தவிடத்து நேரே என்றது உள்பாடிபா என்றபடி. உன்னை
 உபாயமாகவுக் கொள்ளாத பாடுகள் உபாயோபேயங்களிரண்டுமாக உன்னை எப்படி கொள்
 வார்கள் என்று கைமுறிக் ஸபாயத்தாற் காட்டுகிறபடி.

எவ்வளவு ரெவ்விடத்தோர் என்றதில், ' எவ்விடத்தோர் ' என்று முன்னே அந்வயித்து
 ' எவ்வளவர் ' என்று பின்னே அந்வயிக்கவேண்டுமென்று பெரியவாச்சான் பின்னே திருவுள்ளம்
 போலும். இது தன்னிலே ஸ்வாரஸ்யமுமுண்டு. " நேரே நினைத்திறைஞ்சு எவ்விடத்
 தோர் ? " = இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலே பிறந்து வலத்து உன்னை உள்ளபடி நினைத்திறைஞ்சு
 எப்படி முடியும் ? என்றார் முதலில். அதற்குமேல், இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலேயே பிறந்
 திருக்கிற தமக்கு மாத்திரம் இந்த அத்தயவஸாயம் எங்கனே உண்டாயிற்று ? என்று பிறந்
 தவகிச்சுக்கொடுமே பென்றெண்ணி அந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக, எவ்வளவர் ? என்கிறார் ;

இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திலே பிறந்து வைத்தாலும் உன்னுடைய நிர்ஜேமதிக கிருபைக்கு இலக்காகும்படியான அதிகாரமாவது இருந்தால் கடைத்தேறலாம்; அதுதானமுண்டோ என்றவாறு.

அதுதானமெவ்வளவுமுண்டோ எமக்கு? = “நேரே நினைத்திறைஞ்ச எவ்வளவுவெள் விடத்தோர்” என்று இகழ்ந்துரைக்க வேண்டும்படியான நினைமை அடியேனுக்கு இதுவரை யிலுமில்லை, இனிமேலுண்டாகப் போகிறதில்லை என்றபடி. (சஎ)

2632 எமக்கியாம் விண்ணுட்டுக்கு உச்சமதாம் வீட்டை *
அமைத்திருந்தோ மஃதன்றே யாமாறு? *—அமைப்பொலிந்த
மென்தோளி காரணமா வெங்கோட்டே நேழுடனே *
கொன்றானேயே மனத்துக் கொண்டு. (சஉ)

அமை	மூங்கில்போல் பருத்து வளங்கு	யாம்	- அடியோம்
பொலிந்த	கின்ற மெல்லிய கோள்களை	விண்	
மென்தோளி	புடையவளான நடப்பின்னைப்	நாட்டிக்கு	மேலுலகர்களுக் கெல்லாம் மேற்
காரணம்ஆ	பிராட்டிக்காக,	உச்சமது	பட்டதான பரமபதத்தை
வெங்கோடு	கொடிய கொம்புகளைபுடைய ஏழு	ஆம் வீட்டை	
ஏழ் ஏறு	காளைகளை	எமக்கு	எமக்கு (ப்ராப்ய பூரியாகப்)
உடனே	ஒரு கொடிப் பொருளில்	அமைந்	பாரித்திக் கொண்டிருக்
கொன்ற	முடித்த எம்பெருமானையே	திருந்தோம்	கின்றோம்.
னையே		அஃது	
மனத்துக்	கிங்கையில் திரவரித்துக் கொண்டு	அன்றே	அப்படியிருப்பதன்றே (முழு
கொண்டு		ஆம் து	கூக்கத்திற்கு) ஏற்றிருப்பன.

* * *—இப்பாட்டிலும் தர்மமுடைய உறுதியையே பேசுகிறார். இப்பாட்டுக்கு இரண்டு படியாகப் பொருளுரைக்க இடமுண்டு. ஸ்ரீகருணானாதர் திருவந்தாதித் தார்பின்னை பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்வதற்காக ஏழு ரிஷபங்களை வலியுடக்கின எம்பெருமானையே நான் எப்போதும் உள்ளத்திற் சித்தனை செய்துகொண்டிருக்கிறேனாகையால் அப்பொருடைய நக்யாதுபவத்திற்குப் பாங்கான பரமபதத்திற் சென்று அதுபவிக்கவேண்டுமென்பதையே மனோரதித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்; உம்ஸாதத்தில் காணுந்நி நிந்நமாட்ட த முழுதூக் களுக்கு இதுவேயன்றே தகுதி—என்பது ஓர் அர்த்தம். இப்பொருளில், வீட்டை அமைத்திருந்தோம் என்பதற்கு, பரமபதம்பெறப் பாரித்திருக்கின்றோம் என்று அர்த்தமாகும்; இனி அமைத்திருந்தோம் என்பதற்கு “வேண்டா மென்றிருந்தோம்” என்றும் பொருளுண்டாகையாலே, கீழ்க்கூறிய கருத்துக்கு நேர்மாறாக மற்றொரு தாத்பர்யமும் கொள்ளலாம்; அதாவது—ஸ்ரீராம குணங்களில் சுடுபட்ட சிறிய திருவடி ஸ்ரீகேதோ மே பரமோ ராஜர்! த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டித: பக்திச்ச ரியதா வீர! பா தேவா நான்யத்ர லக்ஷநி.” என்று—இவ்வுறந் அடையவத்தை விட்டுப் பரமபதம் போகவும் என் மனம் விரும்புவதில்லை என்றறப்போலவும், “பச்சை மாம்பலிபோல் மேனிப் பவளவாய் கமலச்செங்கண், அச்சுதா அமரரேறே ஆபர்த்தக்கொழுந்திக் கொன்னும், இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்திரலோகமானும், அச்சுவை பெற்றினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே” என்று தொண்டாடிப்பொடிய யாழ்வாரருளிச் செய்தாற் போலவும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணகுண சேஷ்டதங்களின் அதுபவத்திலே நிக்க விருப்பமுடைய இவ்வாழ்வார் தாமும் பரமபதத்தை வேண்டா வென்கிறார் என்க. “எம்மா வீட்டுத்திரமும் செப்யம்.” (2-9-1) என்று திருவாய்மொழியிலும் இங்கனே அருளிச்செய்தவரேறே.

அமை என்று மூங்கிலுக்குப் பெயர்; மூங்கில்போலே திரண்டு உருண்டு விளங்குகின்ற கோள்களையுடையவளான நடப்பின்னைப் பிராட்டிக்காகக் கொடிய ஏழு ரிஷபங்களை உடனே முடித்தவனுன் கண்ணபிரானையே நான் மனத்திற்கொண்டிருப்பதனால் அந்த குண சேஷ்டதத்தில் சுடுபட்டிருக்கிற எனக்குப் பரமபதம் ஏதுக்கு? என்கிறார் காணும்.

எமக்கு + யாம், எமக்கியாம்; “யவ்விரிய்யாம்” என்பது நன்னூல். விண்ணுட் டுக்கு உச்சமதாம் வீட்டை = இங்கு விண்ணுடென்று பாம்பதத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட மேலுல கங்களைச் சொல்லுகிறது. அவற்றிற்காட்டில் உச்சமதானவீடு—பாம்பதம். உச்சம்—வட சொல்.

(சஅ)

2033 கொண்டல்தான் மால்வரைதான் மாகடல்தான் கூரிருள்தான் *
வண்டருப் பூவுவதான் மற்றத்தான் *—கண்டநாள்
காருருவங் காண்டோறும் நெஞ்சோடும் * கண்ணனார்
டேருருவேன் நெம்மைப் பிரிந்து.

(சக)

கொண்டல் தான்	}	மேகங்கலையும	மற்று கார் உருவம்தான்	{	மற்றுமுள்ள (குவின, குயில், மயில் முதலிய) கறத்த உருவங் களையும்	
மால் வரை தான்						}
மாகடல்தான்	}	கருங்கடலையும்	{	இவை கண்ணபிரானுடைய அழகிய திருமேனி என்றெண்ணி எம்மை பிரிந்து ஒடும்	{	
கூர் இருள் தான்						}
வையு அரு பூவைதான்	}	(தேனில் ஈசையாலே) வண்டிகள் விட்டு நீங்காத பூவைப் பூவையும	{	இவை கண்ணபிரானுடைய அழகிய திருமேனி என்றெண்ணி எம்மை பிரிந்து ஒடும்	{	

***—இங்கிருந்து குணதுபவமே பண்ணிக் கொண்டிருந்தாலும் சரமஹரமான திவ்ய வடிவையும் ஸேவிக்வேனுமென்று ஆசையுண்டாகுமே; அவ்வாசையினால் தாம் அஃமருகின்றபடியைப் பேசுகிறாநீள்.

கொண்டல்தான் = “கருவுடை மேகங்கள் கண்டாலுன்னைக் கண்டா லொக்குங் கண்கள்” என்றும், “ஒக்கும்மாணாருவமென்று உள்ளங் குழைந்து காணுந் தொக்க மேகப்பல் குழைங்கள் காணுந்தோறும் தொலைவன் நாள்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேகங் களைக் காணும்போது கண் ஓடுகின்றது.

மால்வரைதான் = “நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலேவா வென்று கூடும்” என் னிறவரிடே இவ்வாழ்வார். பெரிய மலையைப் பார்க்கும்போது பெருமாளோக் கண்டாற்போலே ஓடுவர்.

மாகடல்தான் = கடல்வண்ண நென்றே எம்பெருமானுக்குத் திருநாமமிறே. கடலைக் கண்டால் எம்பெருமானைக் கண்டாற்போலே விருப்பி ஓடுவர்.

கூரிருள்தான் = “கா னேரிருளன்ன மாமேனி எம்மிறையார்” என்று கீழமருகரிச் செய்தாரிறே. “இருள்விநி சோதிப்பெருமான்” என்றார் திருவிருத்தத்திலும். இருளைக் கண்டால் எம்பெருமானைக் கண்டாற்போலே மகிழ்வார்.

வண்டருப்பூவைதான் = பூவைப் பூவாவது காயாம்பூவில் ஒரு வகைப் பூ; “பூவைப் பூவண்ணு வென்னும்” “காயாம்பூவண்ணங் கொண்டாய்” என்று எம்பெருமானுடைய நிறத்திற்குப் பூவைப்பூவை ஒப்புச் சொல்வதுண்டிறே. மற்றத்தான் என்றது—எம்பெருமான் திறநிறத்திற்குப் போடியாகக் கூடிய கருநெய்தற்பூ, குயில், மயில், கருவினை, களங்கனி முதலிய பலவற்றைச் சொன்னபடி. “பைம்பொழில்வாழ் குயில்காள் மயில்காள் ஒண்கரு விலாகாள், பம்பக்களங்கனிகாள் வண்ணப்பூவை நறுமலர்கள், ஐம்பெரும்பாதகர்க்காள்! அணி மாலிருஞ்சோலை நின்ற, எம்பெருமானுடைய நிறம் உங்களுக்கென் செய்வதே?” என்ற

நாச்சியார் திருமொழிப் [9-4.] பாசரங்காண்க. ஆகிய இப்பொருள்களைக் காணும் போதெல்லாம் கண்ணபிரானுடைய திருவுருவையே ஸாஷதத்தாகக் கண்டதாக நினைத்து என்னுடைய நெஞ்சு என்னைப் பிரிந்து அவ்வப்பொருள்களினருகே ஓடுகின்றது என்றாரறிற்று. நெஞ்சானது தம்மைப் பிரிந்து ஓடுவதாகச் சொல்லுகிற விடா ஒருவனைக் கவிமரபு, “கண்ட நான் நெஞ்சோடும்” என்றதே போதுமாயிருக்க காண்தோறு என்றது எதுக்கென்னில்; ஒரு நாளிரண்டுள்ள இப்படி பார்த்துவிட்டு ‘இது ப்ரமம்’ என்று பிறகு வெறுமனாகிறபதில்லை; காருருவங்களைக் காண்கிற போதெல்லாம் இந்த ப்ரமம். உண்டாகியே தீரும் என்பதற்காக.

(சக)

2634 பிரிந்தொன்று நோக்காது தம்முடைய பின்னே *
திரிந்துழலும் சிந்தனையார் தம்மை *—புரிந்தோருகால்
ஆவர்! வெளவிரங்கா ரந்தோ! வலிதேகோல்? *
மாவாய் பிளந்தார் மனம்.

(ரு0)

பிரிந்து	தம்மைவிட்டுப் பிரிந்து	ஒரு கால்	ஒரு காலாநிலும்
ஒன்று	வேறொன்றிலும் கண வையாமல்	புரிந்து	அன்புசெய்து
நேரக்காது		ஆ ஆ என	ஆயோவென்று ஆய்ந்துபுகின்றி
தம்முடைய	தம்மோடு கூடவே	இரக்கார்	லா (டகரான);
பின்னே		அந்தோ	சந்தம்!;
திரிந்து	அலைந்துகொண்டு திரிந்து	மாவாய்	கேசுமெனவென சூதினாவின்
உழலும்		பிளந்தார்	வண்டக் கிண்டிமுதித்த ஆய்
சிந்தனையார்	என் நெஞ்சினுரை	மனம்	பெருமானுடைய நெஞ்சு
தம்மை		வலிதேகோல்	கருணமோ?

* * *—எம்மொருமனுடைய திருவுருவத்திற்குப் போலியான பொருள்களைக் கண்ட போதெல்லாம் தாம் மாவநாபரகர்ஷத்தாலே அவற்றினருகே போய் அதுபலிக்கப் பிரிக்கிற படியைப் பேசினார் கீழ்ப்பாட்டில். அருகே சென்றவாறே அவை உபயோக பதார்த்தம் களாகவே [அதாவது—மேகமாகவும் க்டலாகவும் இருளாகவும் தூவாய் தூவாகவும்] இருக்காமல் பன்றி உபயோகமான எம்பெருமானாக இருக்கமாட்டாவே; “ஐயோ! நாம் எம்மொருமனையே ஸாஷதத்தாக வேஷிக்கப்பெற்றோமென்று களித்திருந்தோமே; இப்படி அய்யசாஜ்ஞாநாகவாய் முடிந்துவிட்டது!” என்று வருத்தமுண்டாகி, “எம்மொருமான் நம்மை இப்படியே வந்துதாபடுத்தி வருகிறானே யொழிய ஒருகாலும் அவன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் பிறப்பதில்லையே”; என்ன கல்நெஞ்சோ! என்று வெறுக்கிறார்.

ஆவாவென “ஹாஹா” என்கிற வடமொழி அக்யயம் ஆவாவென்று கிடக்கிறதா இரக்கக் குறிப்பிடைச் சொல்.

ஆச்சிதர்கட்காகக் கேசிவதம் முதலிய அரிய பெரிய செயல்களைச் செய்து பரமகாருண் கன் என்று பேர் பெற்றிருப்பவன் என் விஷயத்திலே கல்நெஞ்சனாவதே! என்று வெறுக்கிறார்.

“உயர்வற புயர்வமுடையவன்” என்று ஸைஸ்த கர்யாண குண பரிபூர்ணனாகத் தம் வாயாலே சொல்லத்தக்க எம்மொருமானே ‘இரக்கமுற்றவன்’ என்று உறுதிபடச் சொல்லக் கூகி “அந்தோ! வலிதேகோல்?” என்று சங்கிப்பது போலக் கூறினாடி.

(ரு1)

2635 மனமாளு மோரைவர் வன்குறும்பர் தம்மை *
சினமாளலித் தோரிடத்தே சேர்த்து *—புனமேய
தண்ணோ யானடியைத் தான்காணு மல்தன்றே? *
வண்ணோரு சீரார்த்து மாண்பு.

(ரு2)

உயர்ந்த	தங்கள் வசத்திலே	புறம் மேய	மனவிரிந்ததே	மெய்
புட்பந்த	அடக்கி ஆரவாரம்	தான் துறா	துவிர்த்த திருத்தாய மலை	
புட்பந்த	புட்பந்த பஞ்செந்திரிடங்க மொன்	யான்	கிணத்தொன் புட்பந்த மலை	
புட்பந்த	கிற	அடியை	திருமடிக்கோ	
புட்பந்த	புட்பந்த புட்பந்த புட்பந்த	காம் காணும்	மெய் வித்தக வக	
புட்பந்த	புட்பந்த புட்பந்த புட்பந்த	கிண	தனறே	
புட்பந்த	புட்பந்த புட்பந்த புட்பந்த	அன்றே	புட்பந்த விசாலமான திருவரை	
புட்பந்த	புட்பந்த புட்பந்த புட்பந்த	கிண துறாம்	கிண புட்பந்தவர்களான புட்பந்த	
புட்பந்த	புட்பந்த புட்பந்த புட்பந்த	சீரார்த்து	கிண புட்பந்தவர்களுக்கு	
புட்பந்த	புட்பந்த புட்பந்த புட்பந்த	மொன்		

* * *—திருப்பாட்டில் “மாவாய் பிளந்தார மணம்—அந்தோ! மனவிரிந்ததே” என்று எம்பெருமானை வந்தெஞ்சுகருகச் சங்கித்தார்; உடனே தம் மனவிரிந்ததே ஆராய்ந்து பார்த்தார்; “சேஷியான எம்பெருமானை வந்தெஞ்சுதலில் சேஷியுதர் இப்படி சொல்லத் தகாதென்றது மெய்யென்றது. எம்பெருமான் திருவள்ளமான்படியே செய்யக்கடவன்; அவனை நாம் நிர்ப்பந்திப்பதென்பது துருதியன்று; நம்முடைய இந்திரியங்களை பெல்லாம் அவன் பக்கலில் நலன்ற வைத்து அவனது திருவடித் தாமரைகளை ஸேவித்துக்கொண்டிருப்பதெயன்றே நமக்கு மெய் ரூபம்” என்று அருளிச் செய்கிறார் இப்பாட்டில்.

[மெய்யென்ற மனவிரிந்த.] எம்பெருமானுக்கு ஆதார சேஷி பட்டது; ஆத்மாவைப் பகலால் சேஷிப்பட்டது; மெய்யென்றது இந்திரியங்களை சேஷிப்பட்டவை; அதாவது—மனம் போன்ற வழியே செவி வாய் கண் முதலிய இந்திரியங்கள் போகக் கடவன—என்றிப்படி ஒரு சிவனாக; இந்த சிவனும் துறந்தது, இந்திரியங்களை மனத்தைத் தம் வழியே துறந்தென்றவாம். மனத்தையும் தங்கள் வசத்திலேயாகி ஆராய்கின்ற வன்குறும்பர்களான வந்தன—பஞ்சேந்திரியங்கள்—செவி வாய் கண் முக்கு உடல் என்பவை, அவற்றை வந்தெஞ்சு பகவத் கிரியத்திலே மனத்தலைக்க வேறுமென்கிறார் முன்னர்க்களால். அசேதனம் என்பது இந்திரியங்களை ஐயர் என்று உயர்த்தியதாகக் கூறுதல் அவற்றின் கொடுமையை உயர்த்தி கொடுத்திருக்கலென்க. “கொவாய் ஐவரன்மெய் குடியறிக்க கூற சோதியை வந்தென்று குமைத்துப் போகார், நான் அவரைப் பொறுக்கிலென் புனிதர்! புட்கொடியாய் கொடுமையே!” என்ற திருமயவையாழ்வார் பாசாமுங்குணம். வந்த குறும்பர் என்ற விசேஷம் உத்தேசம் இந்திரியங்களின் கொடுமை நன்கு விளக்கப்பட்டது.

சிவம் மார்வித்து = காமாத் க்ரோதோபிஜாயதே” [ஒரு பொருளில் ஆகை உண்டாகி அது வந்ததானிடம் பிறகு கோபம் உண்டாகிறது] என்று கதைமேல் கொல்லி யிருக்கிறார். ஆகவே இந்திரியங்களுக்கு உண்டான கொபத்தை மாளச் செய்து என்னை; இதன் கருத்து யாதெனில் இந்திரியங்கள் விஷயார்த்தங்களை அனுபவிக்கப் புருந்தால் அய் விஷயங்கள் அற்பமாகையாலே தங்களுக்கு ஆகார போரவிலையென்று கோப முண்டாகும்; அந்த இந்திரியங்களுக்கு உடலுக்கு விஷயத்தை இனயாக்கி விட்டால், அவ்விஷயம் கனத்த தாகையாலே தங்கள் மனத்தையும் திருமாதலால் மகாபுருஷன் பார்த்ததில்லை; இதை போரவிலையே என்கிற கோபம் மார்வித்தாம்; ஆகவே “சிவம் மார்வித்து” என்பதை எச்சத்திரியாகக்கொண்டு, “கொபத்தைத் தவிக்க” என்றுரைத்தல் பொருத்தம். பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு விஷயார்த்தம் உடலில் வயிறு கன்றியவிலையே யென்கிற கோபம் திருப்படி [புண்ணந்தி உண்டாகு; 112] அவற்றை பகவத் விஷயத்திலே பரவணமாக்கி—என்றதாயிற்று.

புட்பந்தின் துறாயானடிவைக் கிணுமென்றே = புறமாவது துறாய்; அந்த வஸ்து உயர்ந்ததென்கைவிட்டுப் புறந்தால் செய்கிறதன்மாதலால், அதுபடியல்லாமல் தன்னிலத்திலேயே இறக்கி திருத்தாயுடையது வைவளவு செழிப்பாக இருக்குமோ அவ்வளவு செழிப்பாக உள்ள திருமேனிமேல் அந்த துறாய்மையை விளக்கப்பெற்ற பரமபிரக்யானை அப்பொருள்மேல் திருவடிகளை நமக்குத் தருதல் என்று கொண்டு அவற்றை ஸேவித்துக் கொண்

வைகுந்தமேன்றருளும் வான் இனிதோ? என்கிறார்; இப்போது வலித்தமான குணதுபவத்திற் காட்டிலும் இனிமேல் வலித்திக்கடவதான வைகுந்தம் சிறந்ததல்லவென்றான் என்பது. பிரதிபந்தகங்கள் மலிந்துகிடக்கிற இவ்விநுள் தருமா ஞாலத்திலிருந்துகொண்டு குணதுபவம் பண்ணுவதற்கு காட்டிலும் பிரதிபந்தகமற்ற தேசவிநோகத்திலே யிருந்துகொண்டு அதுபவிக்கை எற்றமோ? என்பதும் உள்ளுறை.

“நீ அவர்க்கு அருளும் வைகுந்தம்” என்றாவது, நீ அவர்க்கு அருளும் வான்” என்றாவது சொல்லலாமாயிருக்க; அங்கிலை சொல்லாது “நீ அவர்க்கு வைகுந்தமென்று அருளும் வான்” என்று அருளிச் செய்ததன் கருத்து யாதெனில்; நிற்புகழில் வைகுந்தம் சிந்தையினால் வைகுந்தத்தை ஒரு பொருளாகவும் மதிக்கமாட்டார்கள்; “பாவோ நாந்யத்ரா கச்சதி” என்று திருவடி சொன்னாப்போலே சொல்லிவிடுவார்கள்; நீ ஒருவன் தான் ‘வைகுந்தம் வைகுந்தம்’ என்று வெகு சிறப்பாகச் சொல்லிக்கொண்டு விடக்கூறும் என்பதாகக் கருத்துத் தோன்றும்.

“உன் அடியாற்கு என் செய்வனென்றே யிருத்தி நீ” என்றும் “நீ எனக்கு வைகுந்தமேன்றருளும் வான்” என்றும் தன்மையாகச் சொல்லிக்கொள்ளாமல் ‘அடியார்க்கு’ என்றும் ‘அவர்க்கு’ என்றும் படர்க்கையாகச் சொல்லியிருந்தாலும் தன்னைப் பொருளே இங்கு விவகரித்தமென்க. திருப்பாவையில் “மாற்றமும் தூராபோகாசல் திற்பா தாய்” என்று முன்னிலையாகச் சொல்லவேண்டுமிடத்துப் படர்க்கையாகச் சொல்லியிருப்பது போல.

“பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுந்து மழுக்குடம்பு மிர்நின்ற நீமை யினியர் முழுமை—அடியின் செய்யும் விண்ணப்பமே” என்று தொடங்கி அடிக்கடி வைகுந்தத்தையே பிரார்த்திக்கின்ற ஆழ்வார் இப்பாட்டில் வைகுந்தத்தை வெறுத்தலைப்பது ஒரு வகையான சமத்தாகச் சொல்லாரும். ‘இடம் எதவாயினும் பகவத் குணதுபவம் முக்கியம்’ என்ற அர்த்தத்தை விளக்கியவாறு.

2638 வாணோ? மறிகடலோ? மாருதமோ? தீயகமோ? *
காணோ? வொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால் *—ஆனீன்ற
கன்றுயரத் தாமெழிந்து காயுதிர்த்தார் தாள்பணிந்தோம் *
வன்றுயரை யாவா! மருங்கு.

(109)

ஆன்சுன்ற கன்று	{	பசுவினால் பெறப்பட்ட வத்ஸா ஸாரண	{	ஒருங்கிற்று	{	(அப்பாலங்கள்) மறைத்து போன விடம்
உயர எறிந்து		(விளாமாத்தின்) மேலே வீசி யெறிந்து		வாணோ		- ஆகாசமோ?
காய் உதிர்ந்தார்	{	(அவ்விளாமாத்தின்) காய்களை உதிர்க்க கண்ணிராணுடைய	{	மறிகடலோ	{	மடிந்து மடிந்து அலைமெறிநிற கடலோ?
தான்		- திருவடிகளை		மாருதமோ		- காற்றோ?
பணிந்தோம்	- ஆசாரித்தோம்; (அதன் பிறகு)	தீயகமோ	- கெடுப்போ?			
வன்றுயரை	- வலிய (மது) பாகங்களை	காணோ	- காடோ?			
மருங்கு	{	வலியத்தில் காணோம்;	{	(இன்னவிடத்தில் மறைத்து போயின வெள்ள தெரியவில்லை);		
கண்டிலம்		ஆ. ஆ. ஆல்		- ஓயோ பாவம்!		

* * *—தேம்பாட்டில் ‘வைகுந்தம் இனிதன்று’ என்றுரைத்த ஆழ்வார் கார்த்திகை மீதல், இவ்விநுதியில் எவ்வளவுதான் குணதுபவம் பண்ணினாலும் பிரதிபந்தகங்கள் காட்டில் இருக்கிற நிலமாதலால் இவ்வுதபவம் நிலைத்தக்கடியாதனமே; பிரதிபந்தகங்களுக்கு அளிப்பிருக்க வேண்டியது தானே’ என்று சொல்ல; பகவத் விஷயத்தில் நான் இழிந்துவாடிப் பிரதிபந்தகங்கள் போனவிடம் தெரியவில்லை என்கிறார்.

இப்பாப் : என்பதுமூலைய திருவடிகளேப் பணிந்த மாந்தரத்திலே எனது
நெடு பந்தம் பந்தங்கள்லார் இன்னவெனப் போயினவென்று தெரியாதபடி பாறிப்பறந்து
போயின ; அநாதத்தில் மறைந்து போயினவோ, கடலில் ஒளிந்துபோயினவோ, காற்றில்
உடையபடி போயினவோ, தெருப்பிலே விழுந்து நசித்துப் போயினவோ, அன்றி வனவாஸ
பாடுகொண்டவராவோ, அறிவின்றிலேன் ; அவை என்னருகில் இல்லை—என்றாபிற்று.

மருங்கே = மருங்குவது—அவ்வளவு மடிந்து மடிந்து வீசப்பெறுதல். மாருதம்—
வடிகோல். “மருங்குநிறும்” என்றும் நுதுவர். கண்டிலம்—தன்மைப் பன்மை பெயர்
மறைவினைமர்ந். ஆல்—அகை ; விப்புகுறிப்பிடைச் சொல்லுமாம். ஆனன்றி கண்டு =
‘பாக்கிதல்’ என்னவிகற்பப்பட்டதென்று என்று சொல்வதன் கருத்து யாதெனில் ; ‘வடநா
ஸ்தான்’ என்றுநுதுவர் திகழன்று அநாதத்தில் நின்று வந்து குதித்துவிடவில்லை ; அவ்
வடிகுதித்தவன் பகலின் கன்னுவொன்றின் மேலே வந்து ஆவெசுத்தனன் என்பதைக் காட்டு
தலாம். சாதித்ததார் தார் = ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை. ஆவா—‘ஹா ஹா!’ என்ற
பொருள் கொண்டவரென்றி ரார்த்த அவாவொன்றி ரித்தது. (ருச)

2639 மருங்கோத மோதும் மணிநா கணையார் *
மருங்கே வரவரிய ரேலும் *—ஒருங்கே
எமக்கவரைக் காணலா மெப்போதும் முள்ளால் *
மனக்கவலை தீர்ப்பார் வரவு. (ருரு)

உர	- (தம்மூலைய) வருகையிலே	மருங்கே வர	{ ஒருவர்க்கும் வடப்பயந்ததாலே
மருங்கே	{ (மரு) மனத்திலுள்ள துன்பம்	அரியர்	{ அஹி வந்து கிட்டமுடியாத
தீர்ப்பார்	{ களைத் தொலைப்பவரும்	ஏலும்	{ வராயினும்
மருங்கே	{ எப்போதிலே கடலிலே மோதும்	எமக்கு	- கமக்கு
மோதும்	{ படியாக	அவரை	- அப்பெருமாரை
	{ (திருப்பாற்கடலிலே)	உள்ளால்	- மனத்திலுலே
மருங்கே	{ ம. ணிக்கத்தையுடைய திருவனக்	ஒருங்கே	- ஒரே தன்மையாக
கணையார்	{ காழ்வரணப் படுகையாக	எப்போதும்	{ எப்போதும் காணடி அதுபவிக்கக்
	{ வுடையவருமான பெருமான்	காணலாம்	{ கூடும்.

* * *—எப்பெருமானைத் தம் முயற்சியாலே பெற நினைப்பார்க்கு அவன் ஓர்
நாளைக் கிட்ட முடியாதவனெயாகிலும், அவன் றுனை தன்னுடைய கீர்த்திமுகக்குப்பையாலே
என் னென்பினால் வந்து புஞ்சுவனாதுலால் ஏனக்கு அவன் எப்போதும் ஸேவிக்க எரிய
முடியவொன்றின்றென்கிறார்.

“வரவு மனக்கவலை தீர்ப்பார்” = ‘வரவு’ என்பதில் மூன்றாம் வேற்றுமையுருபு
மீதாங்கிக் கிடக்கிறது ; வரவிலுலே என்றபடி. தானாகவே வந்து மனக்கவலையைத் தீர்க்கும்
பெருமான் எவ்வளவு. ஒதும் மருங்குமோதும் மணிநாகணையார் = தென்திரை வருடத் திருப்
பாற் கடலில் திருவந்தாதிவாஸமேல் திருக்கணவளமுடவர் என்றவாறு. இப்படிப்பட்ட
பாடிபுறவன், மருங்கே வர அரியரேலும் = ஒருவர்க்கும் தமது முயற்சி கொண்டு அஹிக
முயற்சிவருமீதும் ; உள்ளால் எமக்கு அவரைக் காணலாம் = என்னுள்ளத்தள்ளே உறை
வந்தவரை காணலாம் அது அருமைபுண்டோ ? என்றாபிற்று. (ருரு)

2640 வரவாரென் றில்லைமால் வாழ்வனிதால் * எல்லே !
ஒருவா நெருவன் புகாவாறு *—உறுமாவும்
ஆயவந்தாள் சேயவந்தா மன்றுலகக் தாயவந்தாம் *
மாயவந்தாங் காட்டும் வழி. (ருரு)

ஒருவன் - எங்க சேதமனும்
ஒரு ஆறு - எந்த உபாயந்தாரத்திலும்
புகா ஆறு - பிரவேசிக்க வேண்டாதபடி
(அவர்களுடைய காரியத்தைத் தானே என்று
கொண்டு நடத்துதற்காக)

உரு மாறும் { தனது எல்லாப் பல்பாடுகளை
மாற்றிக் கொள்ளுகிற

ஆயவர் தாம் - ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய

சேயவர் தாம் { (ஆஸூரப்ரக்குதிகளுக்கு) எட்ட
முடியாதவனும்

அன்று உலகம் தர்பவர் தாம் } முனையொருகால் உலகங்களைத்
தாவிவந்தவனும்
மாயவர் தாம் } ஆச்சரியகுண வேந்தர்களை
யுடையனான வாய்பெரு
மான்
காட்டும் வறி - காட்டுகிற உபாயம்
வரவு ஆறு } இன்னவழியாக வந்ததென்று
ஒன்று தெரியாது.
இல்லை }
வாழவு திரு - பவன் போகாமல் யிரிந்தது;
ஆல எவலே } ஆச்சரியம்.

* * *—எல்லார்க்கும் அதுபாப் படுமவன் உபாயம் எவையுண்டா? எவன்
சிலர் கேட்ட; அவனுடைய நிர்வாக நாக்ருஷைக்கு அது ஆறிய முடியாதவனாகவிலை, எந்த
வழியாலே இந்த பாக்கியம் வந்ததென்று என்னாலும் நீரும்பெரு முடியாது, காரணம் எது
வானுலென்ன? வாழ்ச்சி நன்றாயிருக்கின்றதத்தனை—எவ்வளவு.

ஒருவன் ஒரு ஆறு புகாநாறு உருமாறும் ஆயவந்தாம் = “வரவதர்மம்; பரிசுபு
மாமேகம் சரணம் வரஜ; ஆறும் தீவா ஸர்வபாபேர்மோ மோகதயிஷ்டாம் மாசுச:”
என்ற சாமசிலோகத்தின் பொருளை அநுஸந்தித்தபடி. கருமம் ஞானம் முதலிய எந்த
உபாயங்களிலும் யாரும் இறங்க வேண்டாதபடி அவ்வவர்களுடைய காரியங்களைத்தான் தாம்
தலை நிது ஏறிட்டுக்கொண்டு கொக்கும் தண்ணீரான என்ன. [“உருமாறும்”] உலகத்தில்
எவன் பலனை அதுபவிக்கவேண்டியவனோ அவன் உபாயமுண்டாகும் பண்ணையென்று மென்
திருக்க, பலனை அதுபவிப்பவனுள் அந்தனை ஒரு உபாயமும் அதுவடிக்க வேண்டியவன்
நிலக்கி, பலனை அதுபவிப்பாத தான் அவன் செய்பவென்றபடி காரியங்களைத் தாம் நிது ஏறிட்டு
க்கொண்டு செய்கை உருமாறுகின்ற. இனி, உருமாறுமாயவர் என்றது—பாதிசாதி
யுருவை விட்டிட்டு அழுக்குமானிட சாதிபுருவை ஏற்றுக்கொண்ட கோபால், துணை
என்றபடியுமாம். சேயவந்தாம்—பாண்டவர் போல்வார்க்கு ஆணிபனுயிருக்கா சொதெயர்,
துரியோதனன் போல்வார்க்கு தூரஸ்தனு யிருத்தபடியைச் சொல்லுகிறது. ஒரு பாலயிசைவர்
திலே எல்லார்க்கும் ஸரீபஸ்தனுயிருத்தபடியைச் சொல்லுகிறது அன்றலர்தாபவந்தாம்
என்று. இப்படி ஒருகால் ஆணிபனுப் மற்றொருகால் சேயனாய், சிலர் ஒரு ஆணிபனு
சிலர்க்குச் சேயனாய் இருப்பதுபற்றி மாயவந்தாம் என்றதது. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான்
தன் இன்னருளாலே தானே காட்டிவறி (உபாயம்) உபதேசுகமாகவாலே இன்னமாரக
மாக வந்ததென்று நமக்குத் தெரியாதாயினும், போக்யமாக அதுபனித்துக்கொண்டு ஆகந்தக்
உலகிலே முழுகியிரா நின்றோம்; வாழ்ச்சியில் குணநிலையே, எல்லே—ஆச்சரியம்.

உலகத்தில் ஒருவனுக்கு மிகுந்த செல்வம் வந்தால் (இஃது நாமக்கு எந்த வழியாலே
வந்ததென்று ஆராய்தல் அவசியமன்ற; ஆகந்தத்தை அதுபவிப்பவன்குறிப்பாப்தம். அது
போலே ஆத்வாரும் ‘பகவத்க்ருஷை’ எனக்கு எந்த காரணத்தாலே வந்ததென்ன? அந்தக்
அளவற்றிரா நின்றது காண்மின்’ என்கிறார். (திரு)

2841 வழித்துங்கு வல்லியையை மாற்றுகுநீ நெஞ்சே! *
தநீஇக்கோண்டு உரவணன் நன்னைச் *—சுறித்தெங்கும்
வாழ்விடங்கள் பற்றிப் புலால்வெளாந் தானுகள் *
வாழ்வடங்க மாறிவிடந்த மால்.

(திரு)

19

பிறப்பு }
 இன்மை } வீடுபெற்று
 பெற்று }
 அடி கீழ் - (உனது) திருவடிவரத்திலே
 குற்றேவல் - கைங்கரியம் பண்ணுவது
 யான் வேண் } அடியேன் அபேகழிக்கிற செல்வ
 டும் மாடு } மன்று;
 அன்று }

[உன் திருவடிகளில் கைங்கரியம் பண்ணவேண்டுமென்று அடியேன் ஆசைப்பட வில்லை;]

மறப்பு } உன்னை மறவாதிருக்கால் போது
 இன்மை } மென்பதே
 யான் வேண் } அடியேன் ஆசைப்படுகிற செல்வம்.
 டும் மாடு }

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “அடிவண்ணன்றனை மார்க்கிடந்த மால்—வழித்தங்கு வல்வினையை மாற்றுகெடு செஞ்சே!” என்று தமது செஞ்சை கொக்கி ஆழ்வார் சொன்னதை எம்பெருமான் கெட்டருளி “ஆழ்வார்! நான் * வழித்தங்கு வல்வினையை மாற்றுவது மாதிரிமா செய்வேன், உன்மைப் பாம பதத்திலே கொண்டு சேர்ப்பதம் செய்வேன் காணும்” என்றருளிச் செய்ய; அதுகேட்ட ஆழ்வார் “பிரானே! அடியேன் பாமபதத்தை விரும்புகின்றேனல்லேன்; இதுவரை * மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்ததுபோலவே இன்னமும் பல பிறவிகள் பிறக்கப்பெறினும் வருத்தமில்லை; அடியேனை இனிப் பிறவாபடி பண்ணிக் திருநாட்டிலே வைத்து அத்தாணிச் சேவகத்திற்கு அளாககிக்கொள்ள வேண்டுமென்று திருநாட்டிலே வைத்து அத்தாணிச் சேவகத்திற்கு அளாககிக்கொள்ள வேண்டுமென்று மித்தனையே அடியேன் விரும்புவது. நீ என்னை மறவாதிருக்க வேண்டும், உன்னை நான் மறவாதிருக்க வேண்டுமென்று மித்தனையே அடியேன் விரும்புவது. நீ என்னை மறவாதிருக்கவாயாவது—உன்னுடைய திவ்யாத்ம சூனங்கோயும் திவ்யமங்களை சிவாஹுதனங்கோயும் இப்போது நானுபசித்தாமாறு எங்கென அருள் செய்திருக்கிறாயோ இப்படியே மேலுள்ள சாலமார் அருள் செய்வாயெய்யாம்; உன்னை நான் மறவாதிருக்கவாயாவது—இப்போது உன்னை அடியேன் விரும்புவது போலவே எங்காஹுதுபசிக்கையாம். ஆக இவ்வளவிலே அடி போல் பிரார்த்திக்கும் ஸம்பத்து என்கிறார்.

மாலே! படிச்சோதி மாற்றேலினி = படி என்று திருமேனிச் சூப் போபா; உருவ டைய சோதியை மாற்றவேண்டா என்றது—உனது திருமேனியின் ஒளியை இப்போது நான் அதுபசித்துக்கொண்டிருப்பது போலவே என்னைக்கும் மாறாமல் அதுபா கொண்டேயிருக்கும்படி அருள்புரிய வேண்டுமென்றபடி.

உனது பாலே போல் சீரில் பழத்தோழிந்தேள் = உன்னுடைய பாம்பிபாத்தபாளை திருக்குணங்களிலே நன்றாக ஆழ்ந்து விட்டேன் என்னை அதனால் எனக்குப் பண்புபடும் முக்கியமே பொழிய, கைங்கரியம் அவ்வளவு முக்கியமன்று என்று காட்டியவாறு. பிறப பின்மை—பிறவாமை; அதாவது ஸம்ஸாரவிரகத்தி; பாமபதத்தைச் சொன்னபடி. அக்கே சென்று குற்றேவல் செய்கையாகிற செல்வத்தை அடியேன் வேண்டவில்லை; எங்கிருந்தாலும் உன் திருக்குணங்களை மறவாமலிருக்கு மத்தனையே வேண்டுவது.

பாமபதம் சென்று அங்கே நித்ய கைங்கரியம் பண்ணவேண்டுமென்கிற ஆசைவற்ற ஆசையும் * மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்ததில் வருத்தமாம் வெறுப்பும் ஆழ்வார் சூப் பித்தியாக இருக்கச் செய்தேயும் இப்பாட்டில் இப்படி அருளிச்செய்வது ஸ்ராவணக் கருக் காமேயென்க. இருக்கிறவரையில் எம்பெருமானை மறவாதிருத்தல் என்று என்கிற சாஸ்க் ராதத்தத்தை இதனால் வெளிவிட்டபடி. “அவிஸ்மருதிஸ்ந்வச் சரணுரவிதே பவோவே மேஸ்து பவத் ப்ராஸாதாத்” என்ற முகுத்தமாலையை இங்கே அதுஸந்திப்பது.

குறுமை + ஏவல் = குற்றேவல்; சிறிய கைங்கரியம். மாடு—மேலாம்; “மாடு பொன் பக்கம் செல்வம்” என்பது நினைவு.

2643 மாடே வரப்பெறுவ ராமென்றே * வல்வினையார்
 காடாணு மாதாணுங் கைக்கொள்ளார் *—ஊடேபோப்
 பேரோதஞ் சிந்துதிரைக் கண்வளரும் * பேராளன்
 பேரோதச் சிந்திக்கப் போந்து.

(11)

* * *—வல்லினைகள் தம்மை அடர்க்க நினைக்கிறபடியைப் பேசினார் சீழ்ப்பாட்டில்; அவை அடர்த்தாலும் தம்முடைய அத்யவஸாயம் ஒரே உறுதியாயிருக்கும்படியைச் பேசுகிறாதிதில். நெஞ்சே! திருத்துழாய் மாணியை அணிந்துள்ள திருமாஸின் போக்யதையில் நீ பழகினவனன்றோ? உனக்கு நான் புதிதாக உபதேசிக்க வேண்டுவதன்றோ? அந்த போக்யதையில் நீ யேயோட்டு வேறு எந்த வஸ்துவிலும் கண் செலுத்தாமல் அவ்வுவம்பெருமானை வணியே பின்பற்றி நிற்கவேண்டியது உன் கடமை; இங்க வ்வுருபம் கெடாதபடி நின்றாலும் நில்லா: நிற்காமல் விஷயார்த்தாங்களைப்பற்றி முடிந்து போவதானாலும் போ; உன்னை நான் நிர்ப்பந்திக்கமாட்டேன்; ஆனால், நம்மை நாகத்துக்குப் போகாதபடி தடுத்துக் காத்தருள வல்ல கடவுள் அவனைத் தவிர வேறொருவன் எங்கு மில்லை பென்பதை மாத்திரம் உனக்கு உறுதியாய்ச் சொல்லுவேன்; இதனை விசுவலித்து நீ அப்பெருமானையே அறவர்த்தித்தி உஜ்ஜீவிப்பாயாகில் உகக்கிறேன்; இவ்விதமாகில் தான்மோன்றியான நெஞ்சு போகிறபடி போய்த்தொலைபட்டுள் என்று வெறுத்திருக்கிறேன்—என்றாராயிற்று.

தொல்லையா வெந்நாகில் = நித்ய விபூதியென்ற சொல்லப்படுகிற பாமபதம் மாத்திரமேயன்றோ ஆதிபந்தமற்றது; நாகமும் அப்படிப்பட்டதா? தொல்லையாகும் என்னலாபொ? என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; பாவத் திறையில் “சுருத்திருக்கணக்கி ஸ்பேதே ஐகதச் சாச்வதே மதே” என்ற இரண்டுமே நித்யமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளமை காண்க. பாமபதம் சென்றவர்கள் திரும்பி வருதல் இல்லாமையால் அதனை விரோதித்து நித்ய விபூதியென்கிறார். வந்தவன் நித்யமென்பது இரண்டுக்கு மொக்கும்.

சாப்பதற்கு இவ்விதமான மந்திரேயை = “எருத்துக் கொடி யுடையானும் பிரமனு மித்திரானும் மந்திரம் மருத்தரும் ஸூப்பிரெமியென்னும் கோய்க்கு மருத்தறிவாரும்மில்லை” என்ற பெரியாய்வார் திருமொழியும், “ஊரவைச் சுற்றிக்கவடந்தான் பெயரன்றோ தொன்னரவைப் பற்றிக் கடத்தும் படை” என்ற பொய்கையார் பாசரமும் இங்கு அறஸத்திக்கக்கன (க0)

2645 இறைமுறையான் செவடிமேல் மன்னாள்எந்த வந்தார் *
மறைமுறையால் வானூர் கூடி *—முறைமுறையின்
தாதிவகு பூத்தேவித்தா லொப்பாதே * தாழ்விசும்பின்
மீதிலகித் தான்கிடக்கும் மீன்.

(கக)

தாழ் விசும்	வெளியான ஆகாசத்திலே	சே அகமேல்	(அப்பெருமானை) செல்லச் செ
பின் மீது			வருகவினே
இலகி கிடக்	விளங்கா பின் நகரத்திரங்க	மறை முறை	கேதனாகிற சொல்லிய விசும்பு
கும் மீன்	ளானவை,	யால்	
இறை முறை	வ்வாயிடான முறை மைய	தாது இலகி	தாதுகளை விளங்காசின்
யான்	யுடைய ஏம்பெருமான	க	புஷ்பகங்கை
மண் அளந்த	உலகளந்த அக்காலத்திலே	முறை முறை	முறைமுறை
அந்தான்		யின்	
வான நாடர்	வானுலகத்திலுள்ளவ மொரும்	தென் வால்	தென்திதிற போனதன்
கூடி	குமபல்கூடி	ஒவ்வாதே	வனறோ?

* * *—ஆழ்வார் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தின் சன்மைமீன் சிந்திக்கிறார் லுன்றுத்தோன்றாமல் ஆகாசத்தைக் கொங்கக் கிடப்பது மீன்; “நலத்தால் மீன்மா நடக்கநடி கிடந்தாய்! உன்னைக் காண்பான் நானலப்பாய் ஆகாயத்தை கோக்கி யழுவன் தொழுவானே” என்று திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தபடியால் ஆகாசத்தைக் கொங்கக் கோவாகி தொழுவா முன்நீ; ஏதோவொரு காரணத்தினால் ஆகாசத்தைக் கோக்கிறா ஆழ்வார்; ஆகாச மட வ்வுவர் கசட்கா மயமாகக் காணப்பட்டது; உலகத்தில் எந்த வஸ்துவும் நடவடாதுப் பாவத்திற் பாவத்திற் முன்னிட்டே அந்த வஸ்துக்கள் ஆழ்வாருடைய திருவாயத்திற் புவமொழியெய்வப் பவாமாய்வான் லெகிக வஸ்துவாக விஷயமாகாகாணையெ இத்தகசத்திற் பவாமாய்வான் பவாமாய்வான்

20

வேறியென்னும் வெள்ளிலேய் = வேழி என்று வட்ட வடிவத்திற்குப் பெயர்; ஆகவே இங்கு இலக்கணையால் சந்திரனைக் குறிக்கின்றது. குடைக்காம்பின் நுனியில் வெள்ளிக் குழை போலேதுண்டே; ஆகாசமாகிற இக்குடைக்குச் சந்திரன் வெள்ளிக் குழை போன்றனனும். ஆக இவ்வகைகளாலே குடைபென்று சொல்லத்தக்கதாம், சில நாளிருந்து ஆழிந்து போகும் குடைபோலன்றியே சாச்வதமாயிருக்கக்கூடிய குடையென்று சொல்வது தக்கது மான ஆகாசத்திலே நீலமணி மேனியனுள் எம்பெருமானுடைய திருவடி நீண்டு சொருகுப் பெற்றது மணிக்காம்பு கோத்தது போலாகுமிதே. ஆகவே ஆகாசமாகிற குடைக்குத் தனது திருவடியாகிற காம்பைக் கோப்பதென்கிற வியாஜத்தினால் * இருவிசம்பினோடுபோயெழுந்த முழுதும்மகப்படுத்து கின்றவெந்தையானவன் நமது ஸம்ஸாரமாகிற கொடிய வியாதியை ஒழிக்கவல்ல சிறந்த மருத்தாயிருப்பவன்—என்றாராயிற்று. (சுஉ)

2647 பின்துரக்கும் காற்றிழந்த சூல்கொண்டல் பேர்க்கும்போய் *
வந்திரைக்கண் வந்தனைந்த வாப்பமைத்தே—* அன்று
திருச்செய்ய நேமியான் தீயரக்கி மூக்கும்
பருச்செவியு மீர்ந்த பரன். (சுரு)

பின்துரக்கும்	பின்பற்றித்தன்னுகிற காற்றை	பரு செவியும் - பருத்த காதுகளையும்
காற்று	யிழந்து கடலிலே போய்ச்	அன்று - பூராமாவதாரத்தில்
இழந்த சூல்	சேர்ந்த காளமேகமானது	சுரந்த - துறுத்தொழித்தொழுமான
கொண்டல்	(எப்படி மிகுக்கின்றதென்றால்)	பரன் - பூராமபரன்
திரு செய்ய	அழகிய சிவந்த சக்கரத்தை	பேர்க்கும் } (அவதார காரியத்தை முடித்த
நேமியான்	புடையவனும்,	போய் } பின்பு) மறபடியும் சென்று
தீ அரக்கி	கொடிய ராக்ஷஸியான சூர்ப்பண	வந்திரைக்கண் } பெரிய திருப்பாற் கடலிலே செந்து
மூக்கும்	கையினது	கண் வந்து } சேர்ந்தபடியை ஒச்சுக்கின்
	மூக்கையும்	அனைத்த } நது.
		வாய்மைத்து }

* * *—முன்னோர்கள் இப்பாட்டை இரண்டு மூன்றுவகையாக அர்வயிச்சப் பார்த்தார்கள்; தசரத சக்ரவர்த்திக்குத் திருமகனாகத் திருவலத்தித்துத் தந்திரையா பற்றும் தமையனைத் தலையும் தடிந்து அவதார காரியங்களைச் செவ்வனே தலைக்கட்டிக் கொண்ட பறபடியும் திருப்பாற்கடலிலே போய்ச் சேர்ந்தானென்கிற விஷயத்திற்கு ஓர் உபமானம் கூறுகிறார் இப்பாட்டில். இதில் பின்னடியான உபமைய வாக்கியமாகவும் முன்னடிகளோ உபமான வாக்கியமாகவும் வைத்து வியாக்கியானரித்தல் ஒரு வகை;—(அதாவது =) “அன்று திருச்செய்ய நேமியான் தீயரக்கி மூக்கும் பருச்செவியு மீர்ந்தபரன்” என்றவளவும் உபமைய வாக்கியம்; “பின்துரக்கும் காற்றிழந்த சூல்கொண்டல் பேர்க்கும்போய் வந்திரைக்கண் வந்தனைந்த வாப்பமைத்து” என்றவளவும் உபமான வாக்கியம். இதன் கருத்து யாதெனில்;—ஆழியாக வையான பெருமான் சூர்ப்பணகாபந்தம் முதலான காரியங்களைச் செய்து பறபடி மீண்டும் திருப்பாற் கடலிலே போய்ச் சேர்ந்ததானது எப்படியிருக்கின்றதென்றால்; கடலில் நின்றுப் பிச்சுர்ணமாக நீரைமுகத்து கொண்டு கிளம்பின காளமேகமானது காற்றிற் தள்ளக் கின்றும் பிச்சுர்ணமாக நீரைமுகத்து கொண்டு கிளம்பின காளமேகமானது காற்றிற் தள்ளக் கின்றும் மேலே நடந்துகொண்டே சென்று, அந்தக் காற்று எங்கே ஓய்ந்து வரிகிறதோ அங்கிருந்து (மேகம்) மேலே செல்ல முடியாமல் அந்தக் கடலிலேயே வந்து விழுந்திரியே; அது போலே விராசின்றது என்றபடி. இக்கருத்து செவ்வனே கிடைக்கும்படியான சொல் தொடைகள் மூலத்தில் உளவோ என்று ஆராயவேண்டும். பாட்டில் முடிவிலுள்ள பரன் என்பதை உபமையமாகக் கொண்டால் இரண்டாமடியிலுள்ள வாய்மைத்து என்பது துருவியனை முற்றை ‘வாய்மையன்’ என மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். ‘வாய்மைத்து’ என்பது துருப்பவ பரன் என்ற உயர்திணைக்குச் சொந்திதே. ஆகையாலே இப்பாட்டு எப்படி வியாக்கியப்பாடுவதில் குறையுண்டென்று மற்றொருவகையாகப் பொருத்து வியாக்கியப்பாடுவதில்

“தீபரங்கிழக்கும்பருச்சேலிபுரீர்த்” என்று சூர்ப்பணகா பங்கம் மாதகிரமே சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் சாவணவதம் வலையிலுள்ள ஸதவாராக்ஷபிரஸாழும் இதில் அடங்கும். ஸதவாராக்ஷஸரங்கமும் நிரலங்க நேரந்ததற்கு சூர்ப்பணகையின் பங்கமே முகற்கிழங்காசரால் அதுனைச் சொல்லவே வேண்டியதெல்லாம் சொல்லிற்றாகுமென்று அழ்வார் சுருங்கச் சொல்லப்படி. அங்கி — ‘ராக்ஷஸி’ என்ற வடசொற் சிதைவு. “பரிச்சேலியும்” என்று டாட மாகில், பரி என்று குதிரைக்குப் பெயராகையாலே, ‘குதிரையின் வாலுபரன்’ காணத் என்று பொருளாகும்.

பாதிநிதம் பணி திருப்பர்களாகில் அபாயங்காரிகளான தேவர்களும் தங்களுடைய அஹம்
காரத்தை மொழிந்தவிட்டுக் கூடவே தொழுது உஜ்ஜீவித்திருப்பார்களன்றோ? என்றுரைக்
கவுமாம். (மறாயமம்—ஆச்சாமாம்) (கசு)

2649 கலந்து கலியுங் கருந்துயரை நெஞ்சே! *

மலங்க வடித்து மடிப்பான் *—விலங்கல்போல்

தோன்மலைக் கேசவனை நாரணனை மாதலனைச் *

சோன்மலை யெப்பொழுதுஞ் சூட்டு.

(கரு)

கலந்து - கலாய் மனமே!,
கலந்து - கட்டுகாடுகூடவேயிதந்து
கலந்து - துறியென்கின்ற
கலந்து - துறியென்கின்ற
மலங்க } முகம் சிதறப்படுதத்துத் தூரத்த
அடித்து } வேணடில்,
மடிப்பான் }
விலங்கல் போல் - மலைபோன்றவனும்

தோன் மலை { அகாதிசாலமாக நம்மேல் வ்யா
மோஹமுடையவனும்
கேசவனை { சிறத்த திருக்குழல் கற்றையை
புடையவனும்
நாரணனை - புதிமந்காராயணனும்
மாதலனை { திருமகள் கேழ்வணுமான் பெரு
மான் விகடயத்திலே
சோன் மலை - பாசரங்கனாகிற மலைகளை
எப்பொழுதும் - ஸர்க்காலமும்
சூட்டு - வம்பிப்பி.

***—இது முதல் மூன்று பாசரங்களில் ஆழ்வார் தமது திருவள்ளத்திற்கு நன்மை
பாதிநிதம் பணி திருப்பர்களாகில் அபாயங்காரிகளான தேவர்களும் தங்களுடைய அஹம்
காரத்தை மொழிந்தவிட்டுக் கூடவே தொழுது உஜ்ஜீவித்திருப்பார்களன்றோ? என்றுரைக்
கவுமாம். (மறாயமம்—ஆச்சாமாம்) (கசு)

மலங்க வடித்து மடிப்பான் *—விலங்கல்போல்
தோன்மலைக் கேசவனை நாரணனை மாதலனைச் *
சோன்மலை யெப்பொழுதுஞ் சூட்டு.

சோன்மலை சோன்மலை *—விலங்கல் என்று படிக்கப் பெர்; மலையானது
அதாவது பாலகாசுபுடியாயல் ஸ்திரபாதிஷ்டையாக இருப்பதுபோல, எம்பெருமான்
அதாவது முகலான மதார்தாலதரையைய எப்படிப்பட்ட குதவிதவாதங்களாலும்
சுவிசை முடியாமல் வேண்டியவர்களுக்கு ஸ்திரபாதிஷ்டையைய புடையனாகிருத்தல்பற்றி
கேசவன் உயரபாகச் செல்லுவார்கள். மற்றும் பல காரணங்களுமுண்டு. “நின்ற குன்றத்
துறை மோகி நெயிரலை! வாவென்றுகூவும்” என்ற திருவாய்மொழியும் இவ்வு அதுஸந்திக்
கத்ததும். மலி என்பதற்கு ‘மோஹமுடையவன்’ என்று பொருள்; ‘தோல் மால்’
என்றது—நெயிரன் முதற்கொண்டே நம்மேல் மோஹமுடையவன் என்றபடி: “எகர் குழல்
புகுது எனைதெரா நிற்ப்பும் எனக்கே யருள்கள் செய்ய, விதி குதந்ததால் எவக்கேலெம்மான்
கிடுகிக்கொடியே” என்று திருவாய் மொழியிலருளிச் செய்வது காண்க.

கேசவன் என்பதற்கு—சிறத்த மயிர் முடிபையுடையவன் என்றும், பிரமனுக்கும் சிவ
னுக்கும் தலைவன் என்றும், கேசி பென்னும் பெயரையுடையனுய் குதிரை வடிவக்கொண்டி
கலியவந்த ஆசரனைக் கொன்றவனென்றும் மூன்று வகையாகப் பெருள் கூறுவதுண்டு.

சோன்மலை சூட்டு = ஆடியார்களின் வாயில் நின்று வகுநிற பாசரம் எம்பெருமா
னுக்குப் பூரணப்போன்று பாமபொக்கியமாயிருத்தலால் ‘சோன்மலை’ என்பது வழக்கம்.
சோன்மலைத் தலைமேலணிந்து மகிழ்வதுபோல, இப்படிப்பட்ட அருவிச் செயல்களையும் எம்
பெருமான் தலைதுங்கிக் கொண்டிருவன் என்பது தோன்ற ‘சூட்டு’ எனப்பட்டது.

“சூட்டினேன் சொல்மாலை” என்றார் பொய்கை யாழ்வாரும். உலகில் மாதர்கட்குப் பூமலை யினால் அழகு உண்டாவது போலே எம்பெருமானுக்கு அருளிச்செயல்களினால் அழகு உண்டாகுமென்க.

2650 சூட்டாய நெயியான் தோல்லரக்க னின்னுயிரை * மாட்டே துயரிழைத்த மாயவனை *—மாட்ட வேறிகொண்ட தண்டுறாய் வேதியனை * நெஞ்சே !
அறிகண்டாய் சொன்னே னது.

(சுந)

நெஞ்சே	ஒ மனமே !	மாயவனை	- ஆச்சரியனும்
சூட்டாய	(ஆயுதமாயிருக்கும் மாத் திர மல்லாமல்) அலங்காரமாய்	மாட்ட	- திரண்ட
நெயியான்	மிதக்கிற திருவாழியை யுடை வதனும்	வேதி	- பரிமளம் மிக்க
தோல் அரக் கன் இன் உயிரை	நெஞ்சாலமாகத் தீமை செய்து கொண்டிருந்த இராவணனுடைய இனிய உயிரை	கொண்ட	- குபிரிந்த திருகுதுறாய் மாலையை யணிந்த
மாட்டே	அவன பக்கத்திலிருந்து கொண்டே	தன்ன துறாய்	- வைநிகழமான எம்பெருமானை
துயர் இழைத்த	துன்பப்படுத்தின	வேதியனை	- அநுஸந்தித்தார் ;
		அறிகண்டாய்	- ஒருவர்க்கும் சொல்லவொண்ணாத அப்படிப்பட்ட இவ்வையகமாத உலகம் சொல்லவொண்ண.

* * *—நெஞ்சே ! நீ ஸாமாந்யமாக மற்றையோருடைய நெஞ்சாக இராமல் என்று டைய நெஞ்சாக அமைந்தபடியாலும், நான் ஒரு வழிபோனால் நீ ஒருவழி போகை யன்றிய சாலவும் எனக்கு நீ உடனப்பட்டிருக்கையாலும் உனக்கு ஒது விசேஷமாதும் சொல்லுகிறேன் கேள் ; உலகத்திலே உணர வேண்டும் பொருள்கள் பலவுள்ளவென்று பலர் நினைக்கிறார்கள் ; நான் நினைத்திருப்பதாவது உணரவேண்டும் பொருள் ஒன்றே ; அல்காலவாழ்ந்த விஷயம். “ஒண் தாமரையார் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு” என்று பொய்கை யாழ்வாரும் அருளிச்செய்தாராகையால் பகவத் விஷயமொன்றே நமக்கு உணரத்தக்கது ; அதனையே நீ உணர் ; இதனை நான் மற்றையோர்க்குச் சொன்னால் ஏசுவர்கள் அனைவரிலே ஒருவர்க்கும் இதை நான் சொல்லவில்லை ; உனக்கே சொன்னேன்—என்றார்

முன்றிகளால் பகவத் விஷயத்தை வருணிக்கிறார். சூட்டாய நெயியான் = “சூட்டா” என்கிற வடசொல் ‘சூடு’ என விகாசப்பட்டு, அலங்காரமென்று பொருள் பெற்றுக்கிடக்கிறது. எம்பெருமானைக்கொண்டு அவுரராகஸ்தஸம்ஸாரம் முதலிய காரியங்களைக் கொண்டு நினைப்பவர்கள் திருவாழி யாழ்வானை ஆபதமாகக் கருதுவார்கள் ! அங்ஙனம் பிழை ஆகிய யோஜகராய் “வடிவாரசோதி வலத்துறையுஞ் சுடாழியும் பல்லாண்டு” என்று திருப்பல் லாண்டு பாடுமவர்கள் எம்பெருமானுடைய தீவ்யாயுதங்களைல்லவற்றையுடைய திருவாபரண கோடியிலே அநுஸந்திப்பார்களாதலால் அது தோன்ற இந்த சூட்டாய நெயியான் என்றார். நெயி—திருவாழியாழ்வான்.

தோல்லரக்கனின்னுயிரை மாட்டே துயரிழைத்த மாயவன் = எம்பெருமான் அடிய வர்களுக்கு அநாதிகாலமாகவே நன்மைகளைச் செய்து வருவது போல, இராவணன் பாபத்தி களுக்கு அநாதிகாலமாகத் தீமைகளிப்பற்றிவருதலால் தோல்லரக்கன் என்றப்பட்டான். அவனு டைய இன்னுயிரிக்குத் துயருண்டாக்களை மாயவன் இராமபிரான். மாட்டே என்றது ஸம்பந்த திலே யிருந்துகொண்டு என்றபடி. “மாடு பொன் பக்கம் செல்லம்” என்பது நிகண்டி. “ஸ்மரந் ராகவபாணநாம் விவ்யதே ராஜஸிவசுவர:” என்று—இராவணன் இராமபிரானு டைய அம்புகளை நினைந்து நினைந்து உருவழிநீசானென்று ஸ்ரீவால்பீக பகவான் பேசினபடியை இங்கு நினைப்பது.

• “எட்ட வெறிகொண்ட” என்றவிடத்து, ‘எண்ட’ என் திருக்கேவன்வேறு எதுகை மின்பம் நோக்கி ‘எட்ட’ என்று வல்லொற்றுய்க் கிடக்கிறதென்ப. திரண்ட என்றபடி. இது வெறி [பிரிபுளத்து] க்து விசேஷணமாகவுமாம்; அழாய்க்து விசேஷணமாகவுமாம். வெதியன் - ‘வைதிசு’ என்ற வடசொல் விகாரம். “சொன்னேனிது” என்னவேண்டியிருக்க, “சொன்னேன் அது” என்றது அர்த்த கௌரவத் தோற்றவரம். (சுசு)

2651 அதுவோநன் நென்றங் கமருலகோ வேண்டில் *
அதுவோர் பொருளில்ல யன்றே? *—அதுவொழிந்து
மண்ணினரூள் வேனெனிலங் கூடும் மடநெஞ்சே! *
கண்ணன்தான் வாழ்த்துவதே கல். (சுஎ)

மட நெஞ்சே - அழிவு கெட்ட மனமே!,

அதுவோ { (இவ்விபுதியிலிருப்பவியிட)
நன்று என்று { அந்தப் பாமபதாதுபவம்
கிறந்ததென்று கொண்டு

அங்கு அம் { அந்தப் பாமபதாதுபவத்தை
உலகு { விரும்புகிற பக்கத்தில்
வேண்டில் {

அது தீர் { அதனைக் கொடுப்பது (எம்பெரு
பொருள் { மாணக்கு) அஸர்தயமான
இல்லை { காரியமல்லவே;
அன்றே {

அது ஒழிந்து { அந்தப் பாமபதாதுபவத்தை
மண் நின்று { உபேகித்து விட்டு
ஆள்வேன் { இந்த மண்ணுலகத்திலேயே நின்று
எனிலும் { ஐசுவரியத்தை ஆளவேண்டு
கூடும் { மென்று விரும்பினாலும
கண்ணன் { அதையும் அவன் எளிதில் அருளக்
கூடும்;
தான் - ஆகவிப்படி உபய விபுதியையும்
வாழ்த்துவதே - அளிக்க வல்லான எம்பெருமா
கல் - னுடைய -
திருவடிகளை
மக்களாசரணம் பண்ணுவதையே
அப்பயக்கக் கடவரம்.

* * *—உபய விபுதியையும் எளிதில் தந்தருளவல்ல எம்பெருமான் திருவடிகளையே வாழ்த்து நெஞ்சமே! என்கிறார். தேவதார்தாங்கள் தம் தம் அடியவர்களுக்குச் சில அபேகி தங்களைத் தாக்கடவனவாகிலும் பாமபதத்தைத் தருவது எந்த தேவனதக்கும் முடியாத காரி யாம்; எம்பெருமானுக்கோ அது பாமஸாஸரமானது; ஆகையாலே, நெஞ்சமே! நீ பாமபதத் தவிர மற்றதெல்லாம் நீது என்று விட்டிட்டு, விலகணமான அப்பாமபதமொன்றையே விரும்புவாயாகிலும், அது எம்பெருமானுடைய திருவருளால் எளிதில் கிடைக்கக்கூடியதே; அதனைத்தருவதில் அவனுக்கு அருமைபெயரில்லை அவனுக்கு இது ஒரு சாக்கே யன்றுகான்; அவ்வளவல்லாமல் “பாலோ நார்யத்ர கச்சதி” என்று திருவடி சொன்னாற்போலே அந்தப் பாமபதத்தையும் உபேகித்து விட்டு இந்த மண்ணுலகத்திலேயே நிலைபெற்று நின்று அதுப ளிக்கவேண்டுமென்று விரும்பினாலும இதுவும் அவனுல் எளிதில் தரக்கூடியதே; ஆகை யால் திருவடிகளை அழைக்கமோ எந்த புருஷார்த்தமும் எம்பெருமானுல் நாம் எளிதில் பெறக் கூடியதே; ஆகையினிது இப்படி எவ்வசத்தினுள் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையே வாழ்த்தப் பாமபதம் என்றாராயிற்று. [பாமபதாதுபவத்திலும் இஹலோக போகத்திலும் விருப்பம் இல்லாமல் கண்ணன் கழல்களை வாழ்த்துவ தொன்றிலேயே நோக்காக இருக்கக்கடவை என்பது என்பதாம்.]

“அதுவோநன்று” என்றவிடத்து ஓகாரம் பாமபதத்தின் விலைகூண்யத்தைக் காட் டும் “அபாருலகு” என்பது ‘அமருலகு’ எனக் குறைந்து கிடக்கிறது. “அதுவோ” என்றபடி “அதுவோர் பொருளில்லை” என்பன பாடபேசுங்கள்.

• “அதுவோநன்று” என்ற ஆள்வேனெனிலம் = இதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கொள்ள னாம்: இந்த மண்ணுலகத்திலேயே திருந்துகொண்டு பகவத் விஷயத்தை யதுபவிக்க விரும்பி னுடைய என் அது ஒரு பொருள். “ஒரு நாயகமாய் ஓடவுலகுடனுண்டவா” என்கிறாடியே இவ்வுலகத்தில் ஐசுவரியத்தை யதுபவிக்க விரும்பினாலும் என்பது மற்றொரு பொருள். விரும்ப

பும் பலன் எதுவாயினும் பகவானுடைய திருவடிகளை வாழ்த்துவதே யாத்திரையா யிருக்க வேண்டுமென்று விளக்கியவாறு. முதலடியில் "அமருலகோ வேண்டில்" என்றதற்கும் 'ஸ்வர்க்கலோக புருஷார்த்தத்தை விழும்பினாலும்' என்று பொருள் கொள்ளத்தலும் பொருந்தும்.

கல்—முன்னிலை எவ்வொருமை வினைமுற்று.

(கௌ)

2652 கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்த வாளுநே *
புல்வென் றெழிந்தனகோல்? ஏபாவம் *—வேல்ல
நெடியான் நிறங்கரியா னுள்புகுந்து ிங்கான் *
அடியேன துள்ளத் தகம்.

(கடி)

வேல்ல செடி யான்	மிகவுயர்ந்தவனும்	கல்லும்	- திருவேங்கட மலையும்
நிறம் கரியான்	நிறத்தால் கரியவனும் என்கண்ண பிரான்	களை கடலும்	- கோஷத்தினிற் சிதம்பரத்தையும்
உள் புகுந்து	உள்ளே பிரவேசித்து	வைகுந்தம்	- பூதவைகுண்ட மென்கிற
அடியேனது உள்நத்தகம் நீங்கான்	அடியேனது உள்ளத்தைய விட்டு நீங்குவின்றானில்லை;	வான் நாடும்	- வானுலகமும்
		புல்வென்று ஒழிந்தன கொல்	புல்வென்று ஒழிந்தன கொல்
		ஏபாவம்	- ஐயோ பாபம்!.

***—[கல்லுங் கனைகடலும்.] கீழ் மூன்று பாசாங்களினும் அழுவார் தமது திருவுள்ளத்திற்கு ஹிதம் உபதேசித்தார். அதை உபதேசித்திருந்தெஞ்சு உடன்பட்டிருந்ததால் பலன் உடனே கை புகுந்தபடியை இதுமுதல் மூன்று பாசாங்களான பேசுகிறார் எம்பெருமான் திவ்யமங்களை விகாஹத்தோடே காணத் தெஞ்சிலே புதுத்த ஸ்திரபாதிக்கடையாக இருக்கும் படியைப் பேசுகிறார். வேல்ல நெடியான் = 'வேல்ல' என்றது (மிகவும்) என்றபடி. நாமாக எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும் நமக்கு எட்டாதிருப்பவன் என்கை. அவன் தானே தன்னருளாலே எளியானில் தடைசெய்வாரில்லாமையாலே நிரதேறாத கருணையாலே வந்து புதுத்தானென்கிறது. (வேல்ல—வெல்வதற்கு, நெடியான்—முடியாதவன் : ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவன் என்று பொருள் கூறதல் சிறுவாறு.) வந்து புதுத்ததாகக் கொற்றநிகிதல் மாதிராமனில்; மெய்யே வந்து புதுத்தானென்கைக்காக நிற்கரியான் என்று பூதேவனியையுங் கண்டறிந்து பேசுகிறார் போலும். பிராட்டியானவன் எம்பெருமானுடைய திருமார்பிலே வந்து சேர்ந்து "அகலகில்லேனிறையார், அகலகில்லேனிறையும்" என்று நான் எப்போதும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது போலே, எம்பெருமானும் அழுவார் துடைய திருவுள்ளத்திலே வந்து சேர்ந்து "நான் இதனை விட்டு நீங்கேன், நான் இதனை விட்டு நீங்கேன்" என்றும் உருச்சொல்லிக்கொண்டு கிடக்கிறுனென்பது தோன்ற "உள்புகுந்து ிங்கான்" என்று அருளிச் செய்ய மமுது காண்மின்.

எம்பெருமானுக்கு, பாம்பாத்திலும் திருப்பாற்கடலினும், கோரில் திருநிலை பெற மாள்கோரில் முதலான உகந்தருளின விடங்கனிலும் இதுபாதிற் காட்டினும் மெய்யடியாது டைய ஹ்ருதய கமலத்திலே வாழ்வதே பாமோத்தேசம்மென்றும், ஸமயம் பார்த்து அன்பு குடைய தெஞ்சிலே வந்து சேர்வதற்காகவே மற்ற விடங்களில் எம்பெருமான் தங்குகின்ற னென்றும், ஆகவே பாம்பதம் முதலெவற்றில் வாழ் உபமாய்ப்பக டைய ஹ்ருதயத்தில் வாஸமே புருஷார்த்தமாயிருக்குமென்றும், இது விசேஷித்து விட்டால் பாம்பதம் முதலிய வற்றில் வாஸம் செய்வதில் ஆகரம் மட்டமாய் விடுமென்றும் பூதேவசபுகாஷத்தில் வினையுலகாசியர் பாம்பாஸமாக அருளிச் செய்ததெல்லாம் இப்பாசாத்தின் முனைபுகளை முனராகக் கொண்டேயென்றுணர்க. "கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்த வாளுநே புல்வென்றெழிந்தன கோல் ஏபாவம்!" என்ற இப்பாசாத்தின் உருக்கத் ததான் சொல்வோம்!. இப்படிப்பட்ட சுரச்சொற்கள் பாணியோமான கம்முடைய வாயினும் அமைந்து புறப்பாப்பெறுவதே! அத

வாருந்தாய் அது பவம் எங்கே? நாம் எங்கே? அவர்களுடைய அருளிச்செயலுக்கும் நம்முடைய நாவிற்கும் எவ்வளவோ தூரமுண்டு. ஆயினும், ஏதோ பாங்கு விசேஷத்தாலே நமது வாயினும் இத்தகைய பாசாங்குள் பொருள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ சற்றுப்போது ஹழந்து புறப்பெய்தியாக வாய்ப்பது இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தினையே பெற்றதொரு கனத்த பேராம். ஒவ்வொரு ஸ்திவைஷணவரும் இரவில் பள்ளிகொள்ளும்போது இப்பாசாத்தைப் பலகால் அது ஸந்திக்க வேண்டுமென்பது பெரியோர்களின் உபதேசம்.

கல்லும் = கல் என்று ஸாமான்யமாக மலையைச் சொல்லிற்றாய், அது இங்கே சிறப்பாய்த் திருவேங்கடமலையைச் சொல்லிற்றுகிறது. கணிகடல் = எம்பெருமான் எப்போதும் தன்விடத்து உறைகின்றனென்ற மகிழ்ச்சியினால் ஆரவாரம் செய்கின்ற கடல் என்னை. புல்லென்றொழிந்தனகொல் = புல்லென்று--அற்பத்தன மடைந்து. எனது கெஞ்சின் முன்னே அவைபெல்லாம் அற்பமாய்க் கிட்டனபோலும் என்றவாறு. அவ்விடங்களில் போக்கு வரத்து அடியோடு அற்றுப்போனபடியாலே அவை புல்லுடிப் போயினவோ என்கிறார்--என் தவிர்ப்பர் சிலர். எபரவம்! = சிறந்த ஸ்தலங்களென்று கொண்டாடப்படுகிற அவ்விடங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையா வந்துவிட்டது! ஐயோ பாவம்!! என்று இரக்கத்தோற்றம் கொகிறபடி.

பெரியாழ்வார் திருமொழியின் முடிவிலுள்ள "பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழக விட்டு" "கடலு ரவாய் மிளிர்ந்து மின்னும்" என்ற இரண்டி பாசாங்களும் இப்பாசாத்தின் இரண்டாமடிக்கு எதிரில்லா என்று அழகிய மணவாளச்சீயாருளிச் செய்யும்படி. (சுடி)

2653 அகஞ்சிவந்த கண்ணிராப் வில்வினைய ராவார் *
முக்குசிதைவ ராமன்றே முக்கி *—மிகுந்திருமால்
சர்க்கடலை புள்பொதிந்த சிந்தனை யேன்றனனை *
ஆர்க்கடலாஞ் செவ்வே யடர்த்து? (சுடி)

பெரியாழ்வார்	கடுமையான பாவங்களானவை	திருமால்	திருமாலை நுடைய
சுடி	சுடியுடைய குடியிருப்பை யிழந்தமையாலே	சர்க்கடலை	கல்யாண குணங்களிற்றி நடலை
சுடி	சுடி	உள் பொதிந்த	உள்ளே ஆடகிக்கொண்ட
சுடி	சுடி	சிந்தனையேன்	சிந்தனையை யுடையேனான்
சுடி	சுடி	தன்னே	தன்னே
சுடி	சுடி	செவ்வே	செவ்வையாக
சுடி	சுடி	அடர்த்து	செருக்கி
சுடி	சுடி	ஆர்க்கு கடல்	யாரால் உபத்தியக்க முடியும்?
சுடி	சுடி	ஆம்	(ஒருவராலும் என்னைத் திரவ் கருக்க முடியாது.)

* * *—இரண்டி வள்ளுள்ளோ மிகவும் அழிவிவேசத்தைப் பண்ணிக் கலந்து வாழ்கின்ற திருமாலின் திருகுணங்களை உறையடுத்திப் பெறுகையாகிற ஏற்றமுடைய என்னை ஒருவரால் திரவ்விக்க முடியாதென்று மகிழ்ச்சியின் கனத்தாலே மார்பு தட்டிப் பேசுகிறார்போலே உருக்கிறது இப்பாசாம்.

இதற்கு முன்பு என்னை மிகவும் வருத்தின கொடிய கருமங்கள் இப்போது முன்பு போலே கனிக்கொல் செலுத்தி கலிய முடியாமையா லுண்டான சிற்றத்தாலே கண்கள்குதறிப் பாய், "இதற்கு முன்பு செருக்காய்த் திரிந்த நாமோ இப்போது இப்படிப் பரிபயப்பட்டு உறைய" என்று வாய்க்கிடக்கதறவும் கதறா திருக்கவும் மாட்டாமல் ஊமைகள் உளறமா ட்டாலே உறையகொண்டு முகங்கமடைகிறபடியைக் காணுங்கோள் என்கிறார் முன்னுடிகளில் அழைக்கவல்லாள் கருமங்களை "வில்வினையராவார்" என உயர்த்தினபோலக் கூறுவதும், அவதூறுக்குக் கண்ணும் முகமும் உள்ளனபோலக் கூறுவதும், ஆழ்வாருடைய தந்திரத்தையும்

மகிழ்ச்சியினாலாய கற்பனைகளென்க. முக்குதல்—வாய்க்கிட்சுச் சொல்லமாட்டாமையும் வெறு
மணிநுக்கமாட்டாமையும்.

இனிமேல் எப்பெயப்பட்ட கருமங்களும் தம்மை அடர்க்கமாட்டாவென்பதையும்
அதன் காரணத்தையும் பின்னடிகளிற் பேசுகிறார். மிகும் திருமால் = மிகச் சிறிய என்னுள்ளே
வந்திருக்கச் செய்தையும் விரலமரான விடங்களிற் போல உடல் பூரிகின்ற திருமால் என்னவ
மாம். சீர்க்குடலை உள்வொதிதலாவது—அப்பெருமானது அளபுறந திருநாளை உடைய
விடானது அதுவந்தித்தல். பகவத் குணதூபவம் பண்ணப்பெற்ற யான் இனி மார்த்தும் சீர்க்கு
மாட்டேன்; ஒன்றையும் பொருட்படுத்தாமல் எனது காரியமே கண்ணாயிருப்பேன் என்று
ராயிற்று. (ராக)

2654 அடர்பொன் முடியானை யாயிரம்பே ரானைச் *
சுடர்கொள் சுடராழி யானை *—இடர்கடியும்
மாதா பிதுவாக வைத்தே னெனதுள்ளே *
யாதாகில் யாதே யினி? (எ)

அடர் பொன்	அடர்த்த பொன் மயமான திரு	இடர் கடையும்	அக்கங்களைப் போக்கவல்ல தாயும்
முடியானை	வெங்கைக்கையுடையவனும்	மாதா பிது	தந்தையுமாக
ஆயிரம்	வெற்றவர் காமங்களால் மரதி	ஆக	
பேரானை	பாதித்தப்படுபவனும்	எனது	என்னுடைய திருக்கயக்கிலே
	(சத்திர ஸூர்யன் முதலிய) சுடர்	உள்ளே	இருத்தினேன்;
சுடர் கொள்	களை வெல்லாம் வென்று	வைத்தேன்	
சுடர் ஆழி	விளங்குகின்ற திருநாழியை	இனி	இனிரேன்
உானை	யுடையவனுமான எம்பெரு	யாதாகில்	(எனக்கு) என்ன சொந்தா
	மானை	யாதே	வெனின?

***—வல்லினைகள் இனிமேல் என்னை அடர்க்கவில்லா என்று நீட்டித்து
இனி அந்த வல்லினைகள் என்னை என்ன செய்தாலும் எனக்கு வருவதொரு கெடுதியில்லை
யென்கிறாதினில். எம்பெருமானே ஸ்கலனித பந்துவுமாவான் என்று உறுதியான அடியாவஸாயம்
கொண்டேனுண்பின்பு இனி எனக்கு என்ன ஸம்பத்து நேர்த்தாலும் ஸைதோஷமுமில்லை,
என்ன ஆபத்து நேர்த்தாலும் ஸங்கடமுமில்லை யென்கிறார். இப்படியிட்ட அடியாவஸாயம்
கொண்ட பாஹலாதலுக்கு இரணியனும் அவனுடைய எவலாளர்களும் எத்தனையோ வகை
யான தீக்குகளே யிகழத்தாரர்களெனினும் அவன் திறத்த ஒன்றும் பயன்படவில்லையே; பாம்பு
களை விட்டுக் கடிக்க வைத்தார்கள்; தீயை வளர்த்து அதிலே தள்ளினார்கள்; மலைகளில்
நின்றும் தலைகீழாக உருட்டினார்கள்; சிங்கம் புலி யானை முதலிய கொடிய விலங்குகளோக்
கொண்டு அச்சமுறுத்தினார்கள்; இன்னமும் எத்தனையோ செய்தார்கள். பாஹலதாழ்வான்
ஒன்றையேனும் ஸகலியம் பண்ணினானென்பதன்மீது? பலபல பட்டுப் பிதும்பாங்கிடாரும்
அணிகலன் களையும் தந்து மகிழ்வித்து ஸ்வாதீநப்படுத்திக்கொள்ளவும் பார்த்தார்கள்; அவை
ஹையுந்தான் ஸகலியம் பண்ணினானே? பகவத் குணங்களில் சிறப்பிடமாகவுள்ள அபரந்த
புறம்பான ஸாபஷ்டங்கனொன்றும் கணிசிக்கப்பட மாட்டா வாகையாலே கூடியவரும் “மாதா
கில் யாதேயினி” என்று மிக்குத் தோற்ற மொழிகின்றார்.

அடர்பொன் முடியானை = இங்குத் திருவடிகேதத்தை மாத்திரம் சொல்லி “திருப்பத
“செங்குமலக் கழலில் சிற்றிதழ்போல் விரலில் சேர்த்துநாழிகளும் ஸாண்களையும் உலரலெ
தங்கிய பொன் வடமும் தாளநன்மா துறாரின் பூவொடு பொன் மணியும் மெதிர மா கிறும்,
மங்கல வைம்படை யந் தோள்வலையும் குகழயும் மகாமுர் வாகிகளும் சுட்டியார்” என்று
மற்றுமுள்ள திவ்ய பூஷணங்கள் பலவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்க. “பலபலவெ உபரானம்
பேரும் பலபலவே” என்று அடர்பெருமானுடைய கலெகஷணமாசா திருவா யானைச் சீர்தும்
திருநாமங்களையும் திவ்யாபுசங்களையும் சிந்திக்கப் புரந்தால் இகா விஷயங்களைப் பற்றின ஸா
ஷ்டங்களை ஒரு பொருளாக கெஞ்சிப்படுமோ என்பது உள்புறந.

மாநாட்டினர் = “சாரா பிதாவாக” என்று குக்கேவனுமென்று சிலர் பாடத்தைக் கிருதுவாராக ; ஸ்த வேண்டி ; வடமொழியில் பிதா என்னும் பதத்தின் பகுதியான பித்ரு என். என இவ்வே பிதா எனப் பிரயோகித்தவ்வார். (எ0)

தனிகின்ற சார்விலா முர்த்தி ! *—பனிகர்
 உத்தரவு செஞ்சடையா னுகத்தான் * நான்கு
 முகத்தானின் ஊந்தி முதல்.

(၆၁)

* * *—எம்பெருமானையே எல்லாவுறவுமாகப் பற்றினோனென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்.
இங்ஙனே பேசின ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் : ஆர்வீர! என்னையே மாதா பிதுவாகக்
பொகண்டாய்? சொன்னியே? என் லுடைய படிக்கொல்லாம் உமக்கு நன்றாய்த் தெரியுமோ?
ஆந்நிலாசில் சிறிது சொல்லிக்கூறுமே' என்ன; பிரமணம் சிவனுங்கூட உண்ணப்பற்றி
ஸக்தை நெற்றுக்கொள்ளுமார்க்கு உலக பெருமை என்னுலே பேச முடியுமோ வென்கின்றார்.

[புள்ளி இய்யாதி.] கவ்வணைபச் சடைபிலேநொண்ட சேவன் உன்னுடைய திருமேனி
புகழார்ந்தசாலைக்கு இருட்டி மாறக் கிரங்கு வந்ததை பெற்றான்; நான் முகனோ உனது நாடிக்
கவ்வணைபச் சடைபிலேநொண்ட சேவன் உன்னுடைய திருமேனி புகழார்ந்தசாலைக்கு இருட்டி
மாறக் கிரங்கு வந்ததை பெற்றான்; நான் முகனோ உனது நாடிக்

ஆகத்தான் = ஆகமாவது சரீரம் ஒரு ஸமய விசேஷத்திலே சிவன் முதலான தெய்வங்
களுக்கும் எய்யப்படுமா தனது திருநெளிவின் ஒருபுறத்திலே இடம் கொடுத்து உதவினான்
என்கிற இதைப் பெரிய குணமாகக் கொண்டு அழிவார்கள் இதனை அடிக்கடி அருளிச் செய்வார்

கள் ; “ ஏறாளு மிறையோனும் திசைமுதலும் திருமகளும் ; கூறாளுந் தனிபுடம்பன் ” என்பர் திருவாய்மொழியிலும் ; “ அக்தும் புசியினை தஞமுடையாவொருவர் பக்கம் நிற்ச நின்ற பண்பர் ” என்றார் பெரிய திருமொழியிலே திருமங்கையாழ்வார்.

நின்னுந்திமுதல் = அன்மொழித்தொகை ; [பஹுமஹிஸமாஸமடங்கியது.] நின் உந்தியை முதற் காரணமாக வுடையான் என்று பொருள்படுதலான். நின் உந்தியிலே பிறந்து உலகுக்கெல்லாம் முதற் காரணமாக இருப்பவன் என்றுரைத்ததுமாம். (எஉ)

2656 முதலாந் திருவருவம் மூன்றென்பர் * ஒன்றே
முதலாகும் மூன்றுக்கு மென்பர் *—முதல்வா !
நிகரிலகு காருருவா ! நின்னகத்த தன்றே ? *
புகரிலகு தாமரையின் பு-

(எஉ)

முதல்வா !	சைவகாரண முதனான் பெரு	நிகர் இலகு	மேகமென்ற சொல்லலாம்படி
மூன்று திரு	மானே !	கார் உருவா	அதனோடொத்துவினக்காசினற
உருவம்	பிரமன் விஷ்ணு சிவன் என்கிற	புகர் இலகு	திருமேனியை யுடையானே !
முதல் ஆம்	மூன்று திவ்ய மூர்த்திகள் தலைவ	தாமரை	கேஜஸ்ஸு நித்கு விளகருகின்ற
என்பர்	ராகா என்று சிலர் சொல்லு	யின் பு	தாமரைப் பூவானது
மூன்றுக்கும்	வர்கள் ;		
ஒன்றே	மேற்கொன்ன மூன்று மூர்த்தி	நின் அகத்	உன்னிடத்திலுள்ள தன்றே ?
முதல் ஆகும்	கண்க்கும் கேடுறொரு தத்துவம்	தது அன்றே	[திரு நாயக்கமலமே உனது
என்பர்	தலையாயிருக்கும் என்று பற்		பாக்கத்தை வெளியிடவல்லது
	றுந் சிலர் சொல்லுவார்கள் ;		என்றவாறு]

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் பிரமணுடையவும் சிவனுடையவும் வேச்ச உத்தமையாலே பரத்வ விஷயமாகப் பிறர் சொல்லுகிற பாதங்கள் நனைவுத் தவிர அவிநயநாதராயர் பாதந்தம் அருளிச் செய்கிறாந்நில்.

[முதலாந்திருவருவம் மூன்றென்பர்.] ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்கிற மூன்று மூர்த்திகளும் துலயமாகவே உலகுக்குத் தலைவர்கள் என்று கொள்ளுகிற சிலருடைய சொல் கையை இதனால் அருவதித்தபடி. ஆகையன் அரன் என்கிற, மூர்த்திகளுந் பால் பாய் ஏற்றத்தாழ்வனன்றியே ஸமாராமிருப்பவரன்று சிலர் சொல்லுவார்கள்—என்றவற்றால் அது ஸ்வஸித்தாந்தமல்ல, பரபக்தம் என்பது விளங்கும்.

[ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர்.] உத்திரணவா திகொன்று கிளருந்தி ; அவா களுடைய கொள்கை இது ; ப்ரஹ்மா விஷ்ணு நுதர்க்கறிந்காட்டில் வேறுபட்ட நான்காவது தத்துவம் ஒன்றுண்டு ; அதுவே இம்மூன்று தத்துவங்கட்டும் கீர்வாஹமகமானது என்றார வர்கள் ; அவர்கள் தாய் ப்ரஹ்மவாதிகொண்ட படுவார்கள். அவர்களுடைய பக்தமும் ஸ்வஸித்தாந்தமல்லவென்று இதனால் காட்டப்பட்டது. ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனே பாதத் துவமென்பது தோன்ற முதல்வா ! என விளிக்கின்றார் காண்பின். ஸேவீக்கும்ப்பாதே ஸகல தாபங்களும் ஆறும்படியான திருமேனிகொண்ட தெய்வமே பாதத்துவம் என்பது விளங்க நிகரிலகு காருருவா ! என்றும் விளிக்கின்றார். “ ஒருருவப் பெயர்ஹருவம் ஒன்று சொச்சு ஒன்று மாகடதுருவம் ஒத்துகின்ற, மூலருவம் கண்டபொது ஒன்று ஆஞ்சோதி முகிஹருவ மெம்மடிகளுருவந்தானே ” என்று திருமங்கையாழ்வாரும் திருவெழிந்தாண்டகத் தவிர ப்ரஹ் துவ நிர்ணயம் பண்ணும் பாகரத்தில் அருளிச் செய்தமை காண்க.

ஸ்ரீமந்நாராயணனே பாதத்துவமென்பது கங்கு பொருந்தமாறு விஷயம் காட்டுகின்ற நின்னகத்தன்றே புகரிலகு தாமரையின் பு என்பதனால் சிவன் பிரமணிடத்துத் தோன்றி யவனென்றும் ; அந்தப் பிரமன் உனது திருமடிக் தமலத்தில் தோன்றியவனென்றும் பரஸ்த்

ரங்கனிற் கொல் வீடுநுக்கும்பொது அந்தத் தாமரையைத் திருநா சிவிலையுடைய நீரையன்றோ பாதத்துவமாக இருந்தத் தகுதி யுண்டென்று காட்டியவாறு.

இந்தப் பாசரத்தையே பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ—ஸ்ரீவசதகத்தில் பெரியவொரு ரலோயமாகப் பண்ணியுணர்த்தார்; அதாவது—தரயோ தேவாஸ்துல்பா; த்ரிதயம்தமத்வைகர், அநிதம் த்ரிகாநஸ்தமத் தத்வம் பரிதி விதர்க்காந் விசுடயம்—வபொர் எப்பிபத்தீமா நத்தீவாநாப் பமலத: ததத்யத் ப்ருபங்கிபாவதிதி வித்தாந்தயதிந: என்பதாம். இந்த ரலோயத்தில் பொருளையும் சிறிதேகேவரிப்போம்; [தரயோ தேவாஸ் துல்பா: அரி ஆயன் அர னென்யம் மூன்று தெவ்வங்களுக்கும் ஸாம்யஞ்சொல்லுவர் சிலர். [த்ரிதயம்தம் அத்வைதம்.] ஸ்ரீவசதம் தெவ்வங்களுக்கும் வெவ்வேறெல்ல; ஒன்றையென்பர் சிலர். தீர்த்த சொன்னது த்ரிதர்க்கோ பவாதம்; இவ ஐயாவ தம். வஸ்துக்களின் பேதத்தை ஒப்புக்கொண்டு அவற்றை எந்தத்தாழ்வுகளில்லாமை சொல்லுவது ஸாம்யவாதமெனப்படும். வஸ்துந் ததத்யப் பேதத்தையே ஒப்புக்கொள்ளாமை ஐக்யவாதமெனப்படும். இந்த ஐக்யவாதம் இப்பாட்டில் அதுவதிக்கப்படவில்லையாகிலும் அதனை நூலரிப்பதாம் ஆழ்வார்க்குத் திரு ஸ்ரீரங்கரேயம் பெய்துணர்ந்த பட்டர் அதனையும் எடுத்துக் கூறினானென்க. [அதிகம் த்ரிகாநஸ்தமத் தத்வம் தம்.] இம்மூன்று தெவ்வங்களிற்காட்டிலும் மேற்பட்டதான துரியரஹ்மமே ப்ரபத்தவனொன்று உத்தீரண வாதம் பண்ணுவர் சிலர். [இதி விதர்க்காந் விசுடயம் விபோ: நயிபதம்: இய்யாதி.] இப்படிப்பட்ட சங்கைகளை பெல்லாம் அடியறுதுக்கின்ற திருநாபிச்ச மலமாகது ப்ரபத்தமருத்ரர்களுக்கும் முதற்றிழங்காயிருந்துகொண்டு 'உலகமெல்லாம் எம் பெருமா ஸ்துடைய புருவ நெறிப்புக்குப் பரவசப்பட்டது' என்கிற வரித்தார்த்தத்தை நமக்கு நன்கு தெரிவிக்கின்றது—என்றாயிற்று. ஆகையாலே இப்பாசரத்தின் மொழிபெயர்ப்பா ியாகும் இந்தச் சொல்லென்று அரஸ்திங்கக்கடவது. (எஉ)

2657 பூவையுங் காயாவும் நீலமும் பூக்கின்ற *

காவிமல ரேன்றுங் காண்டோறும் —பாலியேன்

மெல்லாவி மெய்க்கவே பூரிக்கும் * அவ்வவை

பெல்லாம் பிரானுருவே யென்று.

(எங.)

பூவையுங் - பூவைப் பூவையுங்
காயாவும் - காயாம் பூவையுங்
நீலமும் - கரு நெய்தல் பூவையுங்
பூக்கின்ற - புத்தகுகின்ற
காவிமலர் - செடகமுரீர்ப் பூவையுங்
என்றுங் காண் } டாக்கிடு டோகெல்லாம்
கோறும் }

அங். அவை }
எல்லாம் } அந்தத் மலர்களைல்லாம்
பிரான் * எம்பெருமானுடைய
உருவே என்று - திருவுருவினே என்று கொண்டு
பாலியேன் - அடியேனுடைய
மெல் ஆவி - மருதுவான உயிரும்
மெய் - சரீரமும்
மிகவே } மிகவும் பருத்து வளர்கின்றது.
பூரிக்கும் }

* * *—சிறப்பாட்டில் “நிகரிலகு காருருவா” என்று விலகத்தணமான திவ்ய மங்களா விக்காஹத்தை அதுவந்திகைவே, பொலிகண்டு மேல்விழும்படியான அளவிறந்த அன்பு அத் திருமெலியிலே தமக்கு வினோந்தபடியை அருளிச் செய்கிறாரிதில், முதலடியின் முடிவிலுள்ள ‘பூக்கின்ற’ என்ற வினோஷணம் [அடைமொழி] பூவை காயா நீலம் எல்லாவற்றிலும் அந் வளிக்கும். அப்போதுதான் மலர்கின்ற பூவைப்பூ, காயாம்பூ, நீலோற்பலம், கருநீர்ப்பூ என்னுமியற்ற நான் எப்போதெப்போது காண்கிறேனோ அன்னப்போதிலெல்லாம் எம் பெருமாதற்குணைக் கண்டதாகவே நீனைத்து ஆவியும் உடலும் பூரிக்குப் பெறுகிறேன் என்று காட்டுகிறது.

புனைவென்பது காயாம்பூவில் ஒரு ஆவர்த்தரீபேதம்; “மல்லிவை வனமாலே மௌவல்மாலே” (பெரியாழ்வார் திருமொழி) என்றாற்போல. “காண்டோறும்” என்னுமளவே போதுமாயிருக்க, “என்றும் காண்டோறும்” என்றதென்னென்னில்; போலிகண்டு பூரித்தவென்கிற இந்தப் ப்ரமம் ஒருகாலிருகாலன்று; ஒருதடவை அவற்றைக் கண்டி பூரித்த பின்பு “ஓ! நாம் ப்ரமித்தோம்; இவை வெறும் புஷ்பங்களே யொழிய எம்பெருமானது திருவுருவமல்ல” என்று தெளிந்துகொண்டாலும், அடுத்த சூழ்நிலையில் இது மறந்துபோய், பழைய ப்ரமமே ஆதவர்த்திக்கும்; இப்படியே ப்ரமிப்பதும் தெளிவதும், ப்ரமிப்பதும் தெளிவதுமாய் நித்தியம் செல்லுமென்பது தோன்றும்.

“பாலியேன் மெல்லாவி” என்றவிடத்து, “பாலியேன்” என்றது விபீதலாகநீண்ட யால் ‘பாக்யசாலியான என்னுடைய’ என்று பொருள்படவுங் கூடும். போலியான பொருள்களைக் கண்ட மாதிரித்திலை ஆனியுமுடையர் பூரிக்கும்படியான பாக்யம் எனக்கே யிறையுள்ளது என்றவாறும்.

“மெல்லாகியும் மெய்யும்” என்னவென்றிடத்து “மெல்லாகியெய்” என்றது— உம்மைத்தொகை. பூரிக்கும் = வடமொழித் தாதுவாடியாகப் பிறந்த வினை பற்றும். (எங்)

2658 என்று மொருநா ஸோழியாமை யானிரந்தால் *

ஒன்று மிரங்கா ருருக்காட்டார் *—குன்று
குடையாக ஆகாத்த கோவலனார் * நெஞ்சே!
புடைதான் பெரிதே புலி.

(எசு)

ஒரு நாள்	ஒரு நாளும் தப்பாமல்	ஒன்றும்	சிறிதும் தயாவ செங்கிருரில்லை;
ஒழியாமை		இரங்கார்	
என்றும்	எந்தோரும்	உரு காட்டார்	தன் திருமேனியை காட்டுகிறு ரில்லை;
உான் இரங்	அடியேன் ஸார்த்தித்தால்,	நெஞ்சே	ஓ மனமே!
தால்		புலி	நாயிருக்கும் இடம்
குன்று குடை	(முன்பு) கோவர்த்தன மலையைக்	பெரிதே	(அவருடைய கருள் வெள்ளம் ஏறிப்பாய முடியாத) யகப்
ஆக ஆ	குடையாக எங்கிப் பசுக்களை	புடை தான்	பெரிய மேட்டு நிலமோ?
காத்த	ரகித்த கோபால இருக்கான்		
கோவலனார்	பகவான்		

* * *—கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னபடி போலிகெண்டு மெல்லிழும்படியான காபல் கிளர்ச் திருக்கச் செய்தையும் அப்பெருமானைக் கண்ணிலே கண்டு அருபவர்கப் பெருமை மலை வருந்தி, ‘பேரருளாளனான அப்பெருமான் தன் திருமேனியை நமக்குக் காட்டுகின்ற னில்லையே!’ என்று தளர்ச்சி தோற்றப் பேசுகிறார்.

நான் ஒழிவில் காலமெல்லாம் அல்லும் பகலும் கதறிக் கதறி மெய்நடிக்கொண்டாலும் அப்பெருமான் சிறிதும் நம்மேல் இரக்கம் காட்டுகின்றாரில்லையே!; அவர்க்கு இயற்கையாக அருள் கிடையாதென்றுதான் நாம் நினைக்க முடியுமோ? இந்திரன் பிச்சிவாபக்திஞல் ஏழு நாள் விடாமழை பெய்யித்த காலத்திலே கோவர்த்தனத்தைக் குடையாகவேத்தி நின்று கோக்களையும் கோவலனையும் பரிந்து காத்தருளின பரமதயாளுவன் னொரு ஆவர்; அப்படியே பட்ட பேரருளாளன் நம்மேல் அருள் செய்கின்றிலென்றாலும் இவ்வுத என்ன கொடுமை!

நெஞ்சே! புடைதான் பெரிதே புலி = இந்த வாக்கியத்தின் அடிப்பொருளைக் கண்டறிந்து பெரிதவாச்சான் பிள்ளை அருளிச் செய்யுமாறு பாரி;—“அவர்க்குநீர்மேலில்லை பென்னப்போகாதிதே; அவர்நீர்மை ஏறிப்பாயாத தோரிடம்தேடி எங்கே கிடந்தோம்!” என்பது விபரக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. மேடான இடத்தைப் புடை பென்று சொல்வதுண்டாகையாலே, புலி புடை பெரிதே = நாயிருக்கும் இடம் (அவருடைய கருணைப் பெருவெள்ளம் ஏறிப்பாய முடியாத) மேட்டு நிலமோ? என்றதாயிற்று. இங்கு மற்றொரு படியாகவும் பொருள்

கொள்ளலாம்; “புடைபெரிது” என்றால் ‘விசாலமானது’ என்று பாவலித்தமாகச் சொல்லுவதுண்டாகையாலே அப்பொருளையே இங்குங்கொண்டு, ‘இந்தப் புழி விசாலமன்றோ?’ என்றதன் கருத்தாவது—விசாலமான இந்த நிலவுலகத்திலே எம்பெருமானுடைய அருள்வெள்ளம் பாயவொண்ணாக எந்த மூலையிலே கிடந்தோம்! என்றதாகலாம். (எசு)

2659 பவியு மிருவிசம்பும் நின்னகத்த * நீபென்
சேவியின் வழிபுகுந்தென் னுள்ளாய்—அவிலின்றி *
பான்பெரியன் நீபெரியை யென்பதனை யாரறிவார? *
ஊன்பருகு நேமியாய்! உள்ளு.

(எடு)

ஊன் பருகு சேமியாய்	{ (அலுவர ராகுஸர்களின் சரித்திர தூள்) மரம்ஸங்களைக் கவர் கின்ற திருவாழி யாழ்வானைக் கையிலேத்தியுள்ள பெரு மானே!	{ என் செவியின் வழி புகுந்து அவிவு இன்றி - ஒருகாலும் விட்டு நீங்காமல் - என் உள்ளாய் - என் பக்கல் இரா நின்றாய்; (ஆனபின்பு)
பவியும்	= இவ்வுலகமும்	
இது விசம்பும்	= விசாலமான மேலுலகமும்	
நின் அகத்த	= உண்ணிடத்தே யுள்ளன;	
நீ	{ உபய விபூதியையும் உள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருக்கின்ற நீ	{ யான் பெரியன் யான் நீ பெரியை என்பதனை யார் அறிவர் உள்ளு

* * *—சித்ப்பாட்டில் “ஐன்றுமாக் திருநக்காட்டார்” என்று வெறுத்துரைத்த அழ்வானை நோக்கி எம்பெருமான் “நீ எனப்பெயர் வந்துகின்றீர்; உமக்கு நாம் அருளா திருக்கிறோமோ? உருக்காட்டாதிருக்கிறோமோ? ‘கன்னம்’ களைகடலும் வைகுந்தவானும் புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாலம்—வெல்ல, நெடியான் நிறங்கரியா னுள்புகுந்து நீக்கான், அடிபென துள்ளத்தகம்?” (68) என்று உம்வாயாலே பேசினதும் மறந்தொழிந்ததோ? உமக்கு நாளின் கிடக்கொல்லாவற்றையும் கிட்டிட்டு உம்முடைய நெஞ்சிலேயன்றோ நாம் நீக்க ஸந்தி பண்ணியிருக்கிறது” என்றருளிச் செய்ய, ஆழ்வார் அது கேட்டுத் தெறி ஆரத்தத் தாகத் துப் பொருளுடாக அப்பெருமானோடு போராடுகிறதில்.

எம்பெருமானே! கிறுலகங்களும் மேலுலகங்களுமாகிய வெல்லாம் உண்ணிடத்தே யுள்ளன; அப்படி எல்லாவற்றையும் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற நீ என் காலு வழிபாக என் னுள்ளாய் புகுந்து பொரமளி ருக்கின்றாய்; ஆனாலும் ‘பாஹமம்’ என்று உனக்குப் பேரா ரிருக்காது. எந் எல்லாவற்றிற் காட்டிலும் பெரிதான வஸ்துவோ அது பாஹமமென் னத்தாய்; எத்தகளை மாந்திரம் வறித்துக் கொண்டிருக்கிற நீ பெரியவனா? அல்லது, யிதே நெய் வறிக்கிற வண்ணையும் கூடச்சேர்த்து வறிக்கிற நான் பெரியவனா? என்ற ஆராய்வேண்டாமோ? இக்களை நன்றி ஆராய்ந்தால் நானே மிகப் பெரியவனாவேன்; பாஹம மானதும் பெயர் பெறுவதற்கு நானே தகுதிபடைப்பெனவேன்; என்னுள்ளே ஒரு மூலையிலே அடக்கிக்கிடக்கவல்ல உன்னைப் பெரியவனென்று சொல்ல வொண்ணாமோ? இதனை நீயே ஆராய்ந்து பார்—என்கிறார்.

“பான் பெரியன்” என்று தனி வாக்கியமாகவும் “நீ பெரியை யென்பதனை யாரறி வார?” என்று தனிவாக்கிடமாகவும் கொண்டு உரைக்கப்பட்டது. இவ்வாற்றையே இரண் டாய்வும் சேர்த்து எக வாக்கியமாகவே உரைத்தலுமொக்கும். ‘நான் பெரியவனே நீ பெரிய வனா’ இதைப் பிரதால் அறியப் போகாத, ‘நான் ஆராய்ந்து அறிய வேணும்’ என்னை (எடு)

2660 உள்ளிலு முள்ளந் தடிக்கும் * வினைப்படலம்
விள்ள விழித்துண்ண மெய்புற்றால் *—உள்ள
உலகளவும் யானு முளனுவ னென்கொலோ ? *
உலகளந்த முர்த்தி ! புறே.

(எசு)

உலகு அளந்த } தரிவிக்கரம் பகவானே !,
முர்த்தி }
உண்ணை } உண்ணை (நெஞ்சில்) அது ஸந்தித்த
உள்ளிலும் } மாத்திரத்திலும்
உள்ளம் } எனது நெஞ்சானது
தடிக்கும் } (ஸந்தோஷத்தினால்) பூரித்
கிணறது ;
வினை படலம் } பாவங்களின் சுட்டங்கள் என்னை
விள்ள } விட்டு ஒழித்து போம்படி
விழித்து } உன்னாலே, நான் கடாஷ்டிகப்
பெற்று

உண்ணை மெய் } (பரமபுகத்திலே ஸந்த) உண்ணை
உற்றால் } உள்ளபடியே அடைந்து
விட்டேனாகில்
உள்ள உலகு } நீ வியாபித்திருக்கிற உலக
அளவும் } பெரும்
யானும் } நானும் வியாபித்தவனுமேன் ;
உள்ள ஆகை } நான் சொல்லுகிற விது ஸப்பாவி
என் } கொலோ ?
கொலோ } கத்தாடோ ?
உரை } நியே சொல்லு.

***—கீழ்ப்பாட்டிற் கூடியபடி எம்பெருமானை நெஞ்சால் அனுபவிக்கிற வளவி
வேபே நெஞ்சு பூரித்துத் தடிக்கிறபடியைப் பார்த்தால், மெய்பே பரமபுகத்திற்கொன்று
பரிபூரண பரஹ்மாதபவம் பண்ணப் பெறில் உலகம் முழுவதையும் விவாதிக்கவல்லேனாம்
படி குறைவின் நித் தடித்தகிவேன் பொலுமென்கிறார்.

உள்ளிலும் உள்ளம் தடிக்கும் — பகவத் விஷய நஸந்தாகத்தினால் தமக்கு உண்டா
கிற ஆந்தமிகுதியை அறிவிப்பதான அதிகசியாக்திராமி. உள்ளம் தடித்தலாவது
நெஞ்சு ஸ்தாஸ்ப்பதாம். உருவற்ற நெஞ்சுக்கு ஸ்தூலக்லம் ஆஸம்பாஸிதமாகினும் ஸம்பா
விதம்போலப் பேசுவதன் கருத்து ஆகத்த மிகுதியைக் காட்டுவதேயாம். இவ்விதன் தருமா
ஞாலத்தில் ஒரு மூலையிலே திருப்புவியின் பொந்திலே மிகுந்துகொண்டு உண்ணை நெஞ்சால்
நினைக்கும் மாத்திரத்திலேயே நெஞ்சு இப்படி பூரிக்குமொழியால், என் னுடைய தாமத பரங்
கனெல்லாம் அடியோடே தொலைக்கொழியும்படி பரிபூரண கடாஷ்டம் செப்த நாள் பற்று *
நலமந்த மில்லத்தார் நாட்டிலே வகது கத்தாதுபவம் பண்ணப் பெற்றால் பின்னத தடிப்
பதற்கு இடம் போராதுபோலும். எவருபத்தாலே உலகத்தைபெல்லாம் நீ எப்படி விவா
தித்து நிற்கிறாயோ அப்படி நானும் எவ்வாவத்தாலே உலகமெங்கும் விரிவித்து நற்பேன்
போலும் என்கிறார். உலகத்தைபெல்லாம் பூரிக்கவல்லதாம்படி உடல் தடிக்குமளவு ஆநந்
தத்தை அடைந்திடுவெனன்றோ என்றவாறு.

(எசு)

2661 உரைக்கிலோர் சற்றத்தா குற்றேன்றோ ? *
இரைக்குங் கடற்கிடந்த வெந்தாய் ! *—உரைப்பெல்லாம்
நின்னன்றி மற்றுலென் கண்டாய் * எனதுயர்க்கோர்
சொன்னன்றி யாதுந் துணை.

(எசு)

இரைக்கும் } கோவிற்கின்ற திருப்பாற்
கடல் } கடலிலே
கிடந்த } பள்ளிகொண்டிரா நின்ற
எந்தாய் } எவராய் !,
உரைக்கில் } ஆரங்கது சொல்லில்,
சூர் சுற்றக் } (நீ தவிர) தாயாற்கொன்றும்
தார் உற்றால் } பந்துக்கொன்றும் (பொல்லக்
என்று ஆரே } கூடியவர்கள் எனக்கு துறேனு
முண்டோ ?
எனது } என் ஆத்மாவுக்கு
உயிர்க்கு }

தூர் சொல் } 'ஸர்வநர்மந் பரித்யஜ'
எனகிற ச. ம. சகோகமாவர்
ஒரு சொல்லானே
கன்றி ஆரே } உதவிசெய்யப் ஆகியாயும்,
துணை } மற்றும் சொல்லப்படுகிற எல்லா
உரைப்ப } வையொரு துணையும்
எல்லாம் }
நின் ஆனவ } உண்ணைத் தவிர வேறொருவரை
மத்த } யும் உடைபெறல்லைக்காண்.
துணை }
கண்டாய் }

* * *—[உரைக்கிலோர் சுற்றத்தார்.] எம்பெருமான் திருநாமம் செவியில் விழுந்த மாத்திரத்திலே நெஞ்ச குளிரும்படியாக இப்படி அவன் பண்ணின பேருதவியைச் சந்தித்து “பிரானே! நீ தயிர வேறு யாரும் எனக்கு உறவினரல்லர்; ஸகலவித பந்துவும் எனக்கு லீயேகாவன்” என்கிறார்.

“ஓர் சுற்றத்தாருற்ற ரென்றில்லை” என்று நிஷ்கர்ஷித்தே சொல்லலாமாயிருக்க ஆங்கனம் சொல்லாது “உற்றரென்று ஆரே?” என்று எம்பெருமானைக் கேள்வி கேட்பதன் மூலம் யாதெனில்; காம் எம்பெருமானை இப்படி கேள்வி கேட்டால் அதற்கு அவன் சோதி வாய்திறந்து “வேறுயாருமில்லை; காணையுள்ளன்” என்று உத்தரமருளிச் செய்திருவான் என்ற கருத்துப்போலும். இரைக்கும் கடல் எம்பெருமானுடைய நீதய ஸந்திதாநத்தாலே பகிர்ந்து உதாரணிக்கின்ற கடல் என்றபடி. எந்தாய்—‘எந்தை’ என்பதன் வரி.

ஓர் சொல் கனிபிராபுருஷனை = அர்ஜுனனை வியாஜமாகக் கொண்டு “ஸர்வதர்மாந் ஸந்தியாய மாமேகம் சரணம் வராஜ-அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யே மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுச:” என்று அர்ஜுனனுடைய பண்ணிச்சொன்ன ஒரு சொல்லாலே எமக்கு நீ துணையாவதுபோல வேறு யாராவும் ஆவாருண்டோ என்னக. ஸ்ரீ விபீஷணனுடைய வியாஜமாகக்கொண்டு “ஸர்வதேவ ப்ராந்யாய த்வால்மீதிச பாசதே-அபயம் ஸர்வபுதேயோ ததாம்மேதத் வ்ரதம் மம.” என்று சொன்ன ஒரு சொல்லையும் இங்கு அர்த்தமாகக்கொள்ளலாம். இவ்வகையாக காலத்தரங்கரில் எப்பெருமான் ஆடியார்களை நோக்கிப் பிரதிஜ்ஞைபண்ணி எந்தெந்தத் துணையாகத்தான் ஆவதாக அருளிச் செய்திருக்கிறானோ அவற்றை யெல்லாம் கருதி “உரைப் பெல்லாம்” என்கிறார்.

(எஎ)

2602 கணைநாள் பெருக்கிளையும் தோல்துலமும் * சுற்றத் துணைநாளு மின்புடைத்தா மேலும் *—கணைநாளில் ஒலாத் தொழிற்சார்ங்கன் தோல்சீரை நன்னெஞ்சே! *
ஒலாத் தொழுக வுண்.

(எஅ)

நாள் - ஸ்கேதரிகர்களும்
காலம் - ஆயுஷ்யமும்
தொழுக - தொழுகள் பேரன்கொண்டிர
சார்ங்கன் - பெரிய ஸந்தானமும்
காலம் - பாபகாரமாக விருத்திற் கற்
காலம் - காலமும்
சுற்றம் - பந்துக்களோடே சேர்ந்திருப்
புதம் - புதம்
காலம் - ஆதம், இன்மை, பெல்லாம்)
நாளும் - நாள்தோறும்
இன்பம் - (துக்கத்தை யுண்டு பண்ணாமல்)
உடைத்து - யந்தேஷித்ததை யுணவிபண்ணு
ஆம் எழும் - வன வென்றே வைத்துத்
மகாண்டாலும்,

நல் நெஞ்சே * எல்ல மனமே
(நீ அவற்றில் ஆசை கொள்ளாமல்)
கணைநாளின் - அம்புகள் காலரில் நின்று ஒரு
தொழில் - காலம் மாறுதபடி வீரத்
தொழில் - தொழில் செய்து கொண்டே
சார்ங்கன் - விருக்கிற வில்லையுடையான
இராமபிரானுடைய
தொல் சீரை - இயற்கையான கற்குணங்களுையே
ஒலாத் துண் - நிதமபோத்யமாக அநபவிக்கக்
ஆத உண் - கடவாய்.

* * *—மாமாந்யமாக உலகத்தில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வகையான பலனை விடும்படி; எல்ல துணைபோலி கூடியிருத்தல் கன்று என்று சிலர் கினைப்பர்; காம் ‘பிரஞ்ஜினியாக வாழக்கடவோம்’ என்று சிலர் காழுறுவர்; ‘பிள்ளைகளும் பேரன்களுமாகப் பார்த்து விடுதலுக்குடனே வாழப்பெறுவோம்’ என்று சிலர் கிறும்புவர்; ‘கற்குலப் பிறவியே தாசத் தந்தது’ என்று சிலர் நச்சுவர்; ‘பந்துக்களோடு கூடிவாழ்தல் கிறப்பு’ என்று சிலர் கருதுவர்; ஆகவியப்படி அவாவர்கள் கிறும்பும் புரவார்த்தங்கள் இந்த வம்ஸர நிலத்திலே அகர்த்த பராகல்பப் பவவலிக்குமே யன்றி இன்பபராதத் தலைக்கடாது; ஒருகால இலாவியெல்லாம்

இன்பமயமாகவே யிருந்தாலும் செஞ்சே! நீ இந்த அற்ப பலன்களில் கால்தாமதம் பகவத்
குணை எப்பவமாகிற நல்ல காலச் சேஷத்தையே மேற்கொள்ளக் கடவை என்று சம் திரவுள்ளத
தற்கு ஹிதமருளிச் செய்கிறார்.

[களை நாளில் இதுயாதி.] அச்சித விசேஷங்களைக் கிழங்கறக் களைவதே காரியமாகக்
கொண்ட இராமமோன் ஒரு கொடிப்பொழுதும் விடத்தொழில் விட்டிருக்கமாட்டான். அப்
படிப்பட்ட மஹா வீரனுடைய சரிதமே சித்ய போக்யமாகக்கடவது என்னை லோதநைவ
ஹந்த ஹதுமார் பரமம் விமுக்திம் புத்தயாவதுய சரிதத் தவ லேவதேனென என்று
அதிமாதுஷஸ்தவத்திலே ஆழ்வானருளிச் செய்தபடி சிறிய திருவடி இன்றைக்கும் ஸ்ரீராம
குணைபவமே போதுபோக்காக இருப்பதுபோல் ஆத்வார் தாமும் ஆசைப்படுகிறாய்க்கு.

• ஓவாத—ஒரு சூண்காலமும் விட்டு நீங்காத. உண்ண—உணவு. “பாதேயம் புண்
டரீகாஸி நாமஸங்கீர்த்தநாம்குதம்” இதுயாதினை நினைப்பது (149)

- 2663 உண்ணாட்டுத் தேசன்றே! யும்வினையை பஞ்சமே? *
விண்ணாட்டை யோன்றாக் பேச்சமே? *—மண்ணாட்டில்
ஆராக் பேஸ்விதிவிற் குணவும் * ஆதி பங்கைப்
பேராபற் காளாம் பிறப்பு.

மண நாட்டில்	இந்த மணாலுலகத்திலே	உள் நாடு	பரமபதத்திலுள்ள தேசத்தை
ஆர் ஆதி	எப்பதலிலே பிறந்தவராயினும்	தேச அன்றே	புடைய தனனே?
என் இழி	எப்படிப்பட்ட இழி தொழில்களை	ஊம்	அதாரியான பாவங்களைக்
விற்து	புடையவர்களாயினும்,	வினையை	குறித்து அஞ்ச வேண்டுகிறோ?
ஆனனும்	திருவாழிடை அழகிய கையிலே	அஞ்சமே	
ஆதி அம் கை	புடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவா	விண்	ஸ்வர்க்க லோகத்தை
பேர் ஆயற்கு	ஊக்கு அடிமைப்பட்டவர்	நாட்டை	
ஆன் ஆம்	களாகப் பிறக்கும் பிறவி	ஒன்று ஆக	ஒரு பொருளாக
பிறப்பு	யானது	மெச்சமே	விரும்பக்கூடுமோ?

* * *—எவ்வகையான இழிஞ்சலத்திற் பிறந்தவர்களானாலும் எவ்வகையான வெட்
கடத்தைகளே புடையவர்களானாலும், எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்தவாகிற ஒரு
குணம் உள்ளதாகில் அப்படிப்பட்டவர்களுடைய பிறப்பு நிற்ப ஸூரியின் திருமேனி
போல மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையதேயாம்; எப்படிப்பட்ட பாவங்களை அவர்கள் செய்திரு
காலும் அவற்றுக்கு அஞ்ச வேண்டியதில்லை; சுவர்க்க லோகத்திலுள்ள தேவர்களின் பிறப்பு
யிற்காட்டிலும் அவர்களுடைய பிறவி எவ்வளவோ சீர்மை பொருத்த தாதலால் தேவர்களை
விடப் பிறவியையும் இழிவாக நினைக்கவரியது—என்று, பகவா லுக்கத் தொண்டாடும்
குடைய ஜன்மமே சிறந்த ஜன்மமென்கிறார் இப்பாட்டில்.

பரமஹமண ஜாதியே சிறந்த தென்று பலர் பார்த்திருப்ப தண்டாகையாலே அந்த
பரமத்தைப் பிராக்கித் தொண்டாகுலமே சிறந்த மூலமென்கிறது இப்பாட்டு. இராமண
ஜாதியிற் பிறந்து வைத்தும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டானில் அந்நகம் சண்டாள
குலத்தினும் கூட வெட்டதாம்; சண்டாள குலத்திற் பிறந்து வைத்தும் எவ்வளவு நன்றாக
சக்கரத்தணை மணிவண்ணந்து அளென்று உள்கலந்தாரர்களில் அவர்களை விட
ளார்துள் சரியாவர்; ஆகவே, ஜாத் அப்போஜகம்; பகவத் சேகதவமே ப்-போஜம்
என்றசாயிற்று. இவ்வந்தம் ஸ்ரீவசநபூணத்திலும் ஆசார்யஹருகயத்திலும் கண்ட நகர
மாகும். “தேவத்தவமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜிவன் போலே பரமஹமணமும்
இழுத்தென்பார்க்குப் பண்டை நாளில் பிறவி உண்ணாட்டுத்தேசனே” என்ற ஆசார்ய
ஹருகய ஸ்ரீஸூக்தி இவ்விடத்தில் அதுஸந்திக்கவரியது.

* உண்ணுட்டுத்தேசு = எம்பெருமானைக் கண்ணெடுத்தும் பாராத பாவிகள் திறைந்து, இந்த லீலாவிழை பறநாடுடென்றும், பகவத் கைங்கர்ய ரவிகர்கள் இருக்க ஆவனுக்கு துன்பம் உண்டாகிறது. உடைய சிறுதி உளநாடு என்றும் கொள்ளத்தகுந்த “உள்காட்டுத்தேசு” என்றது—பரம்பதத்தில் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்திற்குத் தகுதியாகக் கொள்ளுகிற ஏறும்பேரலை போஷயஸ்துவான ஆத்மாவிற்கு இழிபிறப்பும் தேஜஸ்காரம் என்றவாறு. “உள்ளாடப்பட்டனா, அடியார் பொடியும்படப் பர்வத பவரங்கனிலை வதேனுமாக ஜன்ம கர்ப்பெறுகிற தீர்யக் ஸ்தோவா ஜம்மங்களைப் பெருமக்களும் பெரியோரும் பரிக்காணித்தார்” இத்திப்பர்கள்” என்ற ஆசார்ய திருநதய ஸைகதியும் இங்கு அதுஸகர்த்தவர்.

ஊழ்வினைநய அஞ்சமே = எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற ராஜகுல மாறாத்தியத்தால் எவ்வகைப்பட்ட பாவத்திற்கும் அஞ்சுவோண்டிப்பின்னை என்பது.

விண்ணுடைய யோன்றாக மேச்சமே? = இங்கு ‘விண்ணு’ என்று பிரமாண முதலிய சமர்வா னாறும் உலகத்தையே சொல்கிறது. பார்ப்பாதி தேவர்களின் நிறுவிய மாத்ருதும் பகவத பகதாபாரின் பிறவி சிவதா என்பது. அன்றிப்ப, எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்துபெண்ன யாழ்ப்பொறின், பாற்றம பட்டம் இத்திர பட்டம் முதலிய எப்படிப்பட்ட பதங்காரும் ஒரு பொருளாகவே தெளிசிற்படாது என்பதுமாம். பகவானுக்கு அடிமை செய்துபெண்னி இக்கிலர்வினை கடத்தாலுப் இதுவே பரம்பகருகிறும் சேர்க தாறையால் தேவஸைகமுடும் நாகமாய்த் தோற்றுகொண்டை.

(எசு)

2664 பிறப்பிறப்பு பூப்புப் பிணிதறுந்து * பின்னும்

இறக்கவு மின்புடைத்தா மேலும் *—மறப்பெல்லாம்

ஏதமே யென்றல்லா லெண்ணுவனே? * மண்ணளந்தான்

பாதமே பேத்தாப் பகல்.

(அ)

மறப்பு	- மிதவியையும்	மண் அளந்த	உலகங்கள்த	பெருமானுடைய
இறப்பு	- மரணத்தையும்	தான் பாதமே	திருவடிகளை	வாழ்க்கப்பெறுக
பூப்பு	- கழுகுக் கண்களையும்	ஏத்கா பகல்	காலங்களிலுண்டான	
பிணி	- விபரங்களுக்கும்			
தறுந்து	- ஒழித்து	மறப்பு		
பின்னும்	- அவ்வளவோடுமல்லாமல்	எல்லாம்		மறப்புகள் எல்லாம்
இறக்கவும்	- மிகவும்			
இன்பு		ஏதமே என்று	துன்பமென்றே	எண்ணுவனே
உணர்ந்து	ஆகத்த முடையதான ஸைவிய	அல்லால்	யொழிய வேறு	வகையாக
ஆம் ஏதும்	மோகும் உண்டாவதானாலும்	எண்ணுவனே	எண்ணுவனே?	

* * *—பிறப்பிறப்பு எவ்வாறு உலகத்தில் உண்டாகக் கூடிய எவ்வகைத் துன்பம் ஏதும் உண்டாகாது என்பதைப் பார்த்து ஆதமா பரவலு மறாத்தம படைப்பதானாலும் எம்பெருமானுடைய அதுபவநிலைமால் அவனை மறத்தொழிந்து அதுபவநிலைமால் துக்கமாமேயாதும்—என்கிறாற்பாட்டில்.

மறப்பு திருவகைப்பாரம்; எம்பெருமானை அதுபவிப்பது ஒரு மோகம்; ஸ்வாத்மாநிலைய அதுபவிப்பது மற்றொரு மோகமும். இதுவே ஸைவியமோகத் மெனப்படுகி. பகவத்கால மோகத்தின் எவ்வாறுபக்கத்துச் சீசரித்தென்றும் கையெல்லாமோகம் வேறுபாடு உண்டாகவல்லது. பகவத சீசரிப்பாவின இரகத்தகக மெனநாம ஆயிர் கொள்வர். மறப்பு மறப்பில்லாமை, பிணிநிலைமை, தறுத்து மில்லாமை, இறப்பில்லாமை என்னுமெல்லாம் மோகத்தின் இரகத்தை மோகத்தங்களைப் பெற்றவர்களுடைய பொருவாயினும் ஸைவிய மோகத்தில் பகவத் கைங்கரிய மில்லாமையாகிற பொருத்தாரு நுறை உண்டாகையாலே இக்கைவல்ய மோகமும் வேறுமாயொழிகின்றது; இவ்வந்தமே இப்பாட்டில் அருளிச் செய்யப்படுகின்றது.

“ஐராமரணமொக்காப மாமாச்சித்ய யதந்தி பே” என்று பகவத் திருநெல் [7-29]
சொல்லியிருப்பதை அடியொற்றி, “நிறப்பிறப்பு மூப்புப் பிணிதறத்து” எனப்பட்டது.
(அக)
இழக்கவும்—மிகவும்; (அளவில்லாமல் என்னை).

2665 பகவிரா வேன்பதாவும் பாலியாது * எம்மை
இகல்செய் திருபொழுது மாள்வர் *—தகவாத்
தொழும்பிவர் கீர்க்குத் துணையிலரென் றோர் *
செழும்பரவை மெயார் தெரிந்து. (அக)

செழு பரவை	{	அழகிய திருப்பாத் கடலிலே	{	பகல் இரா	{	பகற்போது, இராற்போது என்
மேயார்		பொருந்திக் கண ளொந்		என்பதாவும்		கிற ளொயின்றியே எப்
இவர் தகவா	{	தருளும் பெருமான்;	{	பாலியாது	{	போதும்
தொழும்பர்		“இவ்வாழ்வார் நமமுடைய		இரு		
சீர்க்கும்துணை	{	அருளுக்குப் பாத்திரமாகக்	{	பெருந்தம்	{	இகல் செய்து - லீகட்டாயப்படுத்தி
இவர்		கூடாத நீசர்;		எம்மை		ஆள்வர்
என்று	{	சீர்மை பொருந்திய துணையை	{		{	
தெரிந்து		உடையவருமல்ல;				
ஓரார்	{	என்பதை ஊன்றி ஆராயாத	{		{	
		வளைய;				

* * *—என்ப பொருள் ஐயை அதுவரையும் நம்மேல் அல்லும் பகலும் அமர்ந்திருக்
கிறபடியை அந்நிர் செய்கிறார். எம்பெருமான் என்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்வராவங்களை
நன்கு ஆராய்ந்திருப்பனாகில் என்னை ஒரு பொருளாக நோக்குவதற்கே ப்ராஸ்துதிக்லை; அவ
னுடைய திருவருளுக்கு இலக்காரமாட்டாத நீசன் அடிபவர்; அவ்வளவையோ? நன்கு
பவம் பண்ணுவதற்குத்தக்க ஸ்வரூபமு மில்லாதவனா நிற்கின்றேன்; இப்படிப்பட்ட எ
படிகளை எம்பெருமான் ஆராய்ந்திருப்பனாகில் என்னை உடாவிக்கவே மாட்டான்; இப்படி
களை ஆராயாமல், பகலென்று மீர்வவன்றும் பாராமல் எகலாலமுர் என்ன வலகட்டாயப்
படுத்தி யிழுத்தத் தன் அதுபவத்தை எனக்குத் தந்த நரி என்னை அதுவாழ்ந்து செய்கின்
றான்—என்கிறார்.

இகல் செய்தல்—யுத்தம் பண்ணுதல்; எம்பெருமான் ஆழ்வாரோடு புத்தம்பண்ணு
கையாவது என்னென்றில்; தன்னுடைய குணங்களை அதுபவிக்குமாறு நிர்ப்பந்தப்படுத்து
லாம். இவ்விடத்தில் கியாக்கியான ஸ்ரீஸங்கீ:—“நம்முடைய குணங்களால் எதையும்
சாய்ப்புமாக புத்தம்பண்ணி இரண்டுபோதும் ஆள்வர்; அம்புப்பட்ட புண்ணுக்கு மட்டு
துண்டு; குணத்தாலே யீடுபட்ட புண்ணுக்கு மருந்திலையிடுமே.”

இவர் தகவாத் தொழும்பர், கீர்க்குத் துணையிலர் என்று ஓரார் = ‘தொழும்பர்’ என்ற
அடிமை செய்பவர்க்குப் பெயர்; நீசர்களே அடிமைசெய்ய உரியவராதலால் இவர்க்
‘தொழும்பர்’ என்றது நீச ரொன்றபடி. தகவு என்று தயவுக்குப் பெயர்; தாவன்
னால் ‘தயவுக்கு விஷயமாகக் கூடாவன்’ என்று பொருளுளம்; ‘தகவாத் தொழும்பர்’
என்றது—தயவுக்கு விஷயமாகக் கூடாத நீசர் என்பதாபித்து.

[கீர்க்குத் துணையிலர்.] ‘கீர்க்குத்’ என்றது துணைக்கு அடைமொழி; ‘சீர்மை’
பொருந்திய என்றபடி. பகவத் தீதையிலே (10-9) “நசித்தா மச்சுத்தராண: போகந்தி”
பரஸ்பரம்—கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்பந்திச நமந்திச” [இதன் பொருள்:—நான்
நமக்கென்றே பதிகொடுத்து, அப்படியே நம்மைப் பித்தால் கரித்திருக்கமாட்டாமல் பரஸ்ப
ரையும் நம் அநீனஞ்செய்து தாம் தாம் அஹபலித்த நம் குணங்களையெடுத்து ஒருவர்சுக்கோருவர்
சொல்லிக்கொண்டு அப்படியே நாம் செய்த தீய சேஷத்தக்களையெமெக்தப் பேசிக்
கொண்டு ஆரந்திக்கிறார்கள்.] என்றருளிச் செய்திருப்பதில், பகவத் குணங்களை நோவாக்

கொருவர் பேசிக்கொள்ளுதலும் ஒரு சிறந்த காரியமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; அப்படி பேசிக்கொள்வதற்குத் தாம் (ஆழ்வார்) துணையற்றவர் என்கிறார். இப்படியிருக்கச் செய்தேயும் எம்பெருமான் என்னை உபேஷித்திடாமல் தனது நிர்வேறுதலுக்கு நடுவேயினால் குணநிலை பவம் செய்கிக்கொண்டு நென்றாராயிற்று.

பரவை—ஸமுத்ரம்.

(அக)

2666 தெரிந்துணர்வோன் நின்மையால் தீவியையேன் * வாளை இருந்தோழிந்தேன் கீழ்நாள் களெல்லாம் *—கரந்தருவின் அம்மானை யந்நான் பின்னொடர்ந்த * ஆழியங்கை அம்மானை யேத்தா தயர்த்து.

(அஉ)

தீவியையேன் - மஹாபாபியான நான்	ஆழி அம் கை	அறுகாழி மோதிரத்தை அழகிய
தெரிந்த	அம்மானை	திருக்கையிலணிந்திருந்த
உணர்வு		இராமபிரானை
ஒன்று		
இன்மையால்	எத்தாது	- தோத்திரம் செய்யாமல்
அந்நான்	அயர்த்து	- அறிவுகெட்டு
கரந்த உரு		
விஷ் அ	கீழ் காண்கள்	
மாணை பின்	எல்லாம்	கீழ்க் கழிந்த காலமெல்லாம்
தொடர்ந்த	வாளை இருந்த	வீணை இருந்து விட்டேன்.
	தொழிந்தேன்	

* * *—ஆழ்வார் இப்போது பகவத்குணநிலைபவம் பண்ணப்பெற்றதுபோல் கீழ்நாள் களிலும் பண்ணப்பெறவில்லையே! என்று அதுதாபம் அதிகரிக்கப்பெற்று, “பழுதே பல பகலும் போயினவேன்று அஞ்சியமுதேன்” என்று பொய்கையாழ்வார் கதறினதுபோலத் தாமும் கதறுகின்றார்.

“உணர்வின்மையால், உணர்வொன்றின்மையால், தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால்” என்று மூன்றுபடியாக்கி யோஜிக்கவேண்டும். ‘தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மா வேறுபட்டவன்’ என்கிற ஞானமில்லாமையைக் கருதி ‘உணர்வின்மையால்’ என்றார்; ‘ஆத்மா எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டவன்’ என்கிற ஞானமில்லாமையைக் கருதி ‘உணர்வொன்றின்மையால்’ என்றார்; ‘பகவத்சேஷத்துக்கு எல்லையில் பகவத்சேஷத்துவம்’ என்கிற ஞானமில்லாமையைக் கருதித் ‘தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால்’ என்றார். ஆக இப்படிப்பட்ட கீவிலை வுணர்ச்சியினால்லாமையினாலே பாவிப்பை வாணன் பலவற்றை வீணாகக் கழித்தொழிந்தேன்—என்கிறார்.

[கரந்தருவின் இப்பாதி.] அன்பர்கள் எவ்வளவு காரியத்தை அன்புடன் ஏற்றுச் செய்ய வல்ல பெருமானுடைய திருக்குணங்களை விடப்பட்டுத் துதித்து வாழாமே பாழேபோனே நென்கிறார். மாரீசன் நிஜரூபத்தை மறைத்துப் பொன்மான் வடிவுகூண்டு பஞ்சவடியில் வந்து தோன்றியபோது, † “பொன்னைத்தமாவென்று புருந்தினிது விளையாட, நின்னன்பின் வழிநின்று சிலைபிடித்தெம்மிரானை” என்கிறபடியே, பிராட்டியின் முகம் கன்றமைக்காக அம்மாய் மாண்பு பிடித்து வருவதாக அதன் பின்னே யெழுந்தருளினவனும் அறுகாழி மோதிரத்தைத் திருக்கையிலே அணிந்திருந்தவனுமான இராமபிரானைத் துதிக்கப்பெறாமல் அறிவு கெட்டுக் காலங்களைப் பாழேழித்தேன்.

“கையேயி வரத்தில் அகப்படாவிட்டது பெருமான் திருக்கையில் அறுகாழியொன்று மேயிறே” என்றும், “பெருமான் மாயமாணை எய்து மீண்டெழுந்தருளுகிறபோது அடிச்

† பெரியாழ்வார், திருமொழி 3-10-7.

கொதித்து நடக்கமாட்டாமை தளிக்களை முறித்திட்டு அதன்மேலே எழுந்தருளினான் என்று ஒருவன் கவிபாட எம்பெருமானார் கேட்டருளி 'மாறியுகிற திருவடிகளிலே என் தலையை மடுக்கப் பெற்றிலேனே!' என்று வித்தராயருளினார்'' என்றுமுள்ள வியாக்கியான பூரிஸலித் திகள் அதுஸந்திக்கத்தக்கன.

“தேரிக்குணர்வு” என்றவிடத்தும் “கரந்தருவின்” என்ற விடத்தும் தொகுத்தல் விகாரம்; தெரிந்த + உணர்வு; கார்த + உருவின். (அஉ)

2667 அயர்ப்பா யயராப்பாய் நெஞ்சமே! சொன்னேன் *
உயப்போம் நெழியிலே கண்டாய் *—செயற்பால
வல்லவே செய்கிறதி நெஞ்சமே! யஞ்சினேன் *
மல்லர்நான் வல்வினன வாழ்த்து. (அங)

நெஞ்சமே	= து மனமே!	உய போம்	{ உஜ்ஜீவிக்கலாம் வழி இதுவே கான்;
செயற்பால	{ செய்யத்தகாதவற்றையே அல்லவே	நெழியிலே கண்டாய்	
செய்கிறதி		= செய்ய முயல்வாயென்று	அயர்ப்பாய்
அஞ்சினேன்	{ (உண்ணப்பற்றிப்) பயப்படுகின்றேன்;	அயராப்பாய்	{ மறவாமல் நினைத்து வாழ்ந்தாலும் வாழ்;
மல்லர் நான்	{ மல்லர்களின் ஆயுளை முடித்த கண்ணபிரானை மக்களாகாவ நம் பண்ணிக் கொண்டு;	சொன்னேன்	{ (உனக்கு நான் சொல்லவேண்டிய துறித்ததைச்) சொல்லி வைத்தேன்.
வல்வினன வாழ்த்து			

* * *—சிழக்கழிந்த காலம்போலே இனிமேல் வரும்காலமும் பாழே போகாதபடி இப்போதுள்ள பகவத்குணாதுபவம் நம்முடைய நெஞ்சக்கு நிலைத்திருக்கும்படி ஸ்ரீதேவ தேசம் பண்ணுகிறார்.

யோக்யதையில்லாத நாம் எம்பெருமானை நெஞ்சால் நினைப்பதும் வாயால் துதிப்பதும் தலையால் வணங்குவதும் அவனுக்கு அவத்யம் என்று அயோக்யதாதுஸந்தாநம் பண்ணிப் பின்வாங்குதலில் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் அடிக்கடி ஊன்றுகிற வழக்கமுண்டே; அப்படி இன்னமும் உண்டாகப்பெறில் பகவத்குணாதுபவம் முட்டுப்படுமே யென்று அஞ்சி நெஞ்சை நோக்கி, ஓ நெஞ்சே! அயோக்யனென்று பின்வாங்குகையிலே மறப்படியும் நீ இறங்கி விடுவாயோவென்று நான் மிகவும் அஞ்சுகின்றேன். இனி நீ அப்படி ஒருகாலும் செய்யலாகாது; இப்போது நாம் பகவத்குணாதுபவம் செய்துகொண்டிருப்பதுபோலவே எப்போதும் செய்து கொண்டிருப்பதுநான் நாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உறுப்பாவ வரியாம். மல்லர்களை மடித்த கண்ணபிரானை வாழ்த்துவதே நமக்குப் பணி; என்பேச்சை நீ ஆதரித்துக் கேட்பாயென்று நம்பி நான் இதை உனக்குச் சொன்னேன்; இந்த உபதேசத்தை நீ ரூப கத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்து வாழ்ந்தியேல் வாழ்ந்திடு; மறந்தொழிந்து கெட்டுப்போகியேல் போயிடு—என்றாயிற்று.

செயற்பால—செய்யக்கூடியவை; செயற்பாலஅல்ல—செய்யக்கூடாதவை; அயோக்ய தாதுஸந்தாநம்பண்ணிப் பின்வாங்குதல் முதலியன. செய்கிறதி அஞ்சினேன் = செய்வா யென்று பயப்படுகின்றேனென்கை. (அங)

2668 வாழ்த்தி யவனடியைப் பூப்புனைந்து * நின்றுதலையைத்
தாழ்த்திருகை கூப்பென்றும் கூப்பாது—பாழ்த்தலித் *
எங்குற்ற யென்றவனை யேத்தாதேன் நெஞ்சமே! *
தங்கத்தா னாமேலுந் தங்கு. (அச)

அவன்	{	“ அப்பெருமானுடைய திருவடி களை மக்களாசாஸநம் பண்ணி (அத்திருவடிகளிலே) புஷ்பங் களைச்சாந்தி	கூப்பாத	-	அப்படி செய்யாத
அடியை வாழ்த்தி			பாழ்த்த விதி	-	பாழும் விதியையுடைய என்கெஞ்சமே-
பூ புனைந்து	{	உன் தலையை வணக்கு ; தாழ்த்து	அவனை	-	அந்த ஸர்வேச்வரனை
நின் தலையை			எங்கு உற்றாய்	{	“ எங்கேயிருக்கிறாய் ”
தாழ்த்து	{	இரண்டு கையையுங்கொண்டு அஞ்ஜலிபண்ணு ” என்று சொன்னால்	என்று	{	சொல்லி யழைத்துத் துதியா மல்
இருகை			எத்தாது		தங்க ஆம்
கூப்பு			தங்கு	-	தரித்திரு.
என்றால்					

***—இனி எப்போதும் அயோக்யதையை நினைந்து பின்வாங்கலாகாதென்று நெஞ்சுக்கு உபதேசித்தார் கீழ்ப்பாட்டில். அப்படி பின்வாங்கி உயிர்தரித் திருக்கமுடியு மாகில் அப்படியே பின்வாங்கிக்கிட என்கிறா ரீப்பாட்டில். இத்தால்—மனமொழிமெய்க ளென்னும் மூன்று காணங்களும் பகவத் விஷயத்தில் ஊன்பிக் காரியம் செய்யப்பெறுவதி ல்தாம் தரித்திருக்க முடியாமையைப் பேசினாகிறார்.

வாய்ப்படைத்தது பயன்படும்படி அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளை வாழ்த்தி யும், கைபடைத்தது பயன்படும்படி அந்தத் திருவடிகளிலே பூக்களைப் பணிமாறியும், தலை ஸபலமாம்படி அதனை அத்திருவடிகளிலே வணக்கியும் அஞ்ஜலிபண்ணு என்று நன்மை யாகச் சொன்னால் அப்படி செய்யாதே யிருந்தும், “ எங்கே காண்கென் னன்றுழா யம்மான் தன்னையான் ” என்று அலற்றாமலிருந்தும் உயிர்தரித் திருக்கவல்லியேல், நெஞ்சே! உன் இஷ்டப்படியே இருந்திடு. ஸத்தை பெற்றிருக்கக்கூக இத்தனையும் செய்து திரவேண்டியதே யாம் என்று குறிப்பித்தவாறு.

“ இருகை கூப்பென்றால் கூப்பாத ” என்றது நிகழ்காலத்திப நிலைமைபைச் சொல்லு கிறதன்று; எதிர்காலத்தில் நேரக்கூடிய நிலைமையைச் சங்கிந்துச் சொல்லுகிறபடி. அவ னடியை வாழ்த்தாமலும் பூப்புனைவாமலும் தலையைத் தாழ்த்தாமலும் இருகை கூப்பாமலும் ஸத்தை பெற்றிருக்க முடியாமையைச் சொன்னபடி.

“ தங்கத்தானுமேலும் ” என்றவிடத்து, தான்—அசை. தங்குதல்—ஸத்தை பெறு தல். (அச)

2669 தங்கா முயற்றியவாய்த் தாழ்விசம்பின் மீதுபாய்ந்து *
எங்கேபுக் கெத்தவஞ்செய் திட்டனகொல்?—போங்கோதத்
தண்ணம்பால் வேலைவாய்க் கண்டவளரும் * என்னுடைய
கண்ணன்பால் நன்னிறங்கொள் கார். (அரு)

போகரு	{	கிளர்ந்த அலைகளையுடைத்தாய் குளிர்ந்து அழகிய	கங்கா	{	மாறாத முயற்சியை யுடையன வாய்க்கொண்டு
பூதம்			முயற்றிய		
தண்ணம்	-	திருப்பாற்கடலிலே	ஆய்	{	விசாலமான ஆகாசத்தின் மேலே - ஸஞ்சரித்து
பால் வேலை	-	திருக்கண வளர்ந்தருள்கிற	தாழ் விசம்		
வாய்	{	எனது கண்ணபிரானிடத் திலுள்ள	பின் மீது	{	எங்கே புக்கு - எந்த தேசத்திலே போய் எத்தவம் செய்திடின் - எவ்வகையான தபஸ்வைச் செய்தனவோ?
கண்ணவளரும்			தாழ்த்து		
என்னுடைய			கொல்		
கண்ணனை					
பசில்					
சுல்லிமம்					
கொள் கார்					

(அறியேன்.)

* * *—இடைவிடாது பகவத் குணதுபவம் செய்பவர்கட்கும் உலகத்துப் பொருள்களிலும் கண் செல்லுமே; சென்றாலும், பகவத் ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு அப்பொருள்கள் அறியப்படுமே யன்றி லௌகிகப் பொருள்களாக மாத்திரம் அவை அறியப்படமாட்டாவே; அப்படியே மேகங்களிலே சண்டெலுத்தின ஆழ்வார் அவற்றின் உருவத்தை எம்பெருமானுடைய திருநிறமாகவே திருவுள்ளம்பற்றி, ஆ ஆ! இந்த மேகங்கள் ஆகாச மடங்கலும் திரிந்து எந்த சேஷத்தரத்திலே சென்று என்ன தபஸ்ஸைச் செய்து இங்ஙனே திருமாவின் திருமேனி நிறத்தைக் கொள்ளுகொண்டனவோ! என்று ஓயித்து பேசுகிறார்.

திருவிருத்தத்தில் “மேகங்களோ வுரையீர்” என்ற முப்பத்திரண்டாம் பாட்டும் “கடமாயினகள் கழித்து” என்ற முப்பத்தெட்டாம் பாட்டும் இப்பாட்டை ஒரு புடை ஒத்தனவாக இங்கு அதுஸந்திக்கத்தக்கன.

“பால்வேலைவாய்” = ‘வேலை’ என்ற வடசொல் கடற்கரைக்குப் பெயர்; அது தமிழில் ‘வேலை’ என ஐயீறாக ஆகு பெயரால் கடலை உணர்த்திற்று; ஆகவே, பால்வேலை—கடலுலகம். “பால் வேலைவாயக் கண்வளரு மென்னுடைய கண்ணன்” என்றது—“ஏஷ நாராயண: பூநீமாந் சக்ராரணவரிகேதந:—நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் பூம்” என்ற பிரமாணத்தின்படியே திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொள்ளுதலை விட்டிட்டுக் கண்ணபிரானாக வந்து தோன்றின எம்பெருமானென்றபடி. (அந்)

2670 கார் கலந்த மேனியான் கைகலந்த வாழியான்
பார்கலந்த வல்வயிற்றான் பாம்பனையான் *—சீர்கலந்த
சோன்னினைந்து போக்காரேற் குழவினயி னுத்துபரை *
என்னினைந்து போக்குவரிப் போது. (அந்)

கார் கலந்த	மேகத்தோடொத்த திருமேனி	சொல்	- ஸ்ரீஸூக்திகளை
மேனியான்	யை யுடையவனும்	நினைந்து	- அதுஸந்தித்து,
கை கலந்த	கையோடு சேர்ந்த திருவாழியை	குழ வினை	
ஆழியான்	யுடையவனும்	யின் ஆழ்	கொடிய பாவங்களினாலுண்டாகும்
பார் கலந்த	(பிரளய காலத்தில்) உலக	தயறை	மிக்க துன்பங்களைப் போக்கிக்
வல் வயிற்	மெல்லாம் வந்து சேரப்பெற்ற	போக்கார்	கொள்ளார்களாகில்
ரான்	வலிய திருவயிற்றையுடையவ	எல்	
	னும்		(ஒழியட்டும்);
பாம்பு அனை	திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கை	என் நினைந்து	வேறு எதை அதுஸந்தித்து இந்தப்
யான	யாக வுடையவனுமான பெரு	இ போது	போதைப் போக்குவாகள்.
சீர் கலந்த	மாணுடைய	போக்குவர்	
	திருக்குணங்கள் நிரம்பிய		

* * *—உலகத்தில் எல்லாரும் பகவத் குணதுபவம் பண்ணியே போது போக்க வேணுமென்கிறார். பகவத் குணங்களை அதுஸந்தித்தால் பாவங்களெல்லாம் தோலையு மென்று ஸாமான்யமாகப் பலரும் சொல்லுவதுண்டு; அப்படி பாவங்களைத் தொலைத்தல் கொள்வதற்காக பகவத் குணதுபவம் செய்யவேண்டா; பாவத் குணதுபவத் தாக முகத்தினால் பாவங்களைத் தொலைத்துக்கொள்ளா தொழியில் ஒழிக; ஒவ்வொருவனும் போதைப் போக்கி யாக வேண்டுமே; வேறு எந்தக்காரியஞ்செய்தால் போதுபோகும். பகவத் குணதுபவத்தாலன்றி வேறென்றாலும் போதுபோக்க முடியாதாகையாலே காலகேஷபார்த்த மாகவாவது ஒவ்வொருவனும் பகவத் குணதுபவம் பண்ணியே யாகவேணுமென்கிறார்.

இப்படி ஏன் சொல்லவேண்டும்? உலகத்தில் ஒவ்வொருவனும் பகவத் குணதுபவம் பண்ணியோ போதுபோக்குகிறான்? இல்லை; சூதாடிப் போதுபோக்குவார் சிலரும், சதுரங் கம் பொருது போது போக்குவார் சிலரும், உண்டியே உடையே உகந்தோடிப் போது போக்கு வார் சிலருமாய் இப்படி பலவகைகளாலே போது போக்குவாரைக் காண நின்றோமே; குண